

Hệ Thảo VS Giáo Thảo

Contents

Hệ Thảo VS Giáo Thảo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	19
4. Chương 4	29
5. Chương 5	38
6. Chương 6	46
7. Chương 7	54
8. Chương 8: Phiên Ngoại 1: 30 Vấn Đề Khi Sống Chung	62
9. Chương 9: Phiên Ngoại 2: Mang Thai	72

Hệ Thảo VS Giáo Thảo

Giới thiệu

Thể loại: ABO, 1vs1, H, trước tình địch sau thành tình nhân, sinh tử, HEEditor: Yan QingĐây là m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/he-thao-vs-giao-thao>

1. Chương 1

Hệ thảo[1] của hệ là một Beta.

Việc này cũng không có gì là lạ, nhưng vấn đề là trong hệ có Alpha, thế nhưng hệ thảo lại là một Beta.

Có mấy người tò mò chạy tới xem Beta đã đánh bại Alpha này, sau đó thấy nghi nghi: trông hệ thảo không tồi, nhưng cũng không thuộc loại đẹp nhất, còn hay cau mày, có vẻ là một người khó gần.

Giọng điệu nói năng cũng rất lạnh nhạt.

Alpha kia của các người còn đẹp trai hơn hệ thảo, rốt cuộc các người bình chọn kiểu gì vậy?

Tất cả nam nữ trong hệ đều bĩu môi khinh thường, những kẻ nông cạn thì làm sao mà biết được vẻ đẹp của hệ thảo!

Chúng tôi quan tâm nét đẹp nội tâm! Là nét đẹp nội tâm đó biết không!

Đối với hệ thảo có “nét đẹp nội tâm”, mọi người trong hệ đều đánh giá thế này:

Bạn cùng lớp A: mới đầu chúng mình đều nghĩ hệ thảo là một người khó gần, không dám nói chuyện với cậu ấy! Nhưng có một buổi tối lúc mình đi làm thêm về, bị người chặn lại trong một ngõ nhỏ, đúng lúc đó, hệ thảo đi ngang qua, không nói hai lời liền đánh ngã hết đám người đó! Tay cậu ấy bị thương, vậy mà còn hỏi mình có sao không! Sau đó, mình mới biết ẩn sau vẻ ngoài lạnh nhạt của cậu ấy là một tấm lòng nhiệt tình biết bao! Hệ thảo, mình là một fan cuồng của cậu!

Đàn chị B: ai nha, hệ thảo là một bạn nhỏ rất nghiêm túc, nói ít làm nhiều, đúng rồi, trước đây cách nói chuyện và giọng điệu của cậu ấy khiến không biết bao nữ sinh phải khóc, kết quả, nữ sinh người ta vừa khóc, cậu ấy liền bị hù ngược lại, thật đáng yêu a

~Bạn cùng phòng Giáp: hệ thảo nhà bọn mình có thể ra chiến trận, đến phòng khách, vào nhà bếp, làm ẩm giường, từ ghi chép bài trong lớp đến vệ sinh kí túc xá, có thể nói là toàn năng, vừa như một người cha hiền dịu luôn chú ý đến vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại của bọn mình, vừa như một người mẹ nghiêm khắc đốc thúc cuộc sống và việc học hành của bọn mình. Mỗi lần nghĩ đến rồi có một ngày cũng phải gả cậu ấy ra ngoài là bọn mình đều muốn rơi nước mắt. A, hình như có thứ kỳ kỳ gì đó rơi vào?

Alpha duy nhất trong hệ: Hệ thảo, nếu trước khi mình 30 tuổi mà vẫn không tìm được Omega, hãy cũng mình về ra mắt gia đình kết hôn đi.

Hệ thảo: Cút! Lão tử không muốn làm gay!

Đúng vậy, hệ thảo không muốn làm gay. Dù mỗi một quần chúng đều nhất trí cho rằng một hệ thảo có nét đẹp nội tâm như thế nên bị một Alpha cuồng soái lãnh khốc *** ma hảo hảo yêu thương, hệ thảo vẫn thẳng tắp như cột điện, kiên định tiêu sái đi theo con đường “tìm một cô gái nhỏ nhắn, hiểu biết, dịu dàng, hảo hảo che chở”.

Cuối cùng cậu cũng tìm được.

Sau đó, cậu bị đá.

Sau một tháng tìm hiểu nhau, cậu bị tàn ác dán cho một cái danh hiệu thật to “một người anh trai mẫu mực”.

“Thật xin lỗi, cậu cũng như một người anh của mình vậy, mình không có cách nào xem cậu là người yêu cả!”

Hệ thảo bị một đòn chí mạng, cột máu tụt xuống gần như bằng không, đêm đó uống rất nhiều rượu, diễn một màn nửa đêm say rượu điên loạn.

“Anh trai cái con khỉ! Lão tử có chỗ nào không tốt chứ!”

“Có thể là do cậu làm quá tốt...” Bạn cùng phòng Giáp đau khổ nói, hi vọng có thể xoa dịu lão đại, để tránh dè quản lý ký túc xá khởi động trạng thái cuồng bạo.

Rượu ấy à, chỉ làm cho con người ta mất đi song Q[2], dù là trước hay sau khi sử dụng.

Hôm sau, hệ thảo cố nhịn cơn đau đầu sau khi say rượu để đến trường, trên đường, cậu bắt gặp cảnh giáo thảo[3] đang hất tay bạn gái trước của cậu, máu nóng xông lên, đầu óc vốn đã không được rõ ràng lắm của cậu liền càng mờ mịt hơn.

[Bạn tốt của cậu, lý trí-kun, đã logout]

Sau đó cậu xông lên trước cho giáo thảo một quyền.

Giáo thảo không những nổi tiếng trong trường mà những chuyện kể về anh còn lưu truyền khắp khu vực.

Đầu tiên anh là một Alpha, độc thân.

Tiếp theo, dáng người tướng mạo của anh không có chỗ nào cho người khác xoi mói.

Cuối cùng, anh rất mạnh.

....Không phải mạnh về phương diện kia, à không, nói chính xác hơn là không phải chỉ mạnh về phương diện kia.

Một vòng sáng vô địch lúc nào cũng hiện lên phía trên đỉnh đầu, tay trái nắm một Omega, tay phải ôm một Beta, rõ ràng thuyết minh 4 chữ “nhân sinh doanh gia”[4]

Giá trị vũ lực của nhân sinh doanh gia rất cao, dù hệ thảo cũng có rèn luyện, nhưng trong sự cổ vũ nồng nhiệt của quần chúng, hệ thảo vẫn bị bại dưới tay giáo thảo và hiệu ứng debuff của say rượu.

Giáo thảo không hề lưu tình ném hệ thảo xuống đất, một tay cố định hai cổ tay, tay còn lại khóa ngay yết hầu, chặt chẽ ngăn chặn.

Một bộ phận nhỏ trong đám quần chúng vây xem yên lặng vuốt mũi, sôi nổi tỏ vẻ tư thế hiện tại của hai người thật vô liêm sỉ, giáo thảo ngay tại chỗ thoải mái áp đảo đại trượng phu.

Dĩ nhiên, giữa hai người không tỏa bong bóng màu hồng mà là tràn đầy sát khí lạnh thấu xương.

Giáo thảo mỉm cười, ánh mắt lạnh như băng, nhẹ nói: “Giờ đủ chưa?”

Hệ thảo mặt đỏ lừ, thở hổn hển, nhưng vì đang bị đè nên chỉ đành phải an tĩnh trở lại: “Buông ra.”

Giáo thảo liếc nhìn cậu, ý tứ không rõ cười một cái, buông ra.

Hệ thảo đứng lên, động tác đầu tiên là vung nắm đấm về phía gương mặt của giáo thảo.

Đương nhiên là đấm không trúng.

Nụ cười của giáo thảo trở nên nguy hiểm, hơi thở quanh thân lạnh như băng, nhưng đúng lúc này, hệ thảo xoay người đối mặt cô bạn gái vẫn đang không ngừng khóc lóc kể lể: “Các anh đừng đánh nữa, các anh vì em mà đánh nhau, cho dù người bị thương là ai, trong lòng em cũng khổ sở muốn chết đi.”

Quần chúng vây xem tinh thần run lên, tiết mục kinh điển đến rồi đây!

Cậu nói: “Em chia tay với anh....”

Là vì anh ta sao! Quần chúng vây xem âm thầm tiếp lời.

“....không phải vì cảm thấy anh giống một người anh trai sao?”

....Sao không giống kịch bản gì hết vậy! Trả vé đây!

Bạn gái cũ ngậy ra một chút, nhưng phản ứng cũng rất nhanh: “Không....không phải! Em thật sự cảm thấy anh giống như một người anh trai của em, nhưng....”

Hệ thảo mặt không chút thay đổi cướp lời: “Anh hiểu rồi, anh chúc hai người trăm năm hảo hợp, nghe nói em sẽ không có gì gọi là trung tiết, lúc làm nhớ mang bảo hiểm.”

Sau đó dứt khoát xoay người đi học.

Quần chúng: = =

Bạn gái cũ: anh anh anh

Giáo thảo:ha ha

Hệ thảo ở trong lớp học ngủ hết 3 tiếng, sau khi thanh tỉnh nhớ lại hành động đại dột của mình 3 tiếng trước mà muốn đập đầu.

Mà sự kiện song thảo đoạt hoa lần này cứ thế mà bay lên như tên lửa, dùng tốc độ sét đánh truyền khắp trong và ngoài trường. Cuộc tình tay ba 2 nam 1 nữ không hiểu vì sao lại chuyển sang một phương hướng khác vô cùng vận vẹo YOOOOOO

~Các bạn hỏi vì sao lại thế? Quần chúng nói hết thấy đều do lỗi của tư thế.

Hệ thảo cũng không biết chuyện này về sau phát triển như thế nào, bởi vì cậu đã dùng vũ lực cấm bất kỳ người nào nhắc đến việc này trước mặt cậu.

Bạn cùng phòng Giáp bị vũ lực trấn áp rơi lệ đầy mặt: “Cậu chuyên chế! Cậu thẹn quá hóa giận! Cậu trốn tránh sự thật!”

Bạn cùng phòng Ất tiếp lời: “Cậu tàn khốc cậu vô tình cậu cố tình gây sự!”

Bạn cùng phòng Bính: “Tiểu Giáp Tiểu Ất à, không đáng chết sẽ không phải chết, sao các cậu lại không hiểu chứ.”

Mọi người đều biết tần suất xuất hiện của xe taxi tỉ lệ nghịch với nhu cầu sử dụng; cùng một nguyên lý, khi bạn càng không muốn gặp một ai đó, thì người đó cứ như linh ngộ được thuật phân thân, xuất hiện khắp nơi trong cuộc sống của bạn.

Tổng hợp lại, hệ thảo biết cậu bị vứt bỏ là do cậu biểu hiện không tốt hoặc quá tốt, hoàn toàn không liên quan gì đến giáo thảo, hoàn toàn là do bạn gái cũ của cậu đứng núi này trông núi nọ nên mới vừa chia tay...cũng có thể là trước khi chia tay đã thông đồng với giáo thảo, giáo thảo vốn không đáp lại tình cảm của cô, vậy mà mình còn đánh một trận chẳng hiểu ra sao.

Lý trí biết giáo thảo vô tội, nhưng về mặt tình cảm vẫn có chút khó chịu. Về phần lý do, hệ thảo tỏ vẻ chuyện đánh thua rồi lòng tự trọng bị hạ nhục gì đó đều là chó má, chủ yếu là cậu không quen nhìn thái độ x...cùng cái thứ trung tiết không thể nào tìm được của cái bọn Alpha kia.

Tóm lại, trong lòng hệ thảo đã hình thành một dịch ý mơ hồ với giáo thảo, chỉ là cái gì cũng chưa thể hiện ra ngoài, cũng không có ý định cùng xuất hiện với người này.

Nhưng cậu phát hiện, tần suất xuất hiện cùng lúc của hai người bọn họ đột nhiên tăng lên.

Giáo thảo là nhân vật quan trọng, hoạt động ngoài khóa dĩ nhiên rất phong phú; hệ thảo tuy ngại phiền toái, không tham gia tổ chức đoàn thể nào, nhưng kỳ thật năng lực không tồi, lại dễ mềm lòng, nên thường xuyên bị lôi kéo đi làm hộ.

Nhưng nhập học đã hơn một năm rồi cậu cũng chưa bao giờ giáp mặt giáo thảo, vậy mà bây giờ cơ hồ mỗi lần hoạt động đều thấy, trừ phi hệ thảo thiếu hụt chỉ số thông minh mới không biết trong đó có âm mưu!

Hệ thảo cũng không cho là giáo thảo rảnh rỗi đến mức đi phỏng vấn các nữ sinh “How are you, how old are you”! Mình cũng thấy hành động đó quá là ngây thơ a!

Hệ thảo bắt đầu dè dặt lại cảm giác, cậu vốn muốn vung tay mặc kệ, nhưng mà mấy lần bị giao phong ẩn hình của giáo thảo kích thích ý chí chiến đấu, chỉ cần là hoạt động nào 2 người cùng tham gia, cậu đều quang minh chính đại mà phân thắng thua.

Ừm, là đối thủ hay đồng đội thì cũng có khác gì nhau đâu chứ?

Người chuẩn bị kế hoạch và người xem đều thỏa mãn, mở rộng tầm mắt.

Những người khác tham dự hoạt động thì lại khóc không ra nước mắt, hai đại thần, xin buông tha chúng tôi đi mà, người qua đường cũng có tôn nghiêm của người qua đường mà.

Nụ cười của giáo thảo ngày càng tà mị, không ai biết anh đang nghĩ gì.

Cứ như thế, cuộc sống (cuộc chiến thì có) giữa hệ thảo và giáo thảo vô cùng phong phú, cho đến khi, ừm, mùa xuân đến.

Bạn cùng phòng Giáp cố nằm lại trên giường đến những giây phút cuối cùng.

Bạn cùng phòng Ất: “A Giáp, nếu cậu không tắt đồng hồ báo thức đi, tớ sẽ trừng phạt cậu thay hệ thảo!”

A Giáp mấp máy, chìa móng vuốt kéo điện thoại vào ổ chăn: “Được rồi, tớ tắt đây, tớ ngủ thêm năm phút nữa, cậu nhớ đánh thức tớ đấy...A, mới sáng sớm mà ai đã nhắn tin cho tớ thế này, hệ thảo? ‘Tôi đến phòng học trước, A Giáp, khi nào đi học mang sữa đậu nành và bánh mì cho tôi...’ 5 giờ 12 phút?!”

Ký túc lặng ngắt như tờ.

Bạn cùng phòng Giáp sâu kín: “Đây là loại bệnh...tâm thần gì vậy a.”

Bạn cùng phòng Bính: “A Giáp cậu lại nghịch ngợm.”

Đến phòng học, trông thấy 2 vành mắt đen cực đại của hệ thảo, toàn thể bạn cùng phòng chấn động.

Bạn cùng phòng Giáp run rẩy đặt tay lên vai hệ thảo: “Mặc dù trước đây tớ đã nói lão đại không được khóc! Phải cố gắng đứng vững! Nhưng đừng quá thương thân đó lão đại!”

Hệ thảo xoa huyết thái dương: “Xách cậu ta đi chỗ khác, lão tử hiện tại không có sức mà dạy dỗ cậu ta.”

Bạn cùng phòng Ất tiến đến, thật lo lắng: “Hệ thảo cậu không sao chứ? Mắt ngủ hả? Có phải có chỗ nào không thoải mái không?”

Hệ thảo buồn bực, khoát tay tỏ vẻ bản thân cũng không rõ lắm, chờ Kỳ Ba đến rồi nói sau.

Kỳ Ba là Alpha duy nhất trong hệ của họ – Alpha là chỉ về mặt sinh lý, thực tế thì cậu ta chẳng khác nào một con lười, mỗi lần trông thấy cậu ta đều trong trạng thái chưa tỉnh ngủ, di chuyển chậm chạp.

Đám bạn nhìn nhau, có chuyện gì liên quan đến Kỳ Ba?

Lúc này, Kỳ Ba chậm rì rì đi tới, bị bọn hệ thảo gọi vào.

Hệ thảo vừa thấy liền hỏi, Omega bên kia tối qua có sao không?

Kỳ Ba mờ mịt, sao tớ nghe nói là Alpha mà.

Không phải nói các người giống như mấy cái rada, hể Omega vừa có động tĩnh là lập tức dò ra được sao!

Kỳ Ba cảm thấy cứ đứng nói chuyện như thế này thì mệt quá, bèn ngồi xuống hàng ghế phía trước, hai mắt mông lung nhìn trần nhà: “Cậu cũng biết đó, tớ không miễn cảm lắm với chất dẫn dụ, hôm qua bên khu nhà của Alpha có xôn xao, nhưng tớ vẫn cứ tiếp tục nhắm mắt ngủ.”

Hệ thảo cảm thấy mình cũng chẳng khác nào Kỳ Ba mới đi tìm Kỳ Ba để hỏi thăm tin tức.

Bạn cùng phòng Giáp dò BBS: “Tối qua có một Omega ở trên đường trường bật khóc sau đó phát tình, Alpha tìm đến ôm cậu ta chiếm hơn nửa sân trường, sau đó trở về ký túc xá lẫn giường.”

“....Đệch!”

Bạn cùng phòng Giáp ôm di động vuốt ve, hệ thảo nhìn thấy ánh mắt của cậu ta tràn ngập từ ái.

“So với đám A O ngu xuẩn bị chất dẫn dụ điều khiển hôm đó, xem ra cậu vẫn còn chút hữu dụng.”

Kỳ Ba: Đầu gối của tôi trúng một mũi tên.

Bạn cùng phòng Giáp: Đây là khen ngợi sao QAQ

Bạn cùng phòng Bính luôn là người hiểu rõ chân tướng: “Hệ thảo, cậu cũng vì Omega động dục mà mất ngủ? Cậu cảm nhận được chuyện đó hả?”

Gương mặt hệ thảo vắn vẹo, không nói được một lời.

Tín hiệu từ Omega đến kỳ động dục đối với những người có thể nhận được là một chuyện đáng phát rồ đến bao nhiêu, từ xưa đến nay mọi người đều biết.

Bạn cùng phòng Giáp cảm thán: “Lão đại quả nhiên là một Beta cường đại, không hổ là người giáo thảo nhìn trúng...a phốc!”

Hệ thảo thu hồi nắm tay, nói như không có việc gì xảy ra: “Tôi ngủ một chút, A Bính, đến lúc giáo viên điểm danh nhớ gọi tôi.”

Kỳ thật không chỉ đơn giản là mất ngủ! Hệ thảo nửa đêm bừng tỉnh, tim đập dồn dập, tay chân như nhũn ra, thứ gì đó dưới da đánh trống reo hò, cậu phải cắn chặt răng mới có thể ngăn bản thân phát ra rên rỉ.

Tình huống này hồi lâu mới dần dần dịu đi, nhưng thân thể vẫn không hoàn toàn nghe lời như cũ, ví dụ như...như, cậu phát hiện mình cứ nhiên có thể đứng lên.

Sau đó cậu vừa thẹn vừa giận?

Không, cậu vừa sợ vừa giận đi đội nước lạnh.

Ngồi yên trong bóng tối ký túc xá một lúc, cậu quyết định ôm cặp sách trèo tường đến lớp học.

Hệ thảo nghe nói một vài Beta cũng sẽ bị Omega đang trong kỳ động dục ảnh hưởng, nhưng không nghĩ đến bản thân lại có một lần trải nghiệm chuyện này.

Có thể là do trước kia, nhóm Omega mỗi lần đến thời kỳ đặc thù đều sẽ tìm đến những nơi ít người, không có ai rồi trình diễn một màn tình cảm điên loạn lúc nửa đêm.

Hệ thảo cau mày, trong mộng, cậu đem đám A O quấy nhiễu dân chúng đánh cho một trận.

Sau khi tan học, đám học sinh trong ký túc xá 222 quyết định ra ngoài trường chơi. Một bầu không khí nguy hiểm “(ngủ không ngon) phiền đừng có chọc ta” luôn luôn vây quanh hệ thảo, hù dọa không ít quần chúng vô tội.

Bạn cùng phòng Giáp đột nhiên lén lén chọt cậu: “A, là giáo thảo nha.”

Nha cái đầu cậu.

Giáo thảo đi từ phía đối diện đến, đang cùng đám ba bạn học trò chuyện vui vẻ.

Hệ thảo khoác lên bộ mặt quan tài, không hề chớp mắt, nện bước đi thẳng.

Ba thước, hai thước, một thước, giao nhau!

Một thước, hai thước, ba thước, lại xa....

Hai người không đấu mắt, không có tia lửa văng khắp nơi, không có sấm sét vang dội, ngay cả vài ba câu cũng không hề trao đổi, cứ như thế cách xa nhau.

Phía sau truyền đến tiếng thở dài thất vọng hết đợt này đến đợt khác, trên trán hệ thảo nổi gân xanh.

Trên thực tế, tuy mỗi lần hai người đối chọi hệ thảo đều chủ động tấn công, nhưng bình thường, nếu chỉ ngẫu nhiên đối mặt, cậu cũng chưa bao giờ dùng lời lẽ hay hành động khiêu khích, tựa hồ chỉ xem giáo thảo là một người xa lạ.

Hệ thảo từ nhỏ đã bồi dưỡng quan niệm, thứ nhất, nam tử hán đại trượng phu, làm việc gì cũng phải quang minh chính đại; thứ hai, chỉ dùng thực lực và hành động để nói chuyện chứ không dùng miệng nói chuyện. Đúng là cậu có ý muốn phân cao thấp với giáo thảo, nhưng tự dưng gây chuyện là một việc rất bỉ ổi, cậu khinh thường như thế.

Cho nên quần chúng muốn xem tia lửa điện xẹt qua giữa song thảo đành phải thất vọng rồi.

Sau khi ăn xong, bốn người đang trên đường quay về ký túc xá thì hệ thảo nhận được một cuộc điện thoại.

Bạn cùng phòng Ất kế bên nhìn thấy điện thoại hiển thị người gọi đến: “Thảo hán”[5]

Hệ thảo nói chuyện rất ngắn gọn: “Cha, có chuyện gì không?”

Bạn cùng phòng Ất: ...!!!

Cha của hệ thảo cũng không dài dòng: “Ngày mai cha phải đi công tác ở vùng núi, phải đi khoảng một tháng, sợ sẽ không bắt được sóng, nói trước một tiếng cho mi biết.”

“Làm cái quái gì trên núi?! Ngài vào đó chụp người rừng chắc? Chú Trầm đâu? Sau một tháng ngài có thể toàn thân ra khỏi đó không?”

Cha của hệ thảo tuy là người sinh ra cậu, nhưng trong cuộc sống ông thật sự là một thảo hán. Không phải không biết, mà là lười, từ nhỏ đã để hệ thảo phải xử lý hết chuyện của cả hai người, rèn luyện cậu thành một thằng con trai toàn năng trong lĩnh vực gia đình.

“....Thằng nhóc thói mi nói gì thế hả! Trầm Nham đi với tao.”

Trong vòng một giây, hệ thảo đã trở về với vẻ mặt vô cảm.

“Vậy thì không sao.”

“Hừ! Tiểu Nha mấy ngày nữa sẽ đến chỗ của bọn mi công tác, nếu mi có chuyện gì thì cứ tìm chị mi.”

“Chị con sắp đến? Biết rồi. Còn chuyện gì nữa không?”

“...Ack...”

“Hử?”

“Gần đây...người ngợm mi có vấn đề gì không? Có gì...không thoải mái không?”

Hệ thảo thật kinh ngạc. Vấn đề đầy sự quan tâm này, giọng điệu cẩn thận này, chưa bao giờ là style của thảo hán a.

“Con không có việc gì, nhưng cha, thật ra ngài có chịu phải kích thích gì không?”

Cha hệ thảo dường như thẹn quá hóa giận cúp điện thoại, hệ thảo vẫn cảm thấy cha của cậu có điểm gì đó là lạ, nhưng suy nghĩ lập tức bị đám bạn ngu ngốc của mình chuyển sang hướng khác.

“Chị cậu hẳn là đại mỹ nhân trong tám ảnh lần trước! Cầu giới thiệu a lão đại!”

Hệ thảo thương hại nhìn họ: “Chị của tôi là Alpha...”

“...Al, Alpha cũng được...”

“Chị ấy chỉ ở phía trên.” Suy nghĩ một chút lại bổ sung. “Loại hình dễ chà đạp như cậu chắc chị ấy không thích đâu, không biết đến lúc gặp mặt chị ấy có hài lòng với món quà mà tôi đưa không đây?”

Bạn cùng phòng Giáp trốn đằng sau bạn cùng phòng Bính run lập cập.

Nhóm bạn cùng phòng rất tò mò về gia đình của hệ thảo, tâm tình tốt lên theo cấp lũy thừa, hệ thảo cũng sẵn khoái kể chuyện.

Cậu và chị gái không phải là hai chị em ruột. Từ lúc sinh ra chỉ có hai cha con cậu sống nương tựa lẫn nhau, mãi cho đến năm cậu được 10 tuổi, cha cậu gặp Trần Nham. Hai người gà trống nuôi con đến với nhau, bạn nam Beta cùng một cô nàng Alpha dưng mãnh hợp thành một gia đình âm ỉ nhưng cũng rất hài hòa.

Cảm tình giữa cậu và chị gái rất tốt, không khác gì chị em ruột, được tin chị gái sẽ đến đây cậu cũng rất vui.

“Cha và chú của cậu làm gì vậy?” Kỳ thật tên này muốn hỏi là vì sao bọn họ lại đi chụp người rừng.

“Hai người họ đều là nhiếp ảnh gia.”

Qua vài ngày, hệ thảo tan học trở về ký túc xá, đến dưới lầu, cậu trông thấy trưởng lớp đang cầm một chồng thông báo.

Cậu cầm lên nhìn: “Lại kiểm tra sức khỏe?”

Trưởng lớp nhún vai: “Nghe bảo là tổng điều tra sức khỏe công dân gì đó, lịch của lớp chúng ta là buổi chiều ngày thứ ba, đừng quên.”

Hệ thảo đọc sơ qua, cũng không chú ý mấy, lên lầu cất đồ rồi vội vàng chạy đến chỗ làm thêm.

Từ sau sự kiện cậu chau mày dọa khóc trẻ con, hệ thảo phát hiện loại công việc làm thêm như dạy kèm tại nhà không phù hợp với cậu. Cậu vô cảm nâng trái tim pha lê tan nát trong tay, nhận lời mời làm tạp vụ cho một quán bar.

“Nhất Gian” là một quán bar có tiếng, nằm trong một ngõ nhỏ gần trường học, vì phần lớn khách hàng đều là học sinh nên không khí cũng không tệ lắm, hệ thảo vốn đã chuẩn bị tâm lý phải đối mặt với đủ loại người tạp nham thấy thế thì rất hài lòng.

Ông chủ quán bar cũng rất vui, hệ thảo giá trị vũ lực cao, còn có thể dùng như một nửa bảo tiêu.

Khoảng 8 giờ, quán bar dần trở nên náo nhiệt. Hệ thảo ở quầy bar chờ lấy thức uống cho khách hàng, chợt nghe thấy một trận xô xao ở phía sau. Cậu bưng khay xoay người, vừa vận chứng kiến giáo thảo bước vào dưới ánh đèn.

Một khắc này, một đám đậu xanh rau má gào thét trong đầu hệ thảo, chúng nó còn kéo theo một cái biểu ngữ bên trên viết 4 chữ thật to:

Âm! Hồn! Bất! Tán!

Giáo thảo cũng nhìn thấy Beta quen thuộc ở phía đối diện, mắt nheo lại đánh giá.

Sau đó, họ dường như tách biệt với đám người đang dài cổ ngóng nhìn, tựa như trên thế giới chỉ còn lại 2 người?

Bức tranh bị đập nát! Quán bar giờ cao điểm bận muốn điên, hệ thảo tỏ vẻ cậu không rảnh rồi để ý đến việc khác.

Cơ mà nội tâm của cậu không được bình tĩnh như vẻ ngoài, bởi vì cả đêm cậu cũng không đến gần bàn của giáo thảo.

...Khách hàng là Thượng Đế, không sai, nhưng lão tử tin Phật.

Kể ra thì, sao người này lại xuất hiện ở đây nhỉ!

Hai cô bé nhiều chuyện lú lú trước quầy bar giải đáp thắc mắc của cậu.

“Người vừa mới tiến vào hẳn là một Alpha! Đẹp trai thiệt ~()/~!”

“Cậu không biết sao? Anh ấy chính là giáo thảo của đại học X nha!”

“Ồ, tớ chưa thấy anh ấy đến đây bao giờ.”

“Nghe nói cái PUB lúc trước anh ấy thường đến đang sửa sang, không ngờ anh ấy cũng có ngày đến nơi này (>_

2. Chương 2

Sắp đến khuya, hệ thảo nén cơn đau trên lưng, tựa vào tường miễn cưỡng đứng vững, hung tợn nghĩ.

Biết ngay gặp A với O là không có chuyện tốt mà!

Tiến thiếu niên đi không bao lâu sau hệ thảo cảm thấy vô lực, cả người như nhũn ra, dấu hiệu như bị sốt nhưng nhiệt độ cơ thể vẫn bình thường. Cậu cố chấp chống đỡ tiếp tục làm việc, vẫn là chủ tiệm thấy sắc mặt cậu không tốt, cho cậu về sớm.

“Ông chủ đây chính là ngài yêu cầu, không tính là nghỉ phép chứ?”

Hệ thảo thi triển kỹ năng trả giá.

“... Xô ướp rượu bị cậu làm hỏng hôm nay xem như không trừ vào tiền lương của cậu.”

Ông chủ cũng rất cao tay, không dễ gì lọt bẫy.

Hệ thảo thu dọn đồ đạc đi ra từ cửa hông, đi không bao xa chợt nghe tiếng xé gió sau lưng.

Nếu là bình thường, hệ thảo có thể né tránh không chút áp lực.

Nhưng hệ thảo lúc này đang trong trạng thái yếu ớt, thân thể không theo kịp suy nghĩ, trúng một côn khá mạnh tề trên mặt đất.

Kẻ đánh lén đá hệ thảo hai cái, lúc chuẩn bị nhấc chân đá cái thứ ba thì cổ chân bị một bàn tay tái nhợt cản lại, tóm chặt.

Người nọ kinh hoảng nhìn hệ thảo đang chống mình đứng dậy. Cậu đứng ngược sáng, gương mặt mơ hồ, chỉ có đôi mắt như phát sáng, giống một con sói — hung tàn khát máu.

“...!!!” Người nọ mặt trắng bệch cổ sống cổ chết rút cổ chân sắp đứt ra, vội vã chạy đi như bị quỷ ám.

... Chính mình tựa hồ đang dọa người trên đường càng chạy càng xa, chạy đến đa dạng, chạy đến phần khích.

Hệ thảo vịn tường đứng vững, cử động nửa người dưới, bằng kinh nghiệm cậu đoán không có gì đáng ngại, chút nữa về nhà dùng rượu thuốc xoa một chút là xong rồi, vì thế cứ theo ngõ nhỏ mà đi ra.

Sự thật chứng minh chủ nghĩa kinh nghiệm hại chết người.

Cậu càng đi càng cảm thấy khó chịu, cơn đau trên lưng càng ngày càng nghiêm trọng khiến tất cả giác quan trở nên chậm chạp, trong thân thể như đang có một ngọn lửa, thiêu đốt tứ chi, ngay cả thần chí cũng dần dần mơ hồ.

“Đạch... rốt cuộc là chuyện gì xảy ra...”

Hệ thảo miễn cưỡng chống được đến đầu ngõ, dựa người vào tường há mồm thở dốc.

Nếu cứ như thế, cậu chắc chắn không thể về được đến trường học, vẫn là nên quay trở lại quán bar.

Cậu cố gắng tập trung tinh thần, đang muốn xoay người, liền thấy được giáo thảo cách đó không xa.

Đầu óc mơ hồ của cậu cũng không cho phép cậu có thể suy nghĩ xem vì sao trong tầm nhìn của mình người kia lại rõ ràng đến như vậy.

Mắt tuệ phát hiện người nọ sắp quay đầu lại, cậu vội vàng đứng thẳng người, vững vàng cất bước, làm bộ như không có việc gì.

Dù hành động như vậy khó chịu đến mức ngón tay cậu phải bám chặt vào tường tạo ra năm vết sâu.

Không phải cố ý cạy mạnh, chỉ là cậu không muốn để đối thủ chứng kiến mình chật vật như vậy.

Tuyệt đối không muốn.

Giáo thảo thu hồi tầm mắt như không phát hiện gì khác thường, đi chệch sang hướng khác.

Hệ thảo thấy anh đi rồi mới nhẹ nhàng thở ra. Dây đàn căng thẳng vừa đứt, cả người cậu cũng như không còn chỗ chống đỡ, ngã ngồi ở góc tường.

Động tác trước đó đã rút cạn toàn bộ khí lực, cậu cười khổ mơ mơ màng màng nghĩ: hi vọng các đồng nghiệp tan ca đêm có thể sớm một chút phát hiện nơi này có một người đang cần giúp đỡ...

Lỡ tai như bị bịt kín lại mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân. Theo tiếng bước chân càng ngày càng gần, một loại cảm giác khó nói thành lời tràn ra trong không khí? Mùi?

Là ai?... Là cái gì...?

Rất muốn....

Hệ thảo rất muốn ngủ nhưng sự hấp dẫn cường đại, vô tận kia lại như đánh thức một bản năng nào đó trong cậu.

Hắn là cậu nên cảm thấy may mắn thân thể của chính mình hiện giờ không thể động đây, ugh.

Người kia nửa ngồi xuống bên cạnh, dùng động tác không thể nói là nhẹ nhàng xoa mặt cậu qua.

“Quả nhiên là cậu, này, tỉnh táo lại đi.”

Hệ thảo ngửi được hơi thở say lòng người của người kia, cả người đều không tự chủ được mà trầm tĩnh lại, cậu vô thức hơi hơi cọ cọ bàn tay ấm áp dưới cằm.

“Ah...”

“Chắc.”

Người kia kéo mạnh cậu dậy, để cậu tựa vào ngực, chút ý thức còn sót lại trong cậu cảm thấy hân hoan vui mừng, giống như vừa tìm được nơi an toàn nhất an tâm nhất trên thế giới này, giống như tìm được bảo vật sau bao gian khổ.

“Chịu đựng một chút, tôi đưa cậu đi bệnh viện.”

“Urgh Không... Không đi...bệnh viện...!”

Người kia không nghĩ đến câu nói đầu tiên của mình khiến người vẫn an ổn trong ngực lập tức giãy dụa.

“Này!”

“Không... Không... Bệnh viện...”

Rõ ràng mắt còn không mở ra nổi! Trong bệnh viện có quái thú ăn thịt người sao!

Thấy tình trạng của hệ thảo thật sự không tốt, anh chỉ có thể dỗ dành: “Được, được, không đi bệnh viện.”

Chút ý thức còn sót lại mà hệ thảo liều mạng kéo lên cuối cùng cũng tan ra, hoàn toàn chìm vào ngủ say.

Hệ thảo chán ghét bệnh viện.

Cậu nói lý do là bệnh viện có mùi người chết, nhưng sự thật là do một đoạn quá khứ đen tối khác.

Hệ thảo từ nhỏ đã bị tháo hán cha bồi dưỡng, luyện một thân võ nghệ cao siêu, xem chuyện ác như kẻ thù.

Một ngày nọ khi tan học, cậu chứng kiến mấy thiếu niên bắt lương lớn hơn một chút đang đánh đá giấu cột bạn học của cậu, hệ thảo đen mặt, vung túi xách, bàn tay trần xông lên trước.

Đám thiếu niên bắt lương bị đánh đến kêu cha gọi mẹ, thi triển kỹ năng “Kêu gọi đồng bạn”.

Hệ thảo đối mặt mười mấy người hội đồng vẫn nghiêm túc không sợ.

Hệ thảo nhỏ giọt máu đầu tiên!

Hệ thảo hoàn thành một lần song sát!

Hệ thảo hoàn thành một lần tam sát!

Hệ thảo đang đại khai sát giới!

...

Cuối cùng hệ thảo đem đám người đó kể cả chính mình vào bệnh viện.

Cha hệ thảo nghe tin chạy đến xem, phát hiện con trai ngoài thương thể ngoài da cũng không có gì đáng ngại, không nói hai lời đặt cậu lên đùi, lột quần hung hăng đánh mông!

Tháo hán cha vĩnh viễn không biết mình đã để lại trong lòng thiếu niên 12 tuổi một vết thương sâu đến nhường nào!

Không chỉ vì bị đánh đòn trước mặt công chúng mà xấu hổ, còn vì cậu bị dọa, “oa” một tiếng khóc lên!

Khóc!! Lên!!

Nộ khí của hệ thảo +MAX, cứ thế mà giận đến tỉnh lại.

... A? Đây là đâu?

Nằm trên chiếc giường xa lạ, đập vào mắt là trang trí gọn gàng, có vẻ là một gian phòng dành cho khách.

Dựa vào đoạn trí nhớ cuối cùng tối qua, hẳn là có người tốt bụng đưa cậu về nhà?

Hệ thảo vén chăn ngồi dậy, phát hiện mình không có mặc áo, cảm giác mát lạnh sau lưng giúp đau đốn giảm đi rất nhiều, dường như là được thoa thuốc.

Trên tủ đầu giường còn đặt một cốc nước.

Cậu xuống giường đuổi người một chút.

Tứ chi mạnh mẽ, tinh thần sảng khoái.

Phải cảm ơn người ta đã chăm sóc mình. Hệ thảo nghĩ, nhưng quần áo của cậu đâu?

Tìm một vòng nhưng ngay cả một cái quần cộc cũng chẳng thấy, hệ thảo nhìn tấm chăn tự hỏi vài giây.

... Khoác đồ chơi này đi ra ngoài giống như bệnh nhận tâm thần à!

Quên đi, ân nhân có thể đem mình đưa về chắc cũng không phải con gái.

Vì thế hệ thảo liền tùy tiện trần truồng mở cửa phòng.

Sau đó liếc mắt một cái liền thấy giáo thảo đang ngồi trên ghế salon thanh thản đọc sách.

... How are you? How old are you?!!!

Nhất định là cách mở cửa của cậu không đúng. Chờ cậu đóng cửa mở lại ngoài cửa sẽ là một người xa lạ.

Hệ thảo nhăn nhó xiết chặt tay cầm cửa.

Tay cầm cửa: tuy tôi không phải một đóa hoa đẹp, nhưng tôi cũng cần thương tiếc hức hức hức QAQ

Giáo thảo “bộp” một tiếng khép sách lại, thông dong quay đầu: “Người đẹp ngủ trong rừng tỉnh dậy rồi à?”

“Anh... đưa tôi về?”

Giáo thảo cười híp mắt: “Đúng a.”

Từ ánh mắt của hệ thảo, anh có thể thấy được nội tâm đang hỗn loạn sóng cuộn biển trào của cậu.

Thật thú vị.

Đủ loại ý nghĩ xấu xa hỗn chiến trong đầu hệ thảo, nhưng cuối cùng “Tri ân đồ báo” vừa đủ chiến thắng.

Cậu gian nan lại kiên định nói: “Cám ơn.... Tôi nợ anh một lần.”

Giáo thảo bình tĩnh nhìn cậu một hồi, lộ ra một nụ cười nguy hiểm nhưng quyến rũ, đứng dậy đi về phía cậu.

“Tôi cứu cậu, đưa cậu về nhà, sao trông cậu có vẻ cụt hứng thế?”

Giáo thảo hơi cúi người trước mặt hệ thảo, giọng điệu ngả ngớn: “Cậu nhiều lần đối nghịch với tôi, không phải muốn được tôi chú ý sao?”

Hệ thảo bình tĩnh đối mặt với anh, đột nhiên cười đến vô cùng đẹp mắt.

“Ha ha.”

Nghe đồn sau mỗi câu ha ha đều dấu một câu “Ngu ngốc”

Giáo thảo đương nhiên cũng biết đồn đãi này.

Nhưng nụ cười của anh vẫn không thay đổi, giống như không hề cảm thấy bị mạo phạm.

Mặt hai người cách nhau không đến một bàn tay, hơi thở cũng cảm thấy, nhưng cũng như lần đầu tiên hai người cùng xuất hiện, không có kiêu diễm, chỉ có mùi thuốc súng.

Hệ thảo và giáo thảo nhìn chăm chăm vào mắt đối phương, đều đang đánh giá.

Giáo thảo là người phá cục diện bế tắc, anh đứng thẳng lên không hề báo trước, xoay người đi đến phía cửa: “Tôi đã gọi một người bạn đến kiểm tra cho cậu, tối hôm qua có hơi sốt, hạ sốt là ổn rồi. Nếu cậu cảm thấy không thoải mái thì ngủ tiếp chút nữa, nếu không muốn ngủ thì bữa sáng ở trên bàn, cậu ăn xong thì về đi. Tôi phải ra ngoài.”

“A? Đây..!”

Giáo thảo mang giày ra cửa: “Đúng rồi, nhân tình gì đó tôi không cần, nếu cậu muốn báo ân thì giúp tôi dọn dẹp phòng khách một chút đi.”

Anh hất cằm về phía khác, dứt khoát đóng cửa.

“Hẹn gặp lại.”

Hệ thảo ngơ ngàng vì nước cờ bất thường của giáo thảo, theo bản năng nhìn về hướng anh vừa ám chỉ.

“... ..”

Cậu có cảm giác trở lại phòng của thảo hán cha.

Cậu theo phản xạ xác định vị trí công cụ dọn dẹp.

Cái này là được huấn luyện.

Quán tính thật đáng sợ. Hệ thảo dọn dẹp xong phòng khách chẳng khách nào chuồng heo, thuận tiện giặt quần áo nằm rơi vãi trên sàn nhà, khi cậu phát giác mình dùng nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh làm xong 3 món mặn 1 món canh, phần nộ hất đổ nồi niêu xoong chảo.

Dù vậy, buổi tối giáo thảo làm theo hướng dẫn trong mảnh giấy dán trên tủ lạnh, từng nét chữ như chứa đựng cảm phần mà viết xuống, vẫn ăn được thức ăn vô cùng ngon lành.

Anh ăn ăn, đột nhiên nâng trán cười ha hả.

“Ai, thật giống nàng tiên ông tre a.”

Từ ngày đó, không khí giữa hệ thảo và giáo thảo đã có chút thay đổi. Tựa một gợn sóng nổi lên giữa mặt hồ im ắng, tuy chỉ lướt qua, nhưng dư âm không dứt.

Thay đổi nhỏ bé mà kỳ diệu, đương sự cũng không phát hiện, ngoài mặt hai người vẫn đối xử với nhau như cũ.

Hệ thảo đang thay đồng phục chuẩn bị đi làm thì di động báo nhận được tin nhắn của bạn cùng phòng Giáp.

Cậu mở ra.

“Hu hu hu %@+&#*\$? % hức hức hức hức!!!”

Nhân viên tạp vụ trong phòng nghỉ cả kinh, phun ra một ngụm nước.

Hệ thảo mặt không chút thay đổi tắt máy.

... Quả nhiên không gì có thể ngăn cản được fan cuồng nhiệt.

Hôm nay hệ thảo chăm chỉ làm việc như thường lệ, giáo thảo cũng vẫn ngồi trong một góc như trước, ánh sáng chói chói sáng lên.

Đột nhiên gần cửa đi xôn xao, hệ thảo đang nghĩ cảm giác này rất quen, liền chứng kiến một mỹ nữ dáng người nóng bỏng sải bước tới.

Tóc cuộn sóng, áo da đen, giày ống cao, khí chất cường đại khiến người khác muốn quỳ xuống gọi nữ vương đại nhân.

Hệ thảo khiếp sợ trợn trừng mắt, mỹ nữ đảo mắt thấy được hệ thảo, lập tức cười rất vui vẻ, chạy lấy đà hai bước, phóng tới!

“Em trai!”

“Chị...?!”

Hệ thảo không kịp phòng ngự đã bị mỹ nữ ôm vào lòng — đúng vậy, cậu thấp hơn chị mình — một tay còn theo bản năng đưa tay lên cao, một giọt thức uống cũng chưa bị tràn ra.

Xin hãy dành một tràng pháo tay cho thân thủ cực tốt và hành vi cực kỳ chuyên nghiệp của hệ thảo chúng ta nào!

Beta muốn lại gần làm quen giáo thảo đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

Chị gái ôm hệ thảo ra sức véo mặt: “Em trai yêu dấu đã lâu không gặp thật sự là càng ngày càng đẹp trai nha, khiến chị muốn MOA—— “

Hệ thảo phí công giãy dụa: “Sao chị lại đến đây... Chị bình tĩnh chút đã, em còn phải làm việc!”

Chủ quán bar lặng lẽ xuất hiện, tươi cười chân thành: “Không sao không sao, giờ này việc cũng không nhiều, cậu cứ cùng chị mình ôn chuyện đi.”

“Cám ơn anh đẹp trai.”

Chị gái đoạt lấy khay đưa cho chủ quán, thuận tiện liếc mắt đưa tình, lôi kéo hệ thảo tìm một chỗ ngồi xuống.

Mọi người hưng phấn xì xào bàn tán, quán bar trước giờ không có ALPHA, gần đây lại xuất hiện liên tiếp 2 người, thật sự khiến hứng bà tám được phát huy.

Hệ thảo bị đủ loại ánh mắt ngấm nhìn uể oải đỡ trán: “Chị, chị muốn tới sao không gọi điện báo với em một tiếng.”

Chị gái chống cằm cười híp mắt: “Muốn cho em một ngạc nhiên mà.”

“... Sao chị biết em ở đây?”

“Chị đến ký túc xá tìm em, bạn cùng phòng của em nói cho chị biết.”

Cô bí hiểm liếm liếm môi, cười chẳng khác nào hồ ly: “Đứa bé kia thật đáng yêu.”

“...”

Hệ thảo cuối cùng cũng hiểu chuyện gì xảy ra với tin nhắn kỳ dị của bạn cùng phòng Giáp. Sau này nên đối xử với cậu ta tốt một chút.

Dù sao cũng không thể cứ trốn việc, hệ thảo nói chuyện phiếm với chị mình một lúc rồi quay lại làm việc.

Chị gái hưng trí dạt dào nhìn quanh, mắt dừng lại một chỗ hẻo lánh không người.

“...”

Ngón tay gõ gõ mặt bàn hai cái, đứng dậy.

Giáo thảo từ toilet đi ra, chạm mặt chị gái.

Chị hệ thảo mỉm cười với giáo thảo, anh gật đầu đáp lễ.

Trong nháy mắt hai Alpha đã ngầm chiến đấu mấy hiệp.

Cô thần nhiên lướt qua anh, bỏ lại một câu thì thầm: “Em trai tôi rất đáng yêu, đúng không?”

Giáo thảo không dấu vết nhượng mảy, quay đầu, vừa vặn chứng kiến cô ung dung đi đến... toilet nam?!

Người ở bên trong kêu như vịt bị siết cổ.

Giáo thảo đơ người.

Chị gái dừng mãnh, không cần giải thích.

Lúc cô trở về, hệ thảo đang ngồi trên ghế nhíu mày.

“Làm gì mà vừa chớp mắt đã không thấy tăm hơi?”

“Con người đều có 3 thứ nhu cầu cấp bách a.”

Cô ôm lấy cánh tay hệ thảo thân mật hôn nhẹ: “Đúng rồi, cậu bé dễ thương trong ký túc xá của em nói cho chị biết một chuyện rất thú vị.”

Hệ thảo có dự cảm không lành.

“Em trai, nghe nói em với một Alpha đang thương nhau lắm cắn nhau đau hả?”

“... Không thể nào, chỉ là hành động ngu xuẩn nhất thời của em mà thôi.”

“Oh?”

Cô mang ý cười cho ý kiến khiến hệ thảo tóc gáy dựng đứng, nhưng cũng không tiếp tục trêu chọc, thay đổi đề tài.

“Lúc này chị muốn nói, chị cảm thấy mùi trên người em có gì đó là lạ.”

Hệ thảo biết cô muốn nói đến chuyện gì: “Em bây giờ bắt đầu có phản ứng với Omega động dục, đó có thể là lý do.”

Cô ngửi ngửi bên cổ cậu, nhíu mày: “Không, hẳn là không phải. Em trai, chị cảm thấy chất dẫn dụ của em giống như là... OMEGA.”

Hệ thảo nở nụ cười: “Làm sao có thể! Dù em có là phụ nữ cũng không phải là OMEGA a!”

Hệ thảo, làm người không nên quá chắc chắn.

Khi hệ thảo bị thầy chủ nhiệm vẽ mặt nghiêm túc kêu lên, còn cho là mình ngủ gà ngủ gật xui xẻo bị gọi lên nhắc nhở về phong thái học tập, vừa đi vừa kiểm điểm bản thân.

Nhưng thầy chủ nhiệm dẫn cậu đến một nơi cậu không bao giờ nghĩ đến —— phòng y tế.

Hệ thảo bị lấy nửa ống máu, đầu óc tạm thời đình chỉ, phải mất một lúc lâu cậu mới có phản ứng lại. Cậu ngẩng phát đầu hỏi thầy chủ nhiệm:

“Thưa thầy! Có phải kết quả kiểm tra sức khỏe của em có vấn đề không?”

Thầy chủ nhiệm biểu cảm phức tạp nhìn cậu.

Hệ thảo tâm trầm xuống, bộ dạng nói không nên lời của thầy, chẳng lẽ là... bệnh nan y?

Chuyện đáng sợ nhất trên thế giới là tự dọa chính mình.

Thầy chủ nhiệm đang sắp xếp xem phải nói như thế nào, đột nhiên phát hiện học sinh của mình sắc mặt trắng bệch đầu ngón tay khê run, rõ ràng không biết suy nghĩ đã bay về đâu, nhanh chóng nói: “Trò đừng nghĩ lung tung, không phải cái vấn đề lớn gì... không, cũng không phải vấn đề nhỏ... Ai nha.”

Ông kéo hệ thảo: “Tóm lại không nguy hiểm đến tính mạng, những điều khác tôi cũng không thể nói rõ ràng. Trước tiên trò đi theo tôi, bác sĩ đang chờ trò ở bên trong.”

Thần kinh căng thẳng của hệ thảo thả lỏng một nửa, không nguy hiểm đến tính mạng là tốt rồi.

Cậu không nghe thấy vận mệnh đang cười trộm: quá ngây thơ rồi, quá ngây thơ rồi

~Một lát sau, cậu được biết kết quả kiểm tra sức khỏe chính xác, không phải bệnh nan y, nhưng với đối với cậu mà nói thì thậm chí chuyện này còn kinh khủng và khó tin hơn so với bệnh nan y.

Bác sĩ lớn tuổi râu bạc nói:

“Anh bạn trẻ, cậu thật ra là một Omega.”

Một khắc này, hệ thảo cảm thấy số phận trêu đùa.

Trong ba mươi giây tiếp theo hệ thảo lặp đi lặp lại những lời này 3 lần, phân tích từ mặt chữ đến ý nghĩa, sau đó rất tỉnh táo nói: “Điều đó không có khả năng.”

“Lúc đầu chúng tôi cũng nghĩ là trang thiết bị có trục trặc.” Một y sinh bốn mắt đẩy chiếc kính không gọng liếc sang bên cạnh ý bảo cậu xem tư liệu trên bàn.

Hệ thảo vẫn không nhúc nhích, không lộ vẻ gì, Bốn mắt cũng không miễn cưỡng cậu: “Chúng tôi sử dụng một thiết bị khác, kết quả vẫn không thay đổi. Các chỉ số của cậu rất gần với một Omega, tuy rằng vẫn khác so với một Omega bình thường, nhưng không có một Alpha hay Beta nào có số liệu như vậy.”

“Trò là một OMEGA.”

“Điều đó không có khả năng.” Hệ thảo lặp lại từng chữ từng chữ một, gắt gao nhìn chăm chăm bác sĩ: “Em chưa từng có kỳ động dục, chưa bao giờ có bất kỳ phản ứng nào với ALPHA, từ nhỏ đến lớn báo cáo kiểm tra sức khỏe không có bất cứ gì bất thường. Thầy nói em là Omega?!”

Bác sĩ thở dài: “Trò hiện tại vẫn là một Beta, nhưng không lâu nữa sẽ biến thành... phải nói là khôi phục thành Omega.”

“... Khôi phục? Có ý gì?”

Bác sĩ nói: “Chàng trai, tôi biết trò rất khó chấp nhận, trên thực tế những trường hợp như trò cũng rất hiếm thấy.”

Có một công ty dược phẩm từng phát minh ra một loại thuốc ức chế kích thích, có thể biến đổi cơ thể của Omega trở nên gần giống Beta, thời gian động dục ngắn lại, tần suất cũng giảm bớt, cũng sẽ không phát ra chất dẫn dụ hấp dẫn Alpha. Omega trưởng thành nếu sử dụng, hiệu quả có thể duy trì từ 10 tới 20 năm, còn Omega vị thành niên có thể cả đời đều giống Beta.

“... Nhưng loại thuốc ức chế này rất nhiều năm trước bị ép ngừng sản xuất vì một vài nguyên nhân, theo tình huống hiện tại của trò, chúng tôi nghĩ loại thuốc ức chế này đang mất tác dụng đối với trò...”

“Rầm!”

Hệ thảo nắm tay nện lên bàn.

Cốc nước nảy lên, bác sĩ cả kinh thiếu chút nữa cũng nhảy dựng.

Hệ thảo cắn răng kiệt lực không chế cảm xúc: “... Thật xin lỗi.”

Bác sĩ phát tay, ngữ khí hòa hoãn: “Không có gì. Trò bình tĩnh một chút, chúng ta cùng chờ kết quả phân tích mẫu máu của trò.”

Trong phòng nhất thời lặng ngắt như tờ.

Hệ thảo mười ngón tay đan chéo chống lên trán, thấy không rõ diễn cảm.

Khiếp sợ, phẫn nộ, nghi hoặc, không thể tin, đủ loại cảm xúc kịch liệt giao hòa, khiến cậu không thể nào suy nghĩ.

Cậu sao có thể là Omega?!

Cậu là một Beta giả mạo? Giả mạo 20 năm?

Thuốc ức chế? Sao có thể có thứ này!

... Nếu như là thật sự, là ai cho mình sử dụng thứ đồ chết tiệt này?

Hệ thảo sợ hãi! Tháo hán cha sao?

Chính cha cho mình dùng thuốc ức chế sao

Vì sao?!

Ý nghĩ này một khi hình thành cũng giống như cỏ dại không ngừng sinh sôi nảy nở, hệ thảo hận không thể đến trước mặt cha mình níu áo để hỏi rõ ràng.

Một người gõ cửa tiến vào, đưa giấy tờ cho Bốn mắt.

Hệ thảo như một pho tượng bất động, nhưng lực chú ý luôn tập trung về phía mảnh giấy.

Bốn mắt nhìn báo cáo, gật đầu với bác sĩ.

Bác sĩ nói: “Xác định, là thuốc ức chế.”

Hệ thảo tinh thần bất ổn.

Bốn mắt và bác sĩ nhìn cậu, cẩn thận không nói nữa.

Một lát sau, hệ thảo ngừng đầu, mặt không chút thay đổi: “Em có một thắc mắc.”

“Hai tuần trước em từng nhận được tín hiệu kích thích từ một Omega đang động dục, chịu nó ảnh hưởng, vì sao lại thế?”

Bác sĩ cẩn thận lắng nghe, sau đó vuốt râu nói.

“Thật ra không phải trò bị Omega kia ảnh hưởng, mà bởi vì mấy Alpha động dục tập trung, khiến bản năng Omega trong trò dần dần thức tỉnh.”

Hệ thảo càng thần thờ: “Nói cách khác, lúc ấy không phải em muốn ôm người mà là muốn bị ôm?”

“Phốc... Khụ! Có thể, có thể nói như vậy.”

Cái thế giới chết tiệt.

Thầy chủ nhiệm vẫn đứng làm nền cho bối cảnh cảm thấy bên này nổi lên một cái lốc xoáy hắc ám, nhanh chóng tiến lên hoà giải: “Hệ thảo, chuyện này có chút đặc biệt, chúng tôi cần phải báo cho người nhà của trò. Cuộc sống học tập sau này của trò cũng phải bàn bạc với họ.”

“... Họ đi công tác rồi, trước mắt không thể liên lạc, ở đây chỉ có chị của em.”

“Vây cũng...”

Bốn mắt đột nhiên chen ngang: “Chị của trò là Beta sao?”

Hệ thảo thuận miệng nói: “Chị ấy là Alpha.”

Bốn mắt thở dài: “Vây hai người tạm thời không nên gặp mặt.”

Hệ thảo nghe vậy nhìn về phía hấn, ánh mắt sắc bén như đao.

“Trên thực tế đây là vấn đề chúng tôi chuẩn bị nói với trò, vô cùng trọng yếu.”

“Khi thuốc ức chế còn hiệu lực thì đối với thân thể của người dùng không có hại, nhưng một khi mất hiệu lực, liền khiến chất dẫn dụ ở trong khoảng thời gian ngắn tăng vọt đến giá trị cao nhất.”

“Cơ thể của trò trước mắt phi thường không ổn định, tiếp xúc với hơi thở của Alpha hoặc Omega động dục đều có thể đẩy nhanh quá trình thức tỉnh bản năng Omega.”

“Lượng chất dẫn dụ tăng nhanh đồng nghĩa với —— “

“Trong một tuần nữa, kỳ động dục của trò sẽ đến.”

Tin tức sét đánh thay nhau đến, đả kích hệ thảo cả người đều chết lặng.

Thế giới đáng nguyên rủa này.

Mọi người đều thích dùng 2 chữ “trời sập” để hình dung.

Hệ thảo cảm thấy trời đất sụp đổ, những người khác đều đứng, chỉ có dưới chân mình đột nhiên xuất hiện một cái hố, cậu rớt thẳng xuống. Ánh mặt trời trên đỉnh đầu tựa hồ thật xa, cậu không biết thoát ra bằng cách nào, cũng không biết có thể thoát ra hay không.

Bản năng Omega của cậu bị đè nén 20 năm, kỳ động dục đầu tiên rầm rầm kéo đến, không cách nào khống chế.

Bác sĩ đề nghị nếu có bạn trai có thể giúp cậu vượt qua, tốt nhất là Alpha, nhưng Beta cũng có thể tạm chấp nhận.

Hệ thảo nghiêm mặt: “Bạn gái Beta cũng được chứ.”

Bác sĩ giống như nhìn cháu trai của mình, từ ái: “Trò là một Omega a.”

Trò là một Omega.

Cho nên cần phụ thuộc vào một Alpha, bị hấn ôm, chịu hấn an bài, sinh sản cho hấn. Khi động dục chẳng khác nào thú vật, trong đầu chỉ có làm tình, mặc cho người định đoạt.

Hệ thảo từ trước tới nay đều là một người biết gìn giữ, chính trực, bình tĩnh, cường đại, thân thể và tinh thần cứng cỏi, biết rõ ràng con đường mình nên đi, và biết chịu trách nhiệm với những lựa chọn của mình.

Một người như vậy, cuối cùng lại biến thành Omega.

Không khác nào tàn nhẫn bắt một cây tùng bách biến thành một dây tầm gửi.

Thật đáng buồn.

Bởi vì thái độ nếu không dùng bạo lực sẽ không hợp tác của hệ thảo, bác sĩ bắt đầu nói khi nào đến lúc động dục có thể cho cậu vào trạng thái mê man. Việc này sẽ tạo ảnh hưởng không tốt đến thân thể, nhưng cũng không còn cách khác.

Hệ thảo dần dần chuyển vào một buồng trong phòng y tế, hai vị y sinh thường trực ở đây, đợi thời gian động dục của cậu đến.

Phòng y tế luôn luôn là một nơi quanh quẽ, hệ thảo bày sách vở ra, nhưng tầm mắt không có tiêu điểm.

Chị đã biết chuyện của cậu, trong điện thoại giọng nữ thật ôn nhu cũng rất kiên định: “Dù xảy ra chuyện gì, em đều là em trai quan trọng nhất của chị, nhớ kỹ, mọi người đều thương em.”

Trong lòng cậu cảm thấy được an ủi, nhưng đối với thời gian động dục của một Omega vẫn có cảm giác kinh hoàng không biết phải làm sao.

Cứ như vậy qua hai ngày, đêm ngày thứ ba, cậu bỗng giật mình tỉnh lại.

Trong phòng, hệ thảo cảm thấy thân thể xôn xao như cách đây hai ngày, nhưng vì lòng tự trọng và kháng cự mãnh liệt của bản thân mà vẫn chưa rung chuông. Cậu cắn chặt răng, gắt gao ôm lấy bản thân, không ngừng ra lệnh cho dã thú trong mình: trở về đi!

Đây là sai lầm thứ nhất.

Ngoài đại sảnh, giáo thảo sau khi hết tiết đến phòng y tế tìm giường ngủ bị một cảm giác không tên dẫn dụ đến trước một gian phòng. Thính giác linh mẫn của anh nghe được tiếng thở ồ ồ bất ổn, xuất phát từ tò mò hoặc là quan tâm hoặc là một thứ gì khác, hiếm có một lần lỗ mãng đẩy cửa phòng ra.

Đây là sai lầm thứ hai.

Giáo thảo ngửi thấy một hương thơm kỳ diệu, ngọt ngào như trái cây, lại nồng nàn như hương rượu.

Nồng nàn đến khiến anh mất đi ý thức.

Trên giường một bóng đen run rẩy một chút: “... Cút ra!”

Tuy thanh âm khàn khàn thậm chí có điểm thô lương, anh vẫn lập tức nhận ra: “Là cậu?! Tại sao cậu.....”

Giáo thảo bước từng bước, thân thể rốt cuộc không chịu khống chế, người trên giường như một nam châm hấp dẫn anh đến gần.

Hệ thảo kịch liệt run rẩy.

Hơi thở nồng đậm đặc thù chẳng biết từ lúc nào đã tràn ngập cả gian phòng, thôi thúc một thứ gì đó. Giống như tiếng ca của người cá, khiến người nghe được thanh âm mị hoặc kia rơi vào vực sâu.

Hệ thảo rốt cuộc chịu không nổi, vung tay, cố gắng đẩy màn hương gần như sắp hóa thành thực thể, đi đến bên giường, giáo thảo ma xui quỷ khiến nắm chặt tay cậu.

Đây là sai lầm cuối cùng.

Mùi hương của Alpha, thân thể của Alpha, độ ẩm của Alpha.

Cánh cửa nhà giam hé mở ——

Dã thú xông ra.

Nơi hai tay chạm nhau thật ấm áp, những chỗ khác thật lạnh.

Hệ thảo kéo một cái, giống như dây leo bám lên thân thể Alpha, ép sát mình vào người anh, thoải mái nhẹ nhàng thở ra.

Môi cậu vội vàng cọ cọ trên xương quai xanh, trên cổ của giáo thảo, người con trai như là rốt cục hoàn hồn, một tay ghì chặt eo hệ thảo, bàn tay luồn vào trong vạt áo thăm dò sờ soạng không kiêng nể, một tay hơi nâng cầm hệ thảo lên.

Dưới ánh sáng mong manh sắc mặt hệ thảo đỏ hồng, hai mắt tràn đầy xuân thủy, tràn đầy khát vọng đối với anh.

Anh hung hăng hôn xuống. Đầu lưỡi không chút khách khí luồn vào khoang miệng cùng một chiếc lưỡi mềm dẻo khác dây dưa, liếm, cắn nhẹ, mút vào...

Tiếng nước dính dính *** mỹ, hai người quên mình trao đổi hơi thở cùng nước bọt, nhiệt khí tỏa ra khiến *** vô hạn lên men.

Hệ thảo dịu ngoan tùy ý giáo thảo đoạt lấy, thân thể hư không cảm nhận được chút an ủi, nhưng còn không đủ. Cậu nức nở ôm lấy cổ giáo thảo như muốn khảm nhập vào ***g ngực rắn chắc của Alpha, nửa thân dưới nhẹ nhàng cọ sát.

Thân dưới hai người đều sớm nổi lên biến hóa, hệ thảo thân thể mất cảm không thể tưởng tượng nổi, chỉ là động chạm qua quần áo cũng đủ để cậu kích động mà ra, thậm chí ngay cả địa phương nào đó ở phía sau đều đối khát hơi hơi co rút lại, chờ mong vật thể xâm nhập. Cậu khó nhịn cọ thấp xuống một chút, không lên tiếng thẹn thùng mời gọi.

Tiếng thở của giáo thảo càng thêm ồ ồ, tranh thủ một chút khe hở trong khi hôn môi miễn cưỡng nói một câu: “Cậu có biết... um... bản thân đang gì không...”

Đây là một lời tán tỉnh kinh điển, nếu trong tình huống bình thường.

Nhưng lúc này, nó giống như một móc câu, kéo hệ thảo khỏi biển sâu ham muốn.

Chỉ trong nháy mắt, nhưng cũng đủ rồi.

Môi hệ thảo vẫn dán chặt lấy giáo thảo, dùng giọng mũi nói

“Tôi biết.”

Cậu nắm lấy ngón út tay trái của mình, dùng sức bẻ.

“Răng rắc” một tiếng vang nhỏ.

Sau đó là ngón áp út tay trái.

“...!”

Đau đớn đem lại cho cậu chút lý trí cùng khí lực, hệ thảo đẩy giáo thảo ra, mượn lực lao đảo lui về phía sau. Thất lưng đập vào góc bàn sắc bén, cậu rên ra tiếng, khóe miệng lại dấy lên một độ cong trào phúng, dùng sức chụp lấy chuông gọi y sinh.

Chuyện kể tiếp chỉ để lại những đoạn ngắn lung tung rải rác trong trí nhớ của hệ thảo, cậu chỉ biết khoảnh khắc trước khi lâm vào mê man, cậu đã mỉm cười.

Ta thắng.

3. Chương 3

Sau khi tỉnh lại, người đầu tiên hệ thảo nhìn thấy là cha cậu.

Cha cậu thoát nhìn còn tháo hán hơn bình thường, sắc mặt mỗi một, vành mắt thâm đen, râu cũng không cạo, vừa thấy cậu tỉnh lại ánh mắt sáng lên.

Hệ thảo không biết mình thoát nhìn nguy kịch đến như thế.

Hai cha con nhìn nhau một hồi, cha hệ thảo đưa tay xoa nhẹ tóc hệ thảo: “Cảm giác thế nào?”

Hệ thảo mặt không chút thay đổi: “Có lẽ so với bị lán qua lán lại làm ba ngày ba đêm cũng không kém bao nhiêu đâu.”

Trong giọng nói không tránh khỏi mang theo oán giận, cha hệ thảo lại phù một tiếng bật cười.

Trên trán hệ thảo giàn giụa gân xanh.

Cha hệ thảo ôm con trai, nâng cậu dậy một chút, dứt hai cái gối nằm dưới lưng để cậu ngồi nửa người. Sau đó chăm chú nhìn vào mắt hệ thảo, chân thành nói:

“Thật xin lỗi.”

Hệ thảo lập tức đáp: “Cần giải thích.”

Cha hệ thảo nghẹn lời, hệ thảo hơi đắc ý nhú mi, “Con thật là...”

Cha hệ thảo cười thở dài, cúi đầu nghĩ một chút, bỗng nhiên hỏi ra một vấn đề mà hệ thảo hoàn toàn không nghĩ đến.

“Con a, vì sao từ trước đến giờ con chưa từng hỏi về phụ thân kia của mình?”

Hệ thảo ngây người, thản nhiên nói: “Không cần thiết, cha của con chỉ có một.” Cậu dừng lại một chút, “Còn có chú Trần.”

Cha hệ thảo không kiềm được nhếch môi: “Hề hề, đáng ra cha phải hiểu con trai cha chưa bao giờ làm những chuyện thừa thãi!”

Không đợi hệ thảo thúc giục, ông chậm rãi nói về chuyện quá khứ, chính là chỉ cần câu nói đầu tiên cũng đủ khiến da đầu hệ thảo run lên.

“Cha cũng là một Omega.”

Cha hệ thảo xuất thân trong một gia đình tri thức, lúc ông vào khoảng độ tuổi của hệ thảo thì được một Alpha giúp đỡ, tục xưng anh hùng cứu mỹ nhân, cả hai người đều bị tiếng sét ái tình đánh trúng. Alpha đến từ một gia đình giàu có, hai nhà đều không đồng ý chuyện của hai người, nhưng từ xưa ‘bồ đả uyên ương’ chỉ khiến uyên ương bỏ trốn, cha hệ thảo đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, Alpha bỏ quyền kế thừa gia sản, hai người tay nắm tay gây dựng sự nghiệp.

Tình yêu giữa hai người vô cùng nồng nhiệt, tuy rằng cuộc sống vất vả, nhưng bọn họ chưa bao giờ nghĩ ngờ đối phương có phải là A /O đích thực trong cuộc đời mình không.

Nhưng khi sự nghiệp của bọn họ ổn định, Alpha gặp một cô gái Omega. Khi phải lựa chọn giữa 2 Omega, hẳn thậm chí vì cô gái kia mà buông tha cho sự nghiệp trở về gia tộc, còn chuẩn bị gạt cha hệ thảo mà kết hôn với cô.

Cha hệ thảo không tin đi chất vấn, Alpha nói: “Tôi yêu em, nhưng tôi cũng không thể – bỏ rơi cô ấy.”

Cha hệ thảo vượt cái bụng bằng phẳng, cảm thấy tình yêu vốn mãnh liệt như kỳ tích biến mất không chút dấu vết.

Ông muốn bỏ đi, nhưng Alpha giống như nổi điên giam lỏng ông. Bất quá những người có cùng nguyện vọng với ông cũng không ít, khi mẹ và vợ tương lai của Alpha ngồi trước mặt ông hỏi “Người muốn muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời đi”, cha hệ thảo liền không chút khách khí dùng công phu sư tử ngoạm, sau đó gọn gàng linh hoạt tìm cơ hội hoàn toàn biến mất.

Khoản tiền kia ông định để dành để cung cấp cuộc sống tốt nhất cho con của mình, nhưng hệ thảo là một Omega, ông liền dùng toàn bộ tiền mua thuốc ức chế cho hai người sử dụng, muốn hệ thảo giống một Beta bình thường, lớn lên trong gia đình chỉ có một người cha là Beta.

Cha hệ thảo cười hề hề: “Rất cải lương đúng không. Kể ra thì trước kia cha còn đem câu chuyện sửa chỗ này một chút sửa chỗ kia một chút đưa lên mạng, còn được rất nhiều người khen.”

“...”

Hệ thảo không biết nên dùng biểu cảm gì.

“Cho đến nay cha vẫn không biết giữa cha và người đó có bao nhiêu thật sự là tình yêu, có bao nhiêu là chất dẫn dụ hấp dẫn và mê luyến thân thể. Nhưng khi cha nghe được câu nói kia cha cũng giống như tỉnh mộng, rõ ràng biết hẳn là ‘Sai’.”

Cha hệ thảo ôn nhu nhìn con mình, mang theo tình yêu thâm trầm của một kẻ làm cha.

“Con trai, thật xin lỗi, cha cho con dùng thuốc ức chế hoàn toàn là vì muốn tốt cho con. Omega rất dễ dàng bị chất dẫn dụ an bài, cha muốn con không phải kiêng dè gì, cứ tận hưởng cuộc sống, nói thương yêu, không cần phụ thuộc vào Alpha, tỉnh táo tìm được bạn đời chân chính của mình.”

“Nhưng không ngờ, thuốc ức chế sẽ mất hiệu lực.”

Hệ thảo thần sắc biến hóa, cuối cùng thở dài: “Cha, con không trách cha. Nếu không có thuốc ức chế, con đã là một Omega cho cha nuôi một chết.”

“Này!”

“Con nói thật, cha không cần... áy náy.” Hệ thảo mắt tự nhiên xoay mặt qua chỗ khác.

“Được làm Beta 20 năm đã là lời rồi. Hơn nữa con lớn lên như thế này chắc cũng chẳng Alpha nào chú ý, mấy thứ như động dục...” Mặt cậu méo mó cúi xuống, nghiêng răng nghiêng lợi, “Con sẽ tự đánh mình ngắt xú trồn trong phòng y tế là được!”

Đương nhiên không được.

Cha hệ thảo dở khóc dở cười: “Con chán ghét Alpha đến thế?”

Hệ thảo mím môi. Cậu không chán ghét Alpha, cũng không để ý mấy thứ như trình tiết gì đó, chỉ là tự ái của cậu không cho phép thân thể chính mình bị thứ khác khống chế.

Bản năng? Chất dẫn dụ?

Muốn chiến, vậy liền chiến!

... Hơn nữa 20 năm nay cậu không hề nghi ngờ việc mình là kẻ phía trên, nghĩ đến việc mình phải làm tổng thụ...Sắc!

Cha hệ thảo bắt đắc dĩ: “Được rồi, việc này sau này hãy nói. Uống nước không?”

Ông rót cốc nước giả bộ muốn bón cho hệ thảo, hệ thảo nhanh chóng ồ ồ ào: “Để con tự uống! Chấn mền của con không khát!”

Cha hệ thảo tức giận muốn đập cậu một trận.

“Đúng rồi, thuốc ức chế của con đã mất hiệu lực, của cha thì sao? Mất hiệu lực thì phải làm sao bây giờ?”

Cha hệ thảo một tay chống đầu, cười rất chi là lưu manh: “Cha cũng không độc thân giống mi, chú Trần của mi năng lực cũng không tồi.”

“...” Độc thân, không kinh nghiệm, xử nam, là những từ ngữ dùng để diễn tả hệ thảo.

Dù đã chấp nhận số phận bất hạnh, nhưng hệ thảo vẫn rất tiêu sái.

Bác sĩ vui mừng cho biết chất dẫn dụ của cậu vẫn còn dao động nhưng thời kỳ động dục quả thật đã chấm dứt, hệ thảo đột nhiên hỏi: “Có biện pháp gì để em tạm thời duy trì trạng thái Beta không?”

Bác sĩ khó hiểu nhìn cậu: “Trò còn muốn ức chế? Không nên không nên, tiếp tục như thế trò sẽ khí quan suy kiệt!”

Hệ thảo không nói được một lời, cha hệ thảo đặt tay lên vai cậu, sắc mặt nghiêm túc: “Cha cũng không đồng ý.”

Hệ thảo quay đầu, hai tay không tự giác nắm chặt, thấp giọng nói: “Con cần chút thời gian.”

Cha hệ thảo rất quen thuộc vẻ mặt này của cậu, giống hệt như trước kia, mỗi lần cậu khiến bản thân bị thương, đứng trước mặt ông cũng sẽ bày ra bộ dáng này.

Ông thở dài.

Bác sĩ đánh giá hệ thảo, đó là một thanh niên cao ngất anh tuấn, tràn ngập lực lượng, không ai sẽ liên hệ cậu với những Omega phổ biến.

Vì thế bác sĩ có chút minh bạch, vuốt râu chậm rì rì nói: “Thân thể của trò đang vào thời kỳ chuyển biến, hiệu quả của thuốc ức chế còn chưa hoàn toàn biến mất, đối với những người khác mà nói, khí tức của trò là hỗn hợp Beta và Omega, thời gian đầu còn có thể giống Beta.”

Ông nghĩ nghĩ, bổ sung: “Huống chi, mấy ngày hôm trước vị Alpha ở trên người trò...”

Đồng tử hệ thảo co rút lại, không tự chủ được tản mát ra sát khí lạnh thấu xương.

Bác sĩ không phát giác gì nói tiếp: “... dấu hiệu trò ấy lưu lại cần qua một khoảng thời gian mới biến mất. Tóm lại, đại bộ phận bạn học Beta của trò không miễn tuệ đến mức có thể phát hiện biến hóa của trò.”

“Từ giờ đến khi trò hoàn toàn trở lại làm một Omega đại khái còn 2 tháng, ừm, trò có thời gian hai tháng để thích ứng.”

Thật lâu sau, bờ vai cương cứng của hệ thảo mới buông lỏng trầm tĩnh lại.

“... Cứ thế đi.”

Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, cha hệ thảo trở về núi công tác, hệ thảo trở về trường đi học.

Bạn cùng phòng hân hoan vui mừng chào đón hệ thảo trở về, cảm giác ấm áp trong hệ thảo sau khi nhìn thấy phòng ký túc xá chẳng khác nào chuồng lợn thì hoàn toàn biến mất, hàn băng lập tức ngưng tụ.

Vì thế các học sinh cùng tầng thật sung sướng vây xem ba người vợ vừa hức hức vừa tổng vệ sinh.

Ngày hôm sau đến trường, bạn cùng phòng Giáp thao thao bất tuyệt kể cho hệ thảo nghe đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, bỗng nhiên lão đại nhà cậu dừng lại, cậu nhìn theo ánh mắt: “A, là giáo thảo... lão đại?”

Hệ thảo trầm mặt, xoay người đi về hướng khác.

Giáo thảo chính là bằng chứng sống cho “quá khứ đen tối của hệ thảo”, đáng tiếc hệ thảo lại không thể nào buộc đá vào người anh rồi ném anh xuống hồ cho chìm chết, thế nên cứ mỗi lần nhìn thấy giáo thảo, hệ thảo đều cảm thấy thật ủy khuất.

Quần chúng vốn đã quen thuộc với không khí đối chọi ngầm giữa hai người, động tác khác thường này của hệ thảo khiến mắt họ sáng rực lên.

Ồ ồ, có biến!

Sau đó ánh sáng trong mắt họ từ chiếc đèn ngủ biến thành đèn cao áp.

Giáo thảo bước qua, kéo lấy tay hệ thảo.

“Tôi có lời muốn nói nói với cậu.”

Da thịt tiếp xúc, hai người chấn động.

Hệ thảo dùng sức rút tay lại, hung tợn hạ giọng: “Buông ra!”

Thấy giáo thảo không chút sứt mẻ, tay kia chuẩn bị giáng cho anh một đòn.

Giáo thảo xem như không thấy, thâm ý liếc mắt nhìn quanh, nghiền ngẫm nói: “Hay là nói ở chỗ này?”

Nắm tay hệ thảo dừng tại giữa không trung, cuối cùng chậm rãi thu hồi.

“Buông ra.... Dẫn đường.”

Phía sau một thân cây, hệ thảo dùng ánh mắt tràn ngập sát khí bức lui tập thể quần chúng chán sống cố gắng nghe lên, quay đầu liền chứng kiến giáo thảo đang nhìn cậu như có suy nghĩ gì đấy.

“... Anh muốn gì, nói nhanh đi!”

Giáo thảo: “Chuyện gì xảy ra với cậu?”

Hệ thảo: “Anh thấy chuyện gì xảy ra.”

Giáo thảo: “Cậu... rốt cuộc là Beta hay là Omega?”

Hệ thảo khiêu khích cười: “Mắc mớ gì tới anh?”

Giáo thảo có chút nóng nảy: “Từ khi cậu trở về sao lại trở nên khó nói chuyện như vậy?”

Hệ thảo càng buồn bực: “Tôi nói chuyện từ trước đến giờ là vậy đó, hơn nữa tôi cũng chẳng có gì để nói với anh, tôi đi.”

Lửa giận vọt thẳng lên đầu giáo thảo.

Anh giận quá thành cười, tiến lên tóm hệ thảo trở lại. Hệ thảo bất ngờ trúng mấy chiêu, chớp mắt bị đè lên cây.

“Đạch!”

Cậu đang muốn bùng nổ, nhưng bất chợt dừng lại vì động tác tiếp cận cổ cậu của giáo thảo.

Gần gũi quá. Hơi thở ấm áp lướt qua da, hình ảnh vốn đã muốn quên đi cuộn cuộn trở về trong trí nhớ.

Giáo thảo mang theo ý cười, mà giọng lạnh như băng: “Không có việc gì để nói với tôi? Trên người cậu còn dấu hiệu của tôi đấy. Tối hôm đó —— hình như là cậu chủ động dâng lên mà nhỉ?”

Hệ thảo căng thẳng, cả người lộ ra kháng cự, khăng khăng im lặng.

Một lát sau, giáo thảo than nhẹ một tiếng, một tay đi xuống cầm nắm tay trái của hệ thảo tách ra, bốn dấu răng màu đỏ hiện ra trong lòng bàn tay. Anh vô thức vuốt ve ngón út thoát nhìn cứ như chưa từng bị thương.

“Cậu đối với chính mình... thật ác độc a.”

Cảm giác nóng hằm hập khiến hệ thảo hoảng sợ rút tay ra, hô hấp dồn dập, đẩy giáo thảo ra xa: “Chuyện của tôi không liên quan đến anh.”

Giáo thảo cũng không tiếp tục khống chế cậu.

Nhìn hệ thảo chật vật nhưng bóng lưng vẫn thẳng tắp, anh thất bại che mặt: “Mình rốt cuộc đang làm gì...”

Như lời của bác sĩ, đích xác không ai nhận thấy biến hóa của hệ thảo. Ngẫu nhiên có Alpha đi ngang qua nghi hoặc quay đầu lại, nhưng có lẽ bề ngoài cùng chiến tích của hệ thảo rất thuyết phục, cuối cùng họ đều cho rằng mình chưa thỏa mãn dục vọng sinh ra ảo giác.

Hệ thảo không ngờ tới người đầu tiên phát hiện là Kỳ Ba.

Ngày đó hệ thảo ở thư viện tự học, Kỳ Ba đối diện nằm sấp lên bàn ngủ.

“Hệ thảo.”

“Hả?”

“Tìm Omega thật là phiền phức a.”

“Uh.”

“Hay là cậu gả cho tớ đi?”

Hệ thảo dừng bút, ngẩng đầu nhìn Kỳ Ba chẳng biết đã tỉnh từ khi nào, đầu gối lên cánh tay, ánh mắt hiem khi mở thật to đang nhìn mình.

Ánh sáng đầu giờ chiều rực rỡ ấm áp, Kỳ Ba ánh mắt trong suốt, đáy mắt bình thản.

Hệ thảo đột nhiên nhớ đến chú cún con ngoan ngoãn bên nhà hàng xóm.

Cậu mỉm cười với chú cún.

“Năm mơ.”

Người vĩnh viễn không biết đằng sau biểu hiện bình tĩnh của một người là biết bao cảm xúc đang hình thành, cũng như người không biết một tác giả vẫn luôn đều đặn cập nhật tác phẩm của mình thật ra đã chuẩn bị sẵn mọi thứ để có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Hệ thảo nhìn qua hết thấy bình thường, chỉ có chính cậu mới biết tình cảm bất ổn của mình đang dần dần tích lũy.

Cậu ép buộc mình nhìn thẳng vào những phiền não, luống cuống, lo lắng, bất an, cậu cũng biết cứ dè nén như thế là không tốt, nhưng lại không thể mở miệng với bất cứ ai.

Chị đáng lẽ đã sớm kết thúc công tác trở về nhưng vì cậu nên cố gắng kéo dài thời gian. Hệ thảo nhìn chị mình tắt điện thoại như không có việc gì xảy ra, mở miệng:

“... Chị, chị về đi.” Người vừa rồi giống như sắp khóc lóc cầu xin chị mình luôn.

Chị cậu hào phóng vung tay lên: “Trời đất bao la, em trai là lớn nhất.”

Hệ thảo bắt đắc dĩ: “Em thật sự không có việc gì.”

Chị cậu rõ ràng không tin.

“Chị dù sao cũng phải cho em chút thời gian a. Việc này rất khó chấp nhận, nhưng nếu không thể thay đổi... yên tâm đi, em sẽ nhanh chóng thích ứng.”

Hệ thảo nửa thật nửa giả dỗ chị mình trở về.

Sau đó chính mình dè nén cả thùng thuốc nổ.

Hệ thảo vẫn làm thuê trong quán bar, dù người nào đó từng nói “Omega chạy đến quán bar là tìm đường chết “... Dù thế nào đi nữa cậu chưa phải là Omega chân chính.

Thật ra cậu muốn chứng minh với bản thân mình một điều gì đó mà thôi.

Có một đoạn đường bị chặn lại để thi công, bởi vậy, hệ thảo theo đường vòng trở về.

Trên đường có một tiệm buffet, tiết mục trong tiệm đêm nay là “Young and Dangerous”.

Có mắng chửi, có đánh nhau, tiếng kêu la tức giận không dứt bên tai, hệ thảo vẫn mặt không đổi sắc bình tĩnh đi qua.

Đột nhiên một chai nước tương rơi xuống trước chân hệ thảo, cậu mắt cũng không chớp, bước vòng qua, ngay sau đó lại phải nghiêng đầu tránh một cái đĩa bay.

Phũng! Kíp nổ thùng thuốc nổ đã được đốt lên.

Đã thế còn có người đổ thêm dầu vào lửa, một tên côn đồ tranh thủ hướng hệ thảo mặt không chút thay đổi dựng thẳng ngón giữa: “XXXX nhìn cái gì vậy! XX người XXXXX!”

...

A, gấu con muốn đùa với anh đây a.

Hệ thảo cười lạnh gia nhập chiến trường.

Thế cục từ 2 phe đánh nhau chuyển thành vây công một người, hệ thảo tỏ vẻ loại phó bản như thế có thể vượt qua không chút áp lực.

Có kẻ đánh nhau đến đỏ mắt, không để ý giang hồ đạo nghĩa dùng đến vũ khí, hệ thảo nhất thời không phòng bị, cánh tay bị rạch một đường đỏ.

“Ô!”

Cậu đánh người trước mắt ngã lăn ra đất, xoay người chuẩn bị xử lý người vừa đã thương mình, chỉ thấy sau lưng người nọ có một bóng người, dễ dàng bẻ cổ tay cầm súng của hắn, tiện tay ném người qua một bên như ném đồ bỏ.

Giáo thảo có chút bất đắc dĩ nhìn cậu: “Sao lại là cậu.”

Khá lắm giáo thảo! Cậu nói đầu tiên đã dẫm vào thùng thuốc nổ!

Hệ thảo bị người cướp lời kịch dùng tốc độ gấp đôi sát tứ phương, giáo thảo theo vào, hai người mở chế độ tàn sát trên diện rộng.

Tiếng rên rỉ vọng lên khắp nơi, hệ thảo xách kẻ xoay người muốn chuồn đi lên, giáo thảo ngăn cậu lại nhủ mày: “Đi theo tôi, vết thương của cậu cần phải xử lý.”

Hệ thảo mặt không chút thay đổi đi qua anh.

“Sau khi biến thành Omega thì có thêm sở thích tự hại mình?”

Hệ thảo tức giận ngập trời đột nhiên xoay người tóm lấy cổ áo giáo thảo, gầm nhẹ: “Anh cho là ai làm hại?!!!!”

Giáo thảo thản nhiên nói: “Tôi làm hại, cho nên tôi phải chịu trách nhiệm.”

Hệ thảo bị ghen tị mắt mở lớn miệng.

“Ký túc xá của cậu chắc chẳng có gì, cậu khẳng định cũng sẽ không đến bệnh viện, căn hộ của tôi thuộc tòa lầu bên kia, cậu theo tôi vào nhà băng bó.”

Hệ thảo phát hiện cảnh tượng này hơi quen mắt.

Trong chớp mắt, giáo thảo đã khoác lên mình bộ dạng anh em tốt, choàng tay qua cổ cậu kéo đi, hệ thảo không tiếp tục giãy dụa.

Bởi vì vết thương thật sự rất đau. Cậu tự tìm lý do cho mình.

Căn hộ của giáo thảo sạch sẽ gọn gàng hết như những căn hộ mẫu trên quảng cáo.

Anh nhận thấy vẻ kinh ngạc trên mặt hệ thảo, biết cậu đang suy nghĩ gì: “Người quét dọn vệ sinh mới đến hôm nay.”

... Vậy anh tự hào cái gì a hỗn đản!

Giáo thảo kéo chiếc hộp y tế ra từ ngăn tủ dưới TV đưa cho hệ thảo, ôm cánh tay tựa vào quầy bar phòng bếp nhìn cậu.

Hệ thảo thuần thục rửa sạch vết thương, bôi thuốc, quấn băng, răng cắn băng vải làm thành một cái nút thắt, sắp xếp đồ vật vào thùng rồi bước đi, một giây cũng không đợi thêm.

“Cám ơn thuốc của anh, gấp lại sau, không cần tiễn.”

Giáo thảo quả thật muốn vỗ tay khen ngợi động tác chuẩn mực của cậu.

Bất quá lúc này anh chính là chậm rì rì nói một câu: “Cậu đang sợ hãi.”

Hệ thảo không chút suy nghĩ: “Sợ cái beep!”

“Cậu biết tôi muốn nói đến việc gì sao?”

“ ... ”

“Suốt đoạn đường thân thể của cậu chưa bao giờ thả lỏng, cậu sợ tôi đột nhiên nhào lên người cậu? Hay là sợ mình đột nhiên nhào qua muốn tôi đè cậu?”

Hệ thảo chuẩn bị, chỉ cần anh nói thêm câu nữa liền nhào qua đánh anh, cậu nhịn lâu rồi.

Giáo thảo thấy cậu giống con nhím đang dựng hết gai lên, bỗng nhiên thở dài: “Cậu thật là ngốc đến mức làm người khác đau lòng.”

Đỡ lấy nắm tay của hệ thảo, anh thuận thế kéo cậu lại gần, đen tối nói:

“Sao tôi lại có cảm giác cậu thích tôi nhưng lại không dám đối mặt nhỉ?”

“Địch! Tôi hận không thể đánh chết anh!”

“Thế thì không được” Giáo thảo lùi lại, ý bảo đình chiến.

“Giữa tôi và cậu chưa từng xảy ra chuyện gì, cái gì cũng không có thay đổi. Tối hôm đó tôi đối với cậu quả thật có chút kích động, thế nhưng sự thật còn không thể gọi là tiền hi đâu.”

Anh cười đến ngả ngón, hệ thảo vẫn bày ra bộ mặt trấn định, bên tai lại ửng đỏ.

“Chỉ là một nụ hôn, không ai chiếm tiện nghi của ai, so ra thì tôi còn là người bị hại, thiếu chút nữa bị cậu hại cho bất lực.”

“Một cái hôn ngoài ý muốn đáng để cậu để ý lâu như vậy? Rất ngốc.” Giáo thảo dùng giọng điệu của một tay già đời đặt kết luận.

Sự tình đơn giản như vậy sao!

Tôi có nói tôi để ý sao!

Ai mới là đồ ngốc!

Hệ thảo thâm rít gào, nhưng lời nói kỳ dị đó dường như lại mang một ý khác.

Như là làm yên lòng... Linh tinh.

Một ý niệm thỉnh linh xuất hiện trong đầu: anh ta đang cố gắng khai thông cho cậu.

... Suy nghĩ vừa rồi của ta nhất định là bị người ngoài hành tinh khống chế!

Nhưng khi cậu nhìn vào ánh mắt của giáo thảo, tất cả những lo lắng nghiêm túc hiện lên trong đó đều là thật.

Hệ thảo yên lặng chốc lát, xoay người.

Giáo thảo rũ mắt, giấu vẻ mặt thất vọng.

Hệ thảo không đi về phía cửa mà là đặt mông ngồi xuống ghế sa lon.

“ ... ”

Hệ thảo: “... Có rượu không?”

Giáo thảo: “... Có.”

Sau đó đưa một chai nước trái cây cho cậu.

Hệ thảo cảm thấy mình vẫn nên đánh chết hỗn đản này.

Giáo thảo mở một chai khác cho mình: “Cậu còn đang bị thương.”

Hệ thảo không phản bác được, liếc nhìn cái chai trên tay giáo thảo, hừ lạnh: “Giả bộ X.”

Giáo thảo bình thần ung dung.

“Anh... muốn nói gì với tôi.”

“Đầu tiên, tôi muốn làm rõ một chuyện, “ Giáo thảo dừng lại một chút, “Cậu là Omega?”

Hệ thảo ngẩng đầu lên: “Đúng vậy, thế nào!”

Giáo thảo coi thường cậu khiêu khích: “Vậy cậu biết bao nhiêu về Omega?”

“Đợi một chút... anh không hỏi tôi vì sao lại biến thành Omega?”

Giáo thảo tựa tiểu phi tiểu hỏi lại: “Vì sao phải hỏi? Vấn đề trước mắt hẳn là “làm sao” chứ không phải là “vì sao”.”

Hệ thảo hơi chật vật né tránh ánh mắt như nhìn thấu nội tâm của giáo thảo: “Tôi còn đang suy nghĩ!”

“Cậu có bao giờ đọc tài liệu về Omega không?”

Không có.

“Cậu có chú ý quan sát cách sống của Omega không?”

Chưa từng để ý.

“Cậu đã bao giờ thử tìm một trường hợp giống mình, tìm hiểu tình trạng trước mắt của thân thể mình chưa?”

... Đầu gối đau.

Giáo thảo lắc lắc chai bia, thở dài: “Cậu chỉ biết làm những chuyện không ra làm sao, cậu định đem cái bộ dạng nửa sống nửa chết này cho ai xem. Cậu có biết Omega một năm động dục bao nhiêu lần, trong hoàn cảnh nào thì mới hoàn toàn động dục? Cậu có biết chỉ có Omega hoàn toàn động dục mới mất hết lý trí? Có biết Omega có thể kết hôn với Beta hoặc sống độc thân cả đời?”

“Cậu vẫn là một cá thể tự do, là cậu trói buộc chính mình.”

Hệ thảo ngây người.

Giáo thảo uống xong chai bia, liếc cậu một cái, đứng dậy đi vào bếp.

“Tôi có chút đói, cậu muốn cơm chiên không?”

“... A...”

Giáo thảo tìm kiếm tủ lạnh: “Rượu trong quán bar các cậu tạm được, nhưng thức ăn quá ít, ở đó cả đêm có thể đói chết người.”

“... Vậy lần sau anh đến tự mình mang theo đồ ăn thức uống đi, nhớ mang nhiều nhiều, đảm bảo ăn no.”

“Tôi chỉ muốn đối xử với dạ dày của mình tốt một chút.”

Hệ thảo nghe phòng bếp bình bình loảng xoảng, lại nhìn giáo thảo vừa cho dầu ăn vào đã muốn cho cả cơm vào nồi, rốt cuộc chịu không nổi.

“Tránh ra!”

Cậu lấy tay đẩy giáo thảo ra chỗ khác, nhanh nhẹn nhận lấy nồi cơm, thêm vào trứng, muối, nước tương, giáo thảo ở bên cạnh được tiện nghi còn khoe mẽ: “Quen thuộc như vậy, thực ra trước đây cậu đã được huấn luyện giống một Omega.”

Hệ thảo không thèm nháy mắt, thêm vào ít muối: “Anh muốn luyện tập một chút không?”

Giáo thảo nhún vai, lưng dựa vào bồn nước, mùi thức ăn dần dần lan tỏa.

Anh nói: “Hôm đó cậu dùng phương pháp ác liệt như vậy đối kháng bản năng, tôi thực khiếp sợ, sau đó vô cùng...bội phục. Quyết tâm và dũng khí khi đó của cậu đã đi đâu mất rồi?”

Hệ thảo đặt cơm chiên lên bàn.

“... Tìm lại được rồi.”

Trước khi đi, giáo thảo đưa cho hệ thảo chồng tài liệu được sắp xếp ngay ngắn.

Hệ thảo lập tức để mắt đến từ khóa “thuốc ức chế”.

Giáo thảo giọng nói thản nhiên: “Thuốc ức chế tuy không phổ biến nhưng cũng chẳng phải chuyện bí mật. Mấy năm nay thỉnh thoảng vẫn xuất hiện trường hợp thuốc ức chế mất tác dụng, những trường hợp giống cậu đều nằm trong này.” Anh gõ một cái, “Xem kỹ một chút, đại khái đối với cậu nhiều ít gì cũng có giá trị tham khảo.”

Hệ thảo diễn cảm thực phức tạp: “Anh...”

Giáo thảo ngắt lời cậu, hơi hơi cúi xuống chân thành nhìn cậu: “Cậu xem tôi là đối thủ, tôi cũng vậy. Trong mắt tôi cậu chính là cậu, không liên quan gì đến B O.”

“Đừng khiến tôi thất vọng.”

Đều là Alpha, nhưng ánh mắt giáo thảo thâm thúy hơn Kỳ Ba rất nhiều, giống một cái giếng sâu thăm, rất nhiều thứ phản chiếu dưới đáy nước, bình tĩnh.

Lúc sau hệ thảo trong lúc xem tư liệu vô tình thấy LOGO của cơ sở dữ liệu. Nếu nhớ không lầm cơ sở dữ liệu kia rất chuyên nghiệp, thậm chí cần quyền hạn đặc biệt mới có thể ra vào.

Hệ thảo rên rỉ đập đầu xuống bàn: “Nợ nhân tình càng ngày càng lớn rồi... làm sao mà trả a...”

Hệ thảo vẫn không thể tưởng tượng nổi việc giáo thảo có thể nhìn thấu vấn đề của cậu. Cậu tự cho là che dấu rất khá, ít nhất Giáp Ất Bính Đinh là những người bạn gần gũi nhất với cậu cũng không phát hiện.

... Có lẽ có liên quan đến chỉ số thông minh? Hay là “đối thủ tinh táo còn có thể hiểu người rõ hơn cả bạn bè”?

Mặc kệ như thế nào, việc giáo thảo đã giúp cậu loại bỏ những bàng hoàng từ nơi sâu nhất trong lòng vẫn là sự thật. Đêm hôm đó anh ta không cần mình đánh nhau, cũng là cho cậu một đòn cảnh cáo.

Anh ta biết mình muốn làm cái gì.

Hai ngọn cỏ rốt cuộc cũng vượt qua trời đông giá rét, nghênh đón mùa xuân, nếu cẩn thận quan sát, trong đó còn ngấm có ý sinh cơ tình (cơ = gay). Quần chúng thích nghe ngóng nhưng thắc mắc trăm mối không có giải đáp, gấp đến độ vò đầu bứt tai. Hệ thảo mặc kệ bọn họ, nhân loại không thể ngăn cản Đảng Bát Quái[1].

Hệ thảo là nhân loại, cậu cũng không thể.

Hôm nay hệ thảo lại bị kéo đi làm culi. Đẩy cửa ra, không ngoài dự kiến, cậu trông thấy giáo thảo đang có mặt trong căn phòng náo nhiệt ồn ào.

Hai người đối diện một giây, gật đầu chào hỏi.

Đàn chị lôi kéo hệ thảo đến đây dùng mắt ra hiệu với một người khác, kéo hệ thảo ngồi xuống ghế, đặt một cây bút vào tay cậu: “Bắt đầu đi em!”

Hệ thảo chịu bắt hạnh bắt đầu viết.

Những người khác bắt đầu rón ra rón rén lui lại.

Giáo thảo đã sớm đã nhận ra, mắt cũng không thèm nâng lên, lật qua một trang tư liệu.

Dùng gót chân để nghỉ cũng biết đám người kia muốn làm gì, dù thế nào đi nữa anh cũng vui vẻ giữ im lặng.

Chờ hệ thảo làm xong, mới phát hiện trong phòng im lặng đến quỷ dị.

Cậu ngạc nhiên: “Mọi người đâu hết rồi!”

Người kia bình tĩnh: “Đi rồi.”

“A? Vì cái gì?”

“Tạo điều kiện cho 2 người chúng ta hẹn hò.”

“ ... ”

Hệ thảo không nói gì nhìn anh: “... sao chúng ta phải hẹn hò?”

Giáo thảo đi tới tới cánh cửa vô ý he hé ra một cái khe, dùng sức khóa lại.

Bên ngoài mơ hồ truyền đến một đợt kêu rên.

Sau đó anh cười mờ ám với hệ thảo: “Bởi vì chúng ta yêu nhau a.”

Hệ thảo đại ra một hồi, chần chờ hỏi anh: “A Giáp có thuốc bổ não đó... anh cần không?”

Giáo thảo giả vờ vô tội: “Lời này chính miệng cậu nói.”

Hệ thảo nhảy dựng lên: “Làm sao có thể!”

Giáo thảo lấy điện thoại cầm tay ra nhấn nhấn vài cái đưa cho cậu: “Cậu tự xem đi.”

818XX đại học kia lương khóa thảo ~

...

Lầu[2] 1069 Hệ thảo thỉnh không cần khinh thường chà đạp ta

Oa, hạnh phúc quá!!! Hệ thảo chính mồm thừa nhận hấn và giáo thảo yêu nhau! Yêu! Nhau!!!!

[ghi âm]

Lầu 1070 AB trèo tường

Gì?! Còn có ghi âm!

Lầu 1071 Tổng công và cường công mới là tình yêu đích thực

Nói thật... Ta lại tin tưởng tình yêu!

...

Lầu 1222 Hoa sen trắng thật đẹp

Ghi âm của 1069L có vấn đề, giọng điệu của hệ thảo rõ ràng thực miễn cưỡng a

Lầu 1223 Trên lầu có lợn biết bay

Như ID, hệ thảo chính là thẹn thùng mà thôi, hấn luôn luôn có nét đẹp nội tâm

~...

Lầu 1456 Ta chỉ là người qua đường

Có lời của giáo thảo không a?

Lầu 1457Tiết tháo thâm xử tự nhiên thao[3]

Cùng yêu cầu!

Lầu 1458 Triệt a triệt a triệt a triệt[4]

Cùng yêu cầu! Có lời khen cho lầu trên

...

Lầu 1479 Song thảo vương đạo

Cần gì lời! Giáo thảo mỗi ngày đến quán bar chỗ hệ thảo làm công báo danh! Hệ thảo vừa tan ca hấn cũng đi! Các người tự suy nghĩ đi!

Lầu 1515 Chân tướng đế

Người nào đó người thật muốn chết a [ngọn nến]

Tay hệ thảo run lên.

Giáo thảo vội vàng giải thoát cho di động của mình: “Xem ra cậu không biết chuyện này?”

Hệ thảo mãnh liệt ngăn đầu: “Tôi thật sự không nhớ rõ... Tôi —— Đậu xanh rau má! A Giáp!”

Ngược dòng thời gian một chút.

Hai ngày trước, buổi tối, hệ thảo đang đại chiến ba trăm hiệp cùng số học cao cấp.

Bạn cùng phòng Giáp nhiều chuyện ở bên cạnh bám riết không tha.

Hệ thảo phiền chịu không nổi, bực bội lặp lại lời của cậu bạn: “Vâng, chúng tôi yêu nhau...”

“... A hệ thảo cậu mới nói cái gì!”

“Tôi nói chúng tôi yêu nhau! Chịu chưa!”

Sau đó thế giới thanh tĩnh, hẳn rất hài lòng tiếp tục vật lộn với số học cao cấp.

A Giáp, chuyên chú bán đứng đồng đội ba mươi năm.

Giáo thảo cười đến gập người.

Hệ thảo nâng trán: “... Tóm lại là tôi lúc đó đại dột.”

Giáo thảo cười cười nâng cằm cậu: “Hay là chúng ta làm thật đi, không nên phụ kỳ vọng của mọi người a.”

Hệ thảo tùy tay tóm lấy một thứ gì đó dán vào mặt anh: “Cút.”

[1]

[1] Bát quái: nhiều chuyện

[2]

[2] Lầu: số thứ tự của bài post trong một topic

[3]

[3] Nếu lấy chữ đầu với chữ cuối gộp lại là “Trinh tiết”

[4]

[4] Triệt: “tự xử”

4. Chương 4

“Đúng rồi” giáo thảo cầm mảnh giấy ghi danh sách cuộc thi ảnh, “Cậu cũng tham gia cuộc thi này sao?”

“Uhm.”

“Bóc trúng đề gì?”

“Thôn.”

“Thôn? Thôn xóm? Nông thôn?”

Hệ thảo gãi gãi mặt: “Tôi định tìm... một thôn xóm chất phác, không bị ô nhiễm bởi buôn bán lại giàu tình người, nhưng còn chưa có gì rõ ràng, để tôi trở về hỏi cha.”

Giáo thảo trầm ngâm một hồi, hỏi: “Vậy cậu muốn đến quê tôi không?”

Hệ thảo gọi điện thoại.

“Alo, cha à.”

“Ngày 1/5 con muốn đi về nông thôn sưu tầm dân xa, đi tầm bốn năm ngày, có thể không thu được tín hiệu, nói cho cha biết trước.”

“Thôi đi, con bốn tuổi đã tự lo cho mình. Hơn nữa nơi đó là quê nhà của giáo thảo, giáo thảo dẫn con đi.”

“Ý đồ cái quỷ! Giáo thảo trở về tảo mộ thuận tiện dẫn con theo thôi!”

“Ai nói A O không có tình bạn thuần khiết!”

“Cha, con cảm thấy là do cha chưa thỏa mãn dục vọng cho nên nhìn ai cũng nghĩ người ta chưa thỏa mãn dục vọng, nhanh đi tìm chú Trầm đi, cứ thế nhé, cúp máy.”

Hệ thảo cất điện thoại vào túi quần, xách túi du lịch đi gặp giáo thảo.

Hôm nay là ngày 1/5, trước ngày nghỉ một ngày, hai người quyết định bỏ tiết học buổi chiều đến ga đi xe lên núi.

Quê của giáo thảo không tính là xa, chính cậu cũng có xe, hệ thảo vốn nghĩ tự lái xe đi, nhưng giáo thảo nói “Đường xa ở đó rất quanh co”.

Sau đó hệ thảo lại thật sự thấu hiểu hai chữ “quanh co”.

Sáng sớm bước xuống tàu hỏa, chuyển giao thông công cộng, chuyển xe buýt, chuyển xe đồ lớn, chuyển xe đồ nhỏ.

Đường đất xóc nảy, trong xe đầy người và gà vịt, mùi vị khó nói thành lời, các chú các dì các chị em gái đối với hai thanh niên anh tuấn hưng phấn xì xào bàn tán.

Hệ thảo chau mày, biểu hiện giấc ngủ bị phá rối, giáo thảo vỗ vỗ mặt cậu: “Dậy đi, tới rồi.”

Hệ thảo mở mắt, dùng sức xoa mặt.

“Cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì.”

Hệ thảo cảm giác thể lực của mình gần đây có chút xuống dốc.

Cậu theo giáo thảo xuống xe, không khí nhẹ nhàng khoan khoái nhất thời làm tinh thần cậu rung động.

Giáo thảo chờ sắc mặt cậu nhìn tốt một chút, mới nói tiếp: “Đi.”

Đi theo con đường nhỏ lên núi mất khoảng 10 phút, hệ thảo vừa nhìn thấy thôn xóm liền cảm thấy tất cả vất vả dọc đường đều là đáng giá.

Ánh trời chiều như phủ gấm vóc lên thôn xóm. Những căn nhà ngói đen tường đỏ kề sát nhau, một dòng suối nhỏ lượn lờ chảy qua.

Đường đất dọc ngang cắt qua bờ ruộng, tiếng gà chó thỉnh thoảng vang lên.

Hệ thảo lập tức muốn lấy máy ảnh ra, giáo thảo cười dè tay cậu xuống: “Tốt lắm tốt lắm, còn rất nhiều thời gian để cậu chụp, bây giờ vào thôn trước đã.”

Có người đi đường tò mò nhìn hai người bọn họ, hệ thảo gật đầu chào hỏi, lập tức nhận được cái cười đầy thân thiện.

Có bác trai nhận ra giáo thảo: “Ấy! Con, con không phải đứa nhỏ nhà họ Phương sao!”

Hệ thảo phụt cười ra tiếng.

Giáo thảo tươi cười không thay đổi: “Chú Vương, đã lâu không gặp. Cháu về tảo mộ bà, đây là bạn học của cháu.”

Nhà cũ của giáo thảo đã nhiều năm không ai ở, mặc dù có bà con chòm xóm dọn giúp nhưng vẫn hơi rách nát.

Chú Vương nhiệt tình cung cấp dụng cụ dọn dẹp, giáo thảo cùng hệ thảo chạy đi chạy lại suốt buổi trưa quét tước dọn dẹp nhà cửa, tốt xấu gì cũng ở được.

Không có thời gian nấu nướng, hai người đến nhà chú Vương ăn ké. Thức ăn dân dã thơm ngào ngạt, hệ thảo nghe vợ chồng chú Vương kể chuyện trước đây của giáo thảo, cảm thấy ăn càng ngon miệng hơn.

Thím Vương: “Mấy năm không thấy, đứa nhỏ Phương gia trông càng ngày càng khá, có đối tượng chưa a?”

Giáo thảo liếc mắt nhìn hệ thảo ngồi bên cạnh xem náo nhiệt, một bộ vui sướng khi người gặp họa, mỉm cười: “Có a, đây chính là vợ của cháu.”

Hệ thảo bị ghen, ho sặc sụa.

Thím Vương kinh ngạc đánh giá hệ thảo: “Này, đứa nhỏ này là bính tử[1]? Không giống a!”

Hệ thảo rút cục thuận khí, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thím Vương cháu không phải bính tử, thực ra hẳn mới là vợ nhưng ngại không dám nói, cháu chỉ có thể rộng lượng bỏ qua.”

Thím Vương bị hai người làm rối loạn, nhìn qua nhìn lại thần sắc của hai người mới hiểu được, vừa tức vừa buồn cười: “Hừ, hai đứa đang trêu thím hử?”

Giáo thảo vội vàng xin lỗi.

Nguồn kinh tế trong thôn là các món ăn dân dã, nấm, và hoa quả. Họ thành thói quen hưởng cuộc sống của mình, những ồn ào tai tiếng từ thế giới bên ngoài dường như cũng không ảnh hưởng đến họ.

Hệ thảo cầm máy ảnh đi quanh thôn, cũng không cố ý tìm cảnh; giáo thảo bái tế bà xong liền trở thành người hướng dẫn du lịch cho cậu.

Buổi tối, hai người cùng nhau xem ảnh chụp, có cô gái ôm giỏ nấm, cười hở hết hai hàm răng, mắt thì híp lại chẳng thấy đâu; có thôn dân mạnh mẽ kéo lưới, kéo lên một con cá thật to; còn có ánh nắng chiều hạ rực lửa, khói bếp lượn lờ cuộn vòng...

Giáo thảo: “Không nghĩ tới kỹ thuật của cậu cũng tốt như vậy.”

Hệ thảo hừ một tiếng tỏ vẻ khinh thường. Hai người cha của cậu đều là nhiếp ảnh gia, mưa dầm thấm đất, dĩ nhiên là phải khá hơn người bình thường nhiều.

Giáo thảo nhìn về mặt thư thả của cậu, đột nhiên nói: “Trước kia cậu lúc nào cũng cau có cứ như có ai thiếu nợ, gần đây thật ra cười nhiều hơn một chút.”

Hệ thảo sững sốt, mặt hơi hơi nóng lên, vội điều chỉnh diễn cảm, giấu đầu hở đuôi: “Còn anh thì cười giống như nói ‘Còn chưa giả tiền? Vậy lôi ra chém đi!’ ”

“... So sánh kiểu gì vậy a, không tìm được từ ngữ nữa rồi a.... Quên đi.” Giáo thảo không biết từ đâu lôi ra một bình rượu, “Có người tặng tôi rượu trái cây tự ủ, chúng ta cùng uống đi.”

Gió lạnh phơ phất, ánh sao lấp lờ.

Hệ thảo nhìn bầu trời đêm, có chút xuất thần: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy ánh sao sáng như vậy là lúc huấn luyện quân sự năm nhất. Khi đó năm giờ rưỡi đến sân thể dục tập hợp, ngẩng đầu liền nhìn thấy cả một chòm sao Bắc Đẩu.”

Giáo thảo nói: “Tôi đã ngắm nhìn bầu trời đêm này suốt bảy năm.”

Hệ thảo kinh ngạc nhìn qua, tuy rằng từ lúc đến thôn trang này cậu đã cảm giác có gì đó là lạ, nhưng anh không phải là công tử giàu có đẹp trai trong truyền thuyết sao?

“Giàu có đẹp trai?” Giáo thảo suy tư mỉm cười, hệ thảo mới phát hiện mình đã bất cẩn để lộ suy nghĩ trong lòng.

“Nói như vậy cũng không sai, bắt quá đẹp trai là do gen quyết định, còn tiền là tự mình dành dụm.”

Anh nằm xuống gối lên cánh tay, gợ lên nụ cười ngông cuồng mà hệ thảo chưa bao giờ thấy.

Nhưng hệ thảo cũng không chán ghét.

“Tôi có đủ năng lực để đạt được những thứ mình muốn, cần bản không cần cha mẹ gia đình che chở, huống chi tôi là Alpha.”

“...”

Hệ thảo nghĩ nghĩ, nhân cơ hội nhiều chuyện: “Có đồn đãi nói anh sinh ra trong một gia đình giàu có, cha là quan lớn, mẹ là giám đốc, ở trong khu nhà cao cấp chiếm ba nghìn mẫu, có cả đám người hầu, ra khỏi cửa đều dùng xe thể thao hơn nghìn vạn...”

Nhìn giáo thảo cười chỉ còn thiếu chưa lẫn lộn, cậu tự giác dừng nói.

Giáo thảo cười đủ rồi, xoa xoa cơ mặt cứng ngắc: “Tôi chẳng phải thiếu gia đại gia gì, tuy rằng cha mẹ đều nổi trội trong lĩnh vực của mình. Họ đều là kẻ nghiện làm việc, tôi vừa sinh ra đã ném cho bà chăm sóc, lúc tôi bảy tuổi mới đón tôi về thành phố.”

“Bà không chịu lên thành phố, bởi vì ông nội an táng trên núi. Kỳ thật tôi cũng không muốn đi, nhưng bà thật sự đuổi tôi đi.” Giáo thảo lộ ra vẻ mặt hoài niệm, “Mỗi lần trường học vừa cho nghỉ, tôi sẽ chạy về thăm bà, cho đến năm 12 tuổi bà qua đời tôi mới ít về đây.”

Hệ thảo nghĩ đến cây cối, chuồng gà trong sân, đồ chơi trong phòng, nhẹ nói: “Bà nhất định rất thương yêu anh.”

Giáo thảo quay đầu nhìn cậu, mỉm cười: “Ừm.”

Hệ thảo nghĩ, cháu của bà cũng thế.

“Mấy lời đồn cậu mới kể... chắc chắn còn có phần tiếp theo đúng không?”

“Có chứ.” Hệ thảo xấu xa nở nụ cười, “Truyền thuyết kể rằng anh một tuổi làm thơ, ba tuổi tập võ, mười tuổi một mình đấu với bọn phản nghịch trong khu, mười lăm tuổi mở công ty, tuần đầu tiên vào đại học đã làm xiêu lòng toàn bộ Omega trong phạm vi mười dặm, hậu cung ba nghìn, bất động sản vô số.”

Giáo thảo hai mắt vô thần: “... Nghe thực thiếu não.”

Anh vò vò tóc, “Nhà tôi cậu đã từng đến rồi, mười tám tuổi cha mẹ mua trả trước, tôi mới trả hết tiền. Xe là tự tôi mua.”

Hệ thảo cười híp mắt: “Còn hậu cung ba nghìn thì sao?”

Giáo thảo ho nhẹ một tiếng: “Nhu cầu sinh lý bình thường thôi, không khoa trương như vậy. Hơn nữa tôi không trêu ghẹo Omega,” trừ cậu ra, “Rất phiền toái.”

Hệ thảo nhận xét: “Thực tế khác xa lời đồn a.”

Giáo thảo xùy một tiếng, nhìn lên bầu trời đêm lấp lánh: “Hiện tại cảm thấy cho dù mỹ nhân như thế nào cũng kém bầu trời sao này.”

“Đúng a. Trước đây tôi còn ước gì mắt mình chính là cái máy ảnh, có thể ghi lại tất cả những gì đẹp đẽ nhất.”

“Cho nên muốn làm nhiếp ảnh gia?”

Hệ thảo lắc đầu: “Không, chỉ là vì sở thích mà thôi. Cha tôi nói yêu thích một khi biến thành một nghề nghiệp, niềm vui khó tránh khỏi sẽ giảm đi. Cho nên tôi định khi nào dành dụm đủ tiền sẽ đi đây đi đó một chút, chụp những gì mình thích.”

“Thật khéo.” Giáo thảo ngồi dậy nhìn cậu, “Tôi cũng muốn đi khắp nơi ngắm trời sao.”

Anh cười đến thực thuần túy cũng rất vui vẻ.

“Không bằng đến lúc đó cậu dẫn tôi đi với?”

Ánh mắt giáo thảo lấp lánh như sao.

Hệ thảo cảm giác tim đập thành thịch.

... Hình như... Có điểm không ổn?

Hai người trò chuyện trò chuyện, bất tri bất giác ngủ trên nóc nhà.

Lúc giáo thảo tỉnh lại, trời đã tờ mờ sáng, giữa đêm trời trở lạnh, hai người không khỏi nhích lại gần nhau để sưởi ấm.

Có thể là do hoàn cảnh rất yên tĩnh an bình, phải mất một lúc lâu đầu óc của giáo thảo mới khởi động xong, sau đó phát hiện mình đang nhìn chằm chằm hệ thảo.

Anh nhớ rõ lần đầu tiên mình nhìn hệ thảo trong khoảng cách gần như vậy, mày kiếm, mắt sâu, bộ mặt đường nét góc cạnh rõ ràng, cả người khí khái anh hùng bừng bừng.

Nhưng hiện giờ cậu trở nên dịu dàng, rất nhiều chỗ không hiểu sao có cảm giác thật nhỏ nhắn mượt mà.

Là vì cậu đang ngủ? Hoặc là vì hai người không hề đối chọi gay gắt?

Hay là vì, cậu sắp trở thành một Omega?

Giáo thảo nghĩ nghĩ, ánh mắt vô ý thức di động đến môi hệ thảo.

Đôi môi nhạt màu hơi hé mở.

Trên nóc nhà lưu lại hương rượu trái cây như có như không, khiến giáo thảo nhớ lại lần trước hai người vô tình ái muội, mùi hương tỏa ra còn ngọt ngào hơn biết bao nhiêu.

Anh nhất thời miệng đắng lưỡi khô.

Giáo thảo thầm mắng một tiếng, mạnh mẽ quay đầu đi chỗ khác.

Rốt cuộc cũng không thể tiếp tục ngủ, không thấy được hệ thảo bất an khẽ giật.

Ngày một tháng năm qua đi, thời tiết nhanh chóng nóng lên.

Vận động thích hợp nhất vào hè là ——

“Ta hận bơi lội!” Bạn cùng phòng Giáp hai tay hai chân ôm chặt bậc thang, rơi lệ đầy mặt: “Lão đại cậu hãy nghe tớ nói! Tớ đột nhiên mắc phải một loại bệnh, gặp nước sẽ chết đó!”

Hệ thảo nghiêm nghị nói: “Để dành lý do đó cho kỳ thi bơi lội đi, bất quá đến lúc đó tôi cũng sẽ cho cậu sống không bằng chết. A Bính A Ất!”

“Có mặt!”

“Kéo xuống!”

“Tuân lệnh!”

“Các cậu là một đám tàn nhẫn vô... oa ọc ọc ọc ọc ọc...”

Không khí hôm nay thật tốt.

Hệ thảo nhìn trời, kích động nhảy xuống nước.

Bơi qua bơi lại mười mấy lần, hệ thảo tựa vào thành hồ thở.

Một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu: “Cậu cũng tới thi lại?”

“Nói đùa gì vậy.” Cậu quay đầu lại, liền chứng kiến giáo thảo đang mặc quần bơi, nửa người trên không hề che đậy, cơ ngực cơ bụng khúc nào ra khúc nấy.

“Tôi tập cho A Giáp, người này thi hai năm rồi cũng chưa qua. Anh tới đây làm gì?”

Giáo thảo giơ bản kẹp trong tay lên: “Bị thầy cô bắt làm culi.”

Hệ thảo khiêu khích nói: “Chờ họ thi xong rồi, chúng ta đua một lần?”

Giáo thảo cúi người: “Được a, bắt quá nhìn cậu vừa rồi thả ra nặng nhọc như vậy, bơi được bao nhiêu rồi, 1000 mét?”

“Mười ba vòng, lại nói gần đây thể lực xuống dốc kinh khủng, trước kia 1000 mét cũng không thành vấn đề.”

Ánh mắt giáo thảo rõ ràng mang theo lo lắng: “Cậu...”

Một bóng đen lướt qua trong nước, Kỳ Ba trôi lên phía sau hệ thảo, cả người như không xương thuận thể bám trên người hệ thảo.

“A Giáp đang gào thét, đòi cậu qua đó.”

Cậu uể oải hơi giương mắt: “A, giáo thảo.”

“Xin chào.”

Giáo thảo chỉ cảm thấy Alpha này và động tác của cậu ta vô cùng chói mắt, giọng nói lạnh lùng, đáy mắt hoàn toàn không có ý cười.

Hệ thảo nhìn anh treo lên nụ cười giả tạo, không hiểu sao có chút không được tự nhiên.

Cậu kéo Kỳ Ba xuống khỏi người mình, nói với giáo thảo: “Tôi đi trước.” Cậu dừng một chút, “Chút nữa gặp lại.”

Giáo thảo đứng thẳng dậy, tâm tình bỗng nhiên lại trở nên tốt đẹp: “Ừ.”

Thầy cô giáo phụ trách trông coi thi lại môn bơi lội thật là tràn đầy nhiệt huyết, chống nạnh đứng ở cạnh bể bơi chỉ trích.

Giáo thảo tao nhã ngồi cách đó không xa, quần tắm trên người còn tô điểm thêm phẩm chất cao cấp của anh.

Hệ thảo ở phía sau anh xem phiếu điểm: “A Giáp là người thứ mấy?”

Giáo thảo tìm tìm cái tên: “Thứ mười ba.”

Anh quét mắt hệ thảo, lấy một chiếc khăn ra khỏi túi của mình, ném qua.

Hệ thảo bắt được, ngồi dưới đất lau tóc.

Giáo thảo nhìn bọn nhỏ đáng thương giãy dụa trong nước, đột nhiên nhớ đến một chuyện: “Chuyện ghi âm lần trước, sau đó cậu đối phó bạn cùng phòng của mình như thế nào?”

“Tôi chẳng làm gì.”

“Hử?”

Giọng hệ thảo bị khăn mặt che mà trở nên hàm hàm hồ hồ truyền tới: “Tôi vẫn sẽ cư xử với cậu ấy như bình thường thôi, a có thể dịu dàng hơn một chút, sau đó khiến cậu ta tự có cảm giác sợ hãi mà mất ngủ.”

Hệ thảo lấy khăn xuống, nhú mi: “Ba ngày.”

Giáo thảo ngẩn ngơ, cúi đầu che mặt, bả vai rung động.

Hệ thảo nhún nhún vai, tùy tiện nhìn quanh, sau đó vỗ vỗ chân giáo thảo: “Nè, bên kia cũng là thi lại bơi lội sao?”

Giáo thảo nhìn nhìn: “Bên kia là Omega thi lại.”

Hệ thảo nhíu mày: "... Đến mức đó sao, còn đặc biệt ngăn cách. Chẳng lẽ có Alpha cần thi lại bơi lội?"

Giáo thảo ám chỉ: "Có tên vừa rồi đó thôi."

"... Cậu ấy chỉ là ngại nóng nên đến tắm thôi. Anh có vẻ có ác cảm với cậu ấy nhỉ? Alpha bài xích lẫn nhau sao?"

Giáo thảo như là cười lạnh một tiếng, chuyển đề tài: "Lại nói, cậu cũng không nên tới bơi."

Hệ thảo nhìn phía trước: "Anh có ý gì?"

Giáo thảo cũng không nhìn cậu, chống cằm thản nhiên nói: "Giả ngu gì, thể lực giảm xuống, bắt quá độ dẻo dai tăng lên hả? Làn da thay đổi, sức lực giảm — đã qua hơn một tháng."

...

Hệ thảo thở dài đầu hàng, nhưng vẫn biện bạch: "Cứ coi như tôi biến thành Omega đi, chuyện đó thì có liên quan gì đến bơi lội? Tôi luôn luôn không rõ vì sao phải ngăn cách A, B và Omega, không phải chỉ tới thời gian động dục mới có vấn đề sao?"

"Không đơn giản như vậy, Alpha tự bản năng đã có ý muốn bảo vệ và sở hữu Omega, còn Omega thì nhạy cảm với chất dẫn dụ, đây không phải chuyện mọi người đều có thể khống chế. Để phòng ngừa vạn nhất, chỉ có thể dùng cách này."

Hệ thảo dè bủ: "Vậy sao không ngăn cách Alpha ấy?"

Giáo thảo bất đắc dĩ: "Có một số Beta gần giống như Alpha."

"..."

"Alpha theo bản năng có ý muốn bảo hộ và ham muốn sở hữu," Hệ thảo cũng không biết mình vì sao lại hỏi ra một vấn đề, "Anh cũng có?"

"..." Giáo thảo liếc cậu một cái sâu xa: "Đương nhiên."

So với hồ bơi náo nhiệt gần đó, nơi này có vẻ yên tĩnh.

Giáo thảo ghi điểm vào phiếu, sau đó nói: "Tóm lại cậu không chỉ là Omega, mà còn là một Omega đang trong giai đoạn chuyển biến không ổn định dễ dàng chịu ảnh hưởng, nên hạn chế đến những nơi có đủ loại chất dẫn dụ như thế này."

Hệ thảo vẻ mặt không đồng ý, nhưng lười cùng anh tranh luận, tỏ vẻ cây ngay không sợ chết đứng.

Không ai ngờ rằng, việc này giữa hai người phát triển thành cãi nhau, còn có xu hướng thăng cấp.

"Lúc trước là ai nói chỉ cần là chính mình thì mọi thứ đều tốt?!"

"Căn bản là hai chuyện khác nhau!"

Hệ thảo cảm thấy lâu lắm rồi mình không có cọ xát với giáo thảo.

Sự thật chứng minh giáo thảo lo lắng không thừa.

Một hôm lớp hệ thảo có hoạt động, đến một KTV gần trường ca hát, vừa khéo lớp bên cạnh đang ở phòng đối diện.

Hát đến một nửa, lớp trưởng lớp bên cạnh đột nhiên sợ hãi xông vào.

"Có thấy Omega nào ở đây không? Còn có thể tới thời kỳ động dục?!"

Có làm không a!

Một Omega đang động dục đến loại địa phương hỗn tạp này có bao nhiêu nguy hiểm mọi người đều biết, cho nên lớp trưởng lớp bên cạnh sắp khóc, cầu khẩn hệ thảo bọn họ giúp tìm người.

"Đi nhanh đi, trước tìm vài người cùng đi KTV tìm thử xem."

Có người nảy ra ý tưởng nói không phải Alpha có thể cảm giác được Omega sao? Không bằng tìm Kỳ Ba đến đây đi!

Các người xem Alpha là GPS hay là chó nghiệp vụ à?

Hệ thảo cầm nín, nhưng không thể làm lơ ánh mắt chờ đợi của các học sinh khác.

“Kỳ Ba không được, cậu ta rất chậm chạp với chất dẫn dụ, tôi... để tôi hỏi giáo thảo.”

Giáo thảo nhận được điện thoại lửa giận ngập trời không chỉ là vì “Người này lại để cho ta đi tìm Omega động dục kia”, còn có “Cậu biết nơi đó ngư long hỗn tạp còn dám đi?!”

“Lắm nhảm cái gì! Anh chỉ cần nói anh có đến hay không thôi!”

“Tôi tới ngay! Cậu ngồi im trong phòng cho tôi! Cậu mà còn chạy loạn tôi chặt gãy chân cậu!” Thanh âm của giáo thảo như rít lên từ kẽ răng.

Hệ thảo cúp điện thoại, chạy đi tìm người.

Cậu cũng biết có chút không ổn, nhưng bạn bè đang gặp nguy hiểm a. Chính mình trước mắt cũng không có gì bất ổn, cẩn thận một chút chắc không thành vấn đề..

Đám bạn chia ra mấy người một nhóm, phân tán đến từng tầng đi tìm người. Bạn cùng phòng Giáp và hệ thảo đã gõ cửa phòng hết nửa tầng rồi, ừ ừ nói: “Cũng không có, rốt cuộc chạy đi đâu... Hệ thảo? Sao sắc mặt của cậu khó coi vậy!”

Dưới ánh đèn hành lang ảm đạm, trên trán hệ thảo túa mồ hôi, sắc mặt vắn vẹo đỏ lên.

“... Tôi có chút... Không thoải mái. A Giáp tôi về phòng trước, cậu đi tìm A Ất A Bính.”

A Giáp chưa bao giờ thấy cậu như vậy, rõ ràng bị hù sợ: “Tớ tớ tớ đi một mình cũng được... Không phải! Ý tớ là cậu mau trở về đi, hay để tớ đỡ cậu?”

Hệ thảo khoát tay, vội vàng đi trở về. A Giáp ở phía sau lo lắng nhìn theo, cậu bước đi rất không ổn, còn có chút lảo đảo.

Đáng giận! Đều là tên kia mồm quạ đen!

Hệ thảo thở phì phò, tim đập dồn dập. Cậu muốn áp tay lên má hạ nhiệt độ, lại phát hiện da toàn thân đều nóng, nóng đến mức bắt đầu chảy nước mắt.

Từ một nơi nào đó truyền đến một luồng cảm giác khó có thể nói rõ, giống cái móc khi có khi không lôi kéo mạch đập của cậu. Hệ thảo biết đó là hơi thở của Alpha, cậu thậm chí có thể cảm nhận được sự rục rịch của họ. Đáng sợ nhất chính là, con dã thú trong thân thể cậu đã bắt đầu kêu gào, cố gắng dẫn cậu đi về một hướng khác.

Tay bám vào tường bước nhanh hơn.

Một cánh cửa đột nhiên mở ra, hệ thảo cả kinh, thiếu chút nữa mất thăng bằng, có người kéo cậu lại.

“Tôi...”

Cậu ngừng miệng, toàn thân lông tơ đều muốn dựng thẳng.

Alpha xa lạ trước mắt vẻ mặt kinh hãi, chăm chú nhìn cậu, trong mắt dần dần dấy lên dục vọng.

“Thật là... Omega.”

Một tay bị khống chế, hệ thảo dùng tay khác vùng nắm đấm.

Alpha đỡ được: “Còn là một con mèo nhỏ bạo lực, bắt quá...”

Hắn mượn lực kéo hệ thảo vào lòng.

Hệ thảo nhìn như kiệt lực ngã về phía hắn.

Cậu cúi đầu, hai mắt lóe hàn quang: Sức lực của Alpha quả thật rất lớn, nhưng —— vậy thì sao chứ?

Hai tay hệ thảo cử động, kéo hẳn nghiêng về phía trước, đầu gối hung hăng đánh vào nửa người dưới của hắn.

“A ——!!!!”

Hệ thảo thêm một gối về phía cầm hắn, đánh hẳn ngã ra sau, lão đảo đứng lên xoay người bỏ chạy.

Vừa qua khỏi góc, lại có một bàn tay nắm lấy tay cậu.

Lại đến nữa?!

Hệ thảo không rảnh nghĩ nhiều, nỗ lực tung ra mấy chiêu, mới phát hiện người đối diện là giáo thảo, thần kinh căng thẳng rốt cuộc cũng thả lỏng.

“Anh... làm gì!”

Cậu đang định nói gì đó, âm điệu đột nhiên cất cao, bởi vì tay của giáo thảo cũng không có ngừng lại, động tác hung ác bắt lấy bả vai cậu nhấn vào vách tường hành lang, “phanh” một tiếng.

Cậu theo bản năng nhắm mắt, nhưng sau ót cũng không có cảm giác đau đớn như cậu tưởng tượng.

Tay của giáo thảo đặt sau đầu cậu.

Hệ thảo chột dạ lại bối rối nhìn chăm chú vào đôi mắt gần trong gang tấc, thiêu đốt bên trong không chỉ có lửa giận.

Cậu còn chưa kịp phân biệt, đã bị một hơi thở khác hoàn toàn che phủ.

Giáo thảo đem hệ thảo giam chặt vào ***g ngực, bá đạo, thậm chí có chút ngoan lệ, hôn cậu.

Anh như trút giận mà cắn cắn lên hai cánh môi kia, mang theo ý vị trừng phạt. Hệ thảo phát ra tiếng kêu đau mơ hồ, thế nhưng anh lại thừa dịp cánh môi mở ra, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, liếm khắp khoang miệng, lại cuốn lấy đầu lưỡi mềm mại tận hưởng vị ngọt.

“Ô...a...”

Dường như thật sự tức giận... Hệ thảo mơ mơ hồ hồ nghĩ. Cậu từng cố gắng tạo ra khoảng cách giữa hai người, nhưng chưa tách ra được bao nhiêu thì khoảng cách đã bị tiêu diệt. Tiếng thở ô ô của giáo thảo xâm nhập vào não bộ, khiến cậu hoàn toàn không thể tự hỏi, ngay cả dã thú trong thân thể cũng dụ ngoạn khuất phục.

Con người này, vòng tay này, nụ hôn này, hẳn là tồn tại duy nhất trên thế giới có thể khiến cậu an tâm.

Hệ thảo mềm mại nằm trong lòng giáo thảo, hơi ngẩng đầu lên, vụng về đáp lại.

Nụ hôn trở nên triền miên. Một người ra sức đoạt lấy, một người ung dung muốn gì được đó, tiếng nước mờ ám khiến người khác mặt đỏ tim đập, họ lại giống không hề có cảm giác, chính là điên cuồng trao đổi nước bọt, trong những khoảng khắc tỉnh táo hiếm hoi, tình cảm theo chất lỏng chảy vào lòng đối phương.

“Hệ... A —— ô ô ô ô ô!”

Tiếng kêu thành linh vang lên lập tức đánh thức hai kẻ đang trong cơn say.

Hệ thảo đẩy mạnh, giáo thảo trở tay không kịp, đập vào vách tường bên kia.

Cậu không dám nhìn vào gương mặt chưa thỏa mãn dục vọng của giáo thảo, nghiêng đầu lấy tay lau đi chỉ bạc còn lưu lại trên khóe miệng, lực lớn đến mức khiến khóe môi đỏ lên. Bất quá cũng không rõ ràng, bởi vì cả gương mặt của cậu cũng đỏ lên rồi.

Cậu biết rõ cả hai đều có phản ứng, nếu không có tiếng kêu sợ hãi vừa rồi có lẽ họ đã đi đến một bước kia.

Ngoại trừ ***, những cảm giác khó chịu khác đều bị nụ hôn kia thổi bay không còn bóng dáng.

Cậu nghe thấy giáo thảo hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Tôi để lại...dấu hiệu trên người cậu, sẽ không còn ai dám để mắt đến cậu, cũng làm dịu bản năng Omega của cậu.”

Thanh âm kia khàn khàn đầy khêu gợi, cậu gật đầu cho có lệ, chỉ cảm thấy cái lỗ tai ong ong.

“Kia, kia.....”

Kể bị lãng quên nhút nhát nhắc nhở sự tồn tại của mình.

Hai người nhìn lại, cách đó không xa là hai bạn học khác, một người còn đang che miệng người kia.

Người có cái miệng tự do xấu hổ liếc ngang liếc dọc: “Họ nói đã tìm được Omega kia rồi bất quá tình huống có điểm không ổn, cậu... Các cậu...”

“Chúng tôi tới ngay.” Giáo thảo cướp lời, hệ thảo nâng bước đi trước, bóng dáng có vẻ cứng ngắc.

Cậu không tự chủ dùng toàn bộ giác quan lưu ý người phía sau, đột nhiên một bàn tay nắm lấy cậu.

Gương mặt vừa hơi hạ nhiệt của hệ thảo lại đỏ lên, theo bản năng muốn tránh thoát, lại phát hiện dù có dùng bao nhiêu lực, bàn tay kia cũng không chịu buông ra.

Thật cẩn thận, còn mang theo chút đáng thương.

Cậu cứng đờ, vẫn là cẩn rằng, thả lỏng thân thể đưa tay nắm lại.

Lập tức bàn tay bị nắm chặt.

Thật chặt thật chặt.

Omega mất tích đang trốn vào góc vắng vẻ trên một trong những tầng lầu, quả thật rất bí mật, cũng không biết cô tìm đến đây bằng cách nào.

Các học sinh lục tục chạy đến, nhưng cũng không biết làm sao, bởi vì Omega đang trong trạng thái cực kỳ bất an, kháng cự tiếp xúc với bất kỳ kẻ nào.

Hệ thảo mím môi ánh mắt phức tạp nhìn cô gái đang co cụm, cuối cùng thở dài: “Để tôi đi, đưa thuốc mê cho tôi.”

Giáo thảo im lặng, tuy rằng một Omega động dục đang ở ngay trước mặt anh, anh vẫn không chịu chút ảnh hưởng nào.

Cô gái phát hiện có người tiếp cận, lập tức ngẩng đầu lên.

Hệ thảo ngồi xuống, nhìn vào đôi mắt hoảng loạn của cô, nhẹ nói: “Đừng khẩn trương, từ từ cảm nhận thử xem.”

“Tôi không phải Alpha cũng không phải Beta.”

“Tôi và bạn giống nhau, là Omega, “

Vẻ mặt của cô bé dần dần cũng không yên tĩnh đến tuyệt vọng, biến thành nghi hoặc, khó hiểu, sau đó là tín nhiệm, động tác không hề kháng cự.

Hệ thảo cẩn thận gỡ cái kéo ra khỏi tay cô: “Ngủ một giấc, mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Cậu phun thuốc mê cho cô bé, đỡ lấy thân thể đang ngã xuống, ánh mắt có điểm mờ mịt.

Giáo thảo ở phía sau im lặng thở dài.

[1]

[1] Bính tử: cách nói của người Trung Quốc chỉ Omega

5. Chương 5

Trên bàn, quyển sách giáo khoa đã mở ra một lúc lâu nhưng vẫn chưa được ‘sùng bái’.

Chủ nhân sách giáo khoa như đi vào cõi thần tiên.

Hai ngày nay, trong đầu hệ thảo cơ hồ không nổi không chứa nổi chuyện gì ngoài việc “bị người biết mình là Omega”, còn có giáo thảo.

Nguyên nhân sau chiếm 99%.

Có người đột nhiên đặt chân ở Tây Tạng, còn cậu và giáo thảo chẳng hiểu vì sao đột nhiên đi đến tình trạng này...

Trong quan niệm của cậu hôn môi là cử chỉ thân mật giữa những người yêu nhau, nhưng hồi tưởng lại quãng thời gian qua lại với bạn gái cũ, ngay cả ôm cũng cực ít ỏi, hiện tại thậm chí cô bé kia trông như thể nào đều không nhớ nổi, mọi việc chỉ như một hình ảnh mờ ảo mà thôi.

Nhưng ngược lại, bất kể việc gì liên quan đến giáo thảo cậu đều nhớ rõ mồn một, quan trọng là hai người họ đã... hôn.

Hệ thảo không tự chủ được dùng một bàn tay che miệng, giấu đi những biến hóa biểu cảm trên gương mặt, nhưng vẫn không giấu được hai bên tai đỏ bừng lên.

Lúc ở trong bệnh viện giáo thảo hôn cậu có thể giải thích là do hai người đều bị bản năng chi phối, nhưng sau nụ hôn tại KTV cậu không thể tiếp tục lừa mình dối người. Cậu có thể rõ ràng cảm nhận được tình cảm dâng trào của giáo thảo lúc đó, còn cậu cứ thế mà...tự chủ đáp lại.

Huống chi còn có một màn nắm tay kỳ quặc sau đó.

Cái này gọi là....thích sao?

Giáo thảo thích cậu?

Vừa nghĩ đến đây, tim hệ thảo như chậm mất một nhịp, sau đó là đập loạn xạ, ngực vừa chua xót vừa tê dại.

Cánh cửa được hé mở, rất nhiều hình ảnh ngỡ như băng quơ lúc này đây được xâu chuỗi lại: thân ảnh người nào đó một mình uống rượu trong góc quán bar, vòng tay ôm ấp kiên cố ấm áp trước khi mê man, từng câu nói nửa thật nửa giả như trên đùa, tài liệu được sắp xếp ngăn nắp, tâm sự dưới trời sao, giọng điệu quái dị khi nói về Kỳ Ba, vẻ lo lắng và ham muốn sở hữu rõ ràng hiện lên trong mắt lúc ở KTV...

Hệ thảo lại đột nhiên nghĩ đến, giáo thảo chưa từng có nói câu nào có thể xem là thổ lộ. Cậu chỉ nhớ một câu “Cậu xem tôi là đối thủ, tôi cũng vậy”.

Một giọng nói nhỏ nhỏ vang lên trong lòng: “Nếu anh ta nói thích cậu, cậu sẽ làm thế nào?”

Thế nào?

Hệ thảo không kịp tự hỏi, trên mặt “oanh” một cái vượt xa nhiệt độ của người bình thường.

Phản ứng này thuyết minh hết thảy.

...

A a a a a a!!!!!!

Hệ thảo như trốn tránh uống một ngụm nước thật lớn.

A Giáp chợt quát to một tiếng: “A a a a a” —

“Phụt!”

Cả phòng yên tĩnh.

Hệ thảo cầm chén nước cúi đầu, trước mắt bàn học và sách vở ướt sũng, trầm mặc tỏa ra áp suất thấp.

“... Khụ.” Bạn cùng phòng Ất sát ngôn quan sắc, vội vàng chồm qua cho A Giáp một đấm trước khi hệ thảo ra tay: “Cậu làm gì mà kinh hoàng thế hả!”

A Giáp hoàn hồn: “Tớ, tớ nhìn thấy bài post này bảo là lão đại với giáo thảo hôn nhau trong KTV...”

“Cái gì!”

A Ất A Bính chen nhau đến trước máy tính của A Giáp nhìn bài post, thuận tay ném cậu ta đến trước mặt hệ thảo.

A Giáp hướng hệ thảo mãnh liệt phát động công kích “mắt thần tỏa sáng cầu chân tướng cầu bát quái”, hệ thảo không được tự nhiên quay đầu, động tác cứng nhắc dọn dẹp mặt bàn: “Anh ta chỉ đang giúp tôi thôi.”

“Quý mới tin a! Sao lão đại cậu không chịu nói với bọn tớ chứ!”

“... Nói cho cái beep! Cậu lại chuẩn bị post bài đúng không!”

A Bính cũng không quay đầu lại: “Lão đại đừng mạnh miệng, người post viết cậu ta rõ ràng nghe giáo thảo nói là làm dấu cho cậu... ế, phía dưới lại có người nói cậu là Omega.”

Tay hệ thảo run lên.

A Giáp bị chọc cười: “Ha ha ha ha óc tưởng tượng của cậu bạn kia cũng thật phong phú quá đi! Lão đại sao có thể là Omega được chứ!”

“Tôi đúng là Omega.”

“Tớ đã bảo mà, nếu lão đại mà là O... a?”

Hệ thảo nhìn bộ dạng si ngốc của ba người, thở dài: “Ngồi xuống đi. Tôi có việc nói với các cậu.”

Như thế như vậy.

Ba người thống nhất duy trì biểu tình = =.

Hệ thảo trong lòng thoải mái, thậm chí còn hơi có chút đắc ý như vừa thực hiện được âm mưu.

A Giáp run rẩy nói: “Thế giới này thật kỳ diệu... Tớ cũng phải đi kiểm tra! Tớ mảnh mai thế này nói không chừng cũng là một Omega!”

Hệ thảo không để ý đến cậu ta: “Cậu không phải đâu, tuy rằng cậu thật ra chỉ khác Omega ở chỗ không có động dục thôi.”

A Ất cũng ăn ý xem thường A Giáp đang động kinh, nhắc tay hỏi: “Lão đại, trước đây cậu không nói với bọn tớ là sợ bọn tớ có suy nghĩ gì sao?”

Hệ thảo khí phách ngùn ngụt: “Chính là không biết nói như thế nào, nếu tôi biến thành một Omega nữ tính thì làm sao mà quản được mấy người các cậu nữa chứ.”

Sau đó A Bính thắm thía nói ra một câu tổng kết khiến hệ thảo nổi cơn tam bành: “Quả nhiên lão đại cùng giáo thảo là tuyệt phối, tính toán khi nào thì gả đi?”

“... Gả cái đầu cậu!”

Lúc chuẩn bị đi làm thêm, hệ thảo gặp Kỳ Ba trên hành lang.

Cậu chấn kinh: “... Cuối cùng cậu cũng ra khỏi cửa rồi!”

Kỳ Ba lê bước cùng cậu xuống lầu: “Thức ăn dự trữ hết rồi, phải đi mua.”

Hệ thảo bất đắc dĩ: “Cậu đúng là định ăn kiêng với mì ăn liền và bánh bích quy.”

“Nhà ăn ăn không ngon, ăn ngon thì lại xa nhà ăn. Đúng rồi, nghe nói cậu nấu cơm rất ngon, thật sự không thể gả sao? Cưới cũng được...”

Hệ thảo dở khóc dở cười: “Cậu...”

“Không được.”

Hệ thảo sửng sốt, thất lưng bị một cánh tay mạnh mẽ vòng qua kéo về phía sau.

Giáo thảo đứng cạnh cậu, nói với Kỳ Ba: “Cậu không cảm nhận được sao, trên người cậu ấy đã có dấu hiệu của tôi.”

“Này đợi đã...!”

Kỳ Ba nhìn giáo thảo lôi hệ thảo đi, mờ mịt nói với không khí: “Tớ thật sự phản ứng chậm chạp với chất dẫn dụ a...”

Hệ thảo bắn vào ma huyết[1] trên khuỷu tay giáo thảo khiến anh phải thả tay ra, lùi về sau một bước.

Giáo thảo hít hà, trợn mắt nhìn: “Cậu có ý gì!”

Hệ thảo thần sắc cổ quái liếc nhìn anh: “Ý gì là ý gì.”

Giáo thảo ủ giắt chưa đến bốc mùi, nghiêng răng nghiêng lợi: “Trên người cậu có dấu hiệu của tôi, vậy mà còn cùng một tên con trai khác nói chuyện cười xin?”

“...” Hệ thảo khoanh tay, mắt nhìn bên cạnh, không có bất cứ biểu cảm gì, “Dấu hiệu có thể đại biểu cái gì sao? Đây cũng không phải lần đầu tiên tôi có dấu hiệu của anh. Đương nhiên việc anh hữu tình tạo dấu hiệu này cho tôi đối với tôi cũng rất có ích, cảm ơn a, hôm nào mời anh ăn cơm.”

Giáo thảo không thể tin tưởng mắt, khiếp sợ, phần uất, đổ ky, thất vọng, ủy khuất, tất cả cảm giác tụ tập cùng một chỗ cực kỳ rối rắm, ngực cứ như bị ai đập vào vô cùng đau đớn.

Người này đến bây giờ sao còn dám nói như vậy?

Chẳng lẽ mình biểu đạt còn chưa đủ rõ ràng?

Chẳng lẽ ngày hôm đó cử chỉ đáp lại của cậu đều là ảo giác?

Giáo thảo máu nóng bốc lên, gần như buột miệng chất vấn, nhưng trong nháy mắt anh bắt gặp biểu tình của hệ thảo – mím môi thần có chút khấn trương, hoặc như là đang chờ mong điều gì đó.

Câu nói vừa rồi hình như cũng có chỗ nào đó không đúng...”Hữu tình”?

Một khi giải trừ trạng thái “váng đầu”, EQ của giáo thảo cũng đủ cao để có thể đoán ra suy nghĩ của hệ thảo.

Anh hít sâu một hơi, nở nụ cười trong sáng – xem nhẹ gân xanh ẩn hiện trên trán: “Được thôi, cậu thiếu nợ nhân tình của tôi hình như cũng có đến vài lần, tôi nhất định phải đòi lại.”

Anh đi hai bước, dường như không có việc gì phát tay: “Đi nhanh đi, cậu muộn làm rồi đấy.”

Chờ xem.

Đến phiên hệ thảo trợn mắt há mồm, hai bàn tay nắm chặt rồi lại buông ra, cuối cùng vẽ mặt mờ mịt lao ngang qua giáo thảo.

Ai sợ ai!

Người đi đường mở trạng thái trong suốt, chứng kiến từ đầu đến cuối, yên lặng lấy điện thoại di động ra, vào diễn đàn.

“Mới phát hiện giáo thảo và hệ thảo động đến chuyện tình cảm là chỉ số thông minh bị đảo ngược, vô cùng thê thảm.”

Sóng ngầm giữa hai người luôn truyền đến tận quán rượu.

Những người khác chỉ cảm thấy giáo thảo hôm nay bình dị gần gũi khác thường, bức tường bảo vệ quanh người dường như đã mở ra. Mọi người đều nóng lòng muốn tận dụng cơ hội này tiến đến làm quen.

Hệ thảo làm như lơ đãng liếc nhìn một cái, liền thấy trai thanh gái lịch vây quanh giáo thảo, cứ như sao vây quanh trăng.

Trong lòng cười lạnh, cậu sao lại không hiểu người nọ đang diễn trò gì chứ.

Diễn đi, cứ tự nhiên.

Hệ thảo dùng sức kiềm nén cảm giác khó chịu trong lòng.

Chủ quán bar là người duy nhất nhàn rỗi, hai tay chống cằm tựa vào quầy đầy hứng thú nhìn tầng khí lạnh quanh hệ thảo đang tăng lên theo hệ số lũy thừa, lại theo ánh mắt của cậu tìm được giáo thảo đang ngồi trong một góc sáng sủa, tiếp theo phát hiện giáo thảo bình tĩnh ứng phó người xung quanh, tầm mắt lại thủy chung dính lên bóng lưng của công nhân nhà mình...

A, tuổi trẻ thật tốt.

Ông chủ cười híp mắt cảm thán, quyết định giúp đỡ đôi tình lữ đang giận dỗi một phen.

“Chàng trai, tới đây!”

Hệ thảo đi qua, bị lão bản đút một cái khay: “A Lộ đau bụng đi toilet rồi, cậu giúp đưa cái này đến bàn 55.”

55... Địch.

Hệ thảo hiện tại một vạn lần không muốn tiếp cận bàn kia.

Ông chủ giả bộ rướn cổ nhìn sang: “Ai nha, Alpha kia có phải từng có mâu thuẫn với cậu không? Có cần tôi đánh hấn giúp cậu không?”

Hệ thảo mặt không chút thay đổi né tránh bàn tay của ông: “Không cần, tôi đi.”

Vòng người vây quanh giáo thảo không thấy đâu nữa, chỉ còn một nam một nữ, nam im lặng ngồi một bên, nữ dán chặt lấy giáo thảo lú lú.

Hệ thảo đến gần mới phát hiện hai kẻ kia đều là Omega.

Thật có điểm phúc a, ha ha.

Cậu cứng ngắt nói: “Khách quan, rượu của ngài.”

Người nào đó giả cười rất chướng mắt, cậu vừa định đi, khóe mắt liếc thấy thiếu niên bên cạnh giáo thảo nhìn có điểm quen mắt.

Nam hài tử thấy hệ thảo nhú mày nhìn sang, giống như ngồi trên chảo nóng, nhảy dựng lên lắp ba lắp bắp: “Chào chào anh! Tôi, tôi lần này không có ai...!”

... Cho nên cậu liền dẫn theo cô nàng Omega kia, thông minh quá ha...

Hệ thảo vừa muốn mở miệng, cô bé kia liền nói: “Anh chính là phục vụ dọa anh tôi khóc?”

“Không, đã nói không...”

Hệ thảo lười ăn thua đủ với cô nhóc, quét mắt liếc cô nàng một cái, lại nói chuyện với thiếu niên: “Em gái của cậu? Trưởng thành chưa?”

“Thành...”

Cô nhóc thô lỗ xen ngang: “Sao anh nhiều chuyện vậy a, sao không đi lo bạn gái của mình đi!”

... Hệ thảo âm thầm đập bể hơn mười cái bàn mới miễn cưỡng dần gân xanh nhảy lên bên thái dương.

Giáo thảo nghe vậy liền thu lại tươi cười, hơi thở trở nên cực kỳ lãnh liệt.

Thiếu niên xấu hổ giật nhẹ em gái, hé miệng định xin lỗi.

Nhưng hệ thảo đã từ trên cao nhìn xuống giáo thảo nói: “Xin khách quan để ý bạn gái của mình, ít nhất cũng phải dạy lễ phép với người ngoài.”

Không đợi giáo thảo cười khỏ, cậu đã quyết đoán xoay người đi rồi.

Cô nhóc khó chịu lườm bầu: “Thái độ gì vậy a, nhìn là biết thô bạo... A!”

Ánh mắt rét lạnh của giáo thảo dọa cô lùi về phía sau anh mình.

Hệ thảo sắp xếp xong mọi thứ từ cửa hông đi ra, giáo thảo tựa cạnh cửa yên lặng đuổi theo.

Phía trước truyền đến một câu: “Người đẹp đâu?”

Giáo thảo thở ra, tâm lý cũng thả lỏng, cùng cậu sóng vai mà đi.

“Không biết.”

Người bên cạnh cười lạnh: “Dễ bỏ vậy.”

“Trừ một người ra, có gì lý thú.”

Hệ thảo dừng bước, liếc xéo anh: “Đây chính là số nhiều Omega a, tôi nhớ hình như anh nói mình không trên ghế Omega mà?”

Giáo thảo vô tội nhìn lại: “Nhưng tôi không thể can họ trên ghế tôi.”

“A, đây sức quyến rũ, không hổ là giáo thảo.”

Hệ thảo vốn không có thói quen quanh co, nhưng cảm giác không xác định trong lòng khiến cậu không cứng rắn tranh luận mọi hồi, uể oải cùng hoảng loạn dần dần chồng chất.

Giáo thảo ý vị thâm trường nói: “Cảm ơn khích lệ, cho nên người nào đó phải nắm chặt, bằng không lỡ bị cướp cũng không thể khóc.”

Hệ thảo hung hăng trừng lại: “Ai sẽ khóc a!”

“Chẳng lẽ không phải là cậu sao?”

Giáo thảo ra vẻ kinh ngạc, còn hệ thảo lập tức bị đáng vẻ kia kích nổ.

“Đắc ý cái gì! Ý anh nói là lão tử thích anh?!”

Hai người đều bị câu này đóng băng.

Chậm rãi, biểu tình đông cứng của giáo thảo bắt đầu biến hóa, hệ thảo bừng tỉnh, trong nháy mắt cổ, mặt, thậm chí khóe mắt đều đỏ.

“Đồ...!!!”

Cậu quay đầu bỏ chạy, chẳng thèm để ý xem người nọ đang là đặc y hay là gì khác, nhưng giáo thảo dùng tốc độ nhanh hơn nhào qua dùng hết toàn lực kéo cậu vào lòng, mặc kệ tư thế khó chịu này mà hôn xuống.

“A ô... ô!... buông...”

Nói còn chưa nói rõ, hôn cái gì mà hôn! Tới địa ngục đi!

Hệ thảo sống chết giãy dụa, giáo thảo theo tác động của cậu hơi tách ra, lại xảo diệu điều chỉnh tư thế của hai người thành mặt đối mặt, một tay bắt lấy cổ tay đang vung loạn, một tay khác không hề buông lỏng, vòng qua sau ót hệ thảo dùng sức ấn về phía trước, lại một nụ hôn sâu.

Cảm giác vui mừng khó tả của giáo thảo thông qua môi lưỡi quán quýt truyền qua hệ thảo, dần dần cậu cũng không còn giãy dụa nữa, thay vào đó hơi thở vì nụ hôn mà trở nên có chút khó khăn.

“Anh... Ha a...Anh đủ...ô ô... Nói chuyện!”

Nghe thấy giọng hệ thảo vừa kiên quyết vừa xấu hổ, cuối cùng giáo thảo còn cố gắng mút lên chiếc lưỡi mềm mại một cái thật mạnh mới chịu tách ra. Chỉ bạc vương vẩn trên môi hai người, anh mở ám liếm vào miệng, lại đến gần liếm hôn khóe mắt đã đỏ lên của hệ thảo, ngón tay ôn nhu vuốt ve làn da trơn mềm trong lòng bàn tay và cổ tay, chờ hệ thảo bình phục hơi thở.

Hệ thảo chỉ cảm thấy cả người tê dại xụi lơ, vừa thoải mái vừa khó chịu nổi, cậu đỏ mặt cố tập trung tinh thần, chấp nhất yêu cầu một câu nói.

“Hừ...Thật xin lỗi thân ái,” Giáo thảo chạm vào trán hệ thảo, trong mắt tràn ngập thâm tình cùng vui mừng, “Vừa rồi là anh sai, thật xin lỗi.”

“Anh thích em... Anh yêu em.”

Song thảo lần 818 Đã bị đại FFF[2] đoàn nghịch tập

Cặp mắt vàng 24 cara của đông đảo sinh viên đại học XX báo hồng.

Thanh niên thiếu nữ quý gồi khóc lóc van xin các câu lạc bộ đừng cho song thảo gia nhập rồi lại ở trước mắt những kẻ độc thân không kiêng nể gì mà ân ái ái, thiệt tình tổn thương không dậy nổi.

Hệ thảo với giáo thảo muốn tìm cũng tìm không được, cả hai đều tìm cách tránh người.

Kỳ thật họ cũng không có biểu hiện quá thân mật, tối đa cũng chỉ là tay trong tay đi trên đường; nhưng hai người như hình với bóng, dù không nói lời nào cũng ăn ý mười phần, tùy tiện một ánh mắt đều đọng đầy tình ý, bầu không khí kia dường như nói đến người, ngay cả cây kim bé xíu cũng không thể chen vào, có đôi khi khiến người ta nhìn thấy không hiểu sao mặt đỏ tim đập.

Giáo thảo bắt đầu quang minh chính đại đưa đón hệ thảo tan tầm, trong thời gian hệ thảo làm việc thì vẫn ở vị trí cũ quan sát vợ, dương dương tự đắc, nhìn mãi không chán.

Hệ thảo cảm thấy vừa ngọt ngào vừa bất đắc dĩ: “Anh làm gì mỗi ngày dâng mồi cho quán bar, nhiều tiền phồng tay hả.”

Giáo thảo ôm lấy cậu cọ cọ: “Vì vợ tiêu tiền anh cũng vui.” Anh có chút bất mãn, “Trong quán rượu người nhiều người nhìn em như vậy...”

Hệ thảo cười như không cười: “Bộ anh định nhốt em ở nhà không cho đi đâu sao?”

Đích xác rất muốn. “Nào dám...”

Hệ thảo gõ gõ ngực anh: “Được rồi, anh về chỗ ngồi đi, muốn nhìn thì cứ nhìn.”

Sau đó cậu hướng chủ quán bar đòi thẻ VIP bạch kim, chiết khấu 2 phần 3, còn thêm tích lũy điểm.

“Ông chủ, anh ấy là khách quen, tiêu phí tháng trước cũng tính vào điểm tích lũy nha.”

Ông chủ khò khò: “Có cần phải đảm đang, có cần phải tay ngoài dài hơn tay trong như vậy không a a a —”

Hệ thảo quay đầu, mặt ửng đỏ: “... anh ta là trong.”

Hệ thảo trước kia đã cảm thấy giáo thảo rất hiểu cậu, âm thầm vì cậu làm rất nhiều việc, bây giờ hai người yêu đương, không phải mình cũng nên làm chút gì đó? Hệ thảo yêu đương Lv1 len lút lên mạng tìm hiểu kinh nghiệm tán công, mấy chuyện ngu ngốc buồn nôn là thực tế không thể trốn tránh, cậu quyết định bắt đầu từ những chuyện nhỏ nhất.

Vì thế hôm sau vừa tan học giáo thảo liền trông thấy hệ thảo đang chờ ngoài lớp. Hệ thảo lưng đeo cặp, hai tay bỏ trong túi dựa vào tường ngăn người, đột nhiên giống như có linh cảm quay đầu bắt gặp ánh mắt của anh, mỉm cười ngượng ngùng.

Bạn của giáo thảo nói, nụ cười ngây ngô trên mặt của giáo thảo lúc đó khiến người khác không dám nhìn thẳng...

Ừm, những kẻ đang yêu đều ngu ngu ngốc ngốc ra sức tự hủy hình tượng.

Nhưng không phải mỗi đôi tình nhân đều giống song thảo, ở một phương diện nào đó họ thuần khiết đến không tưởng.

Hệ thảo ngủ lại nhà giáo thảo không phải một hai lần, dù sao nhà giáo thảo gần quán bar hơn, đi về tiện hơn. Mà sau khi hai người xác định quan hệ, hệ thảo lần đầu ở lại, thật tự nhiên nói “Em đi ngủ trước, chúc ngủ ngon”, bước vào phòng khách, còn tiện tay đóng cửa phòng, giáo thảo một hồi lâu mới kịp phản ứng, chỉ có thể ở ngoài cửa bóp cổ tay.

Một khi đã có tiền lệ hai người cũng không có cơ hội cùng giường chung gối, dù sau đó hệ thảo nhận ra điều gì cũng không có ý định dâng mình vào miệng sói; giáo thảo chần chừ phỏng đoán suy nghĩ của hệ thảo, rõ ràng cũng chẳng có suy nghĩ gì – càng đoán càng bốc hỏa, dục hỏa – dù sao ngày tháng còn dài.

Nhưng có một số việc luôn cần xảy ra. Trong quyển bị hệ thảo ngại quá dài, lật qua một lần liền ném, có một trang miêu tả “Hướng dẫn điều kiện hoàn toàn động dục” của Omega: 1, dùng thuốc hoặc các phương pháp khác trường kỳ ức chế bản năng Omega;... 4, sinh lý hoặc về mặt tình cảm đối người kia (thường là Alpha) sinh ra dục vọng, như không có trải qua sinh hoạt *** thì càng dữ dội.

Giáo thảo từ bên ngoài trở về, ở dưới lầu đã cảm giác bản năng Alpha trong mình bị khuấy động.

Đây là... Động dục? Anh ba bước thành hai bước chạy lên lầu, chất dẫn dụ Omega hướng đến anh càng ngày càng dày đặc, đợi anh vọt vào cửa chính, liền phát hiện trong phòng tràn ngập một hương thơm ngọt ngào mê người, theo nhịp thở dồn dập xâm nhập thân thể, tức thì hóa thành một dòng nhiệt nhả thẳng ngửa người dưới.

Anh cũng không quan tâm đến vị trí nào đó đang phản ứng, quan trọng là Omega của anh đâu!

Trong phòng không một bóng người, giáo thảo đi theo tiếng nước chảy vào phòng tắm —

“Em đang làm gì đó?!!!”

Vòi nước đang mở, hệ thảo ngồi sát tường ôm chặt lấy đầu gối, toàn thân ướt đẫm, gương mặt đỏ ửng, miễn cưỡng ngẩng đầu lên cười với anh.

Giáo thảo vừa sợ vừa giận, tiến lên kiểm tra, cư nhiên còn là nước lạnh! Anh kéo hệ thảo vào lòng, cảm giác lạnh như băng khiến anh đau lòng cực độ, vừa nhanh chóng cởi quần áo ướt sũng trên người hệ thảo vừa mắng: “Em nghĩ thời kỳ động dục giống trứng xuân được sao?! Xối nước lạnh là xong?!”

Hệ thảo cúi đầu cười “hì hì” một tiếng: “Nhưng thật sự có chút hiệu quả... Ô ~ “

Mỗi khi cậu động tình, toàn thân đều trở nên vô cùng mẫn cảm, ngay cả cảm giác nước xối lên người cũng bị phóng đại mấy lần, lúc này quần áo cọ sát trên da có cảm giác như điện giật, vừa đau vừa tê dại, không khỏi rên rỉ một tiếng.

Ấm cuối kéo dài mềm mại, ngay cả chính hệ thảo cũng giật mình, thân thể giáo thảo chấn động, cắn răng cởi sạch quần áo của người trong lòng, ánh mắt một giây cũng không dám dừng lại, kéo xuống khăn lông lớn khế quần, ôm ngang người đem về phòng đặt lên giường.

Giáo thảo, hơi thở cường thế của Alpha phả vào mặt, đầu óc mới tìm được chút thanh tĩnh lại bị sương mù bao phủ. Hệ thảo thở gấp kéo mền chui vào, tạo ra chút khoảng cách giữa hai người, cười khổ nói: “Trong nhà....Có thuốc mê không? Nếu không...nếu không anh đánh em ngất đi, lão tử cũng không muốn bẻ ngón tay lần nữa...”

“...Có, nhưng mà...” Giáo thảo không ngăn cản hệ thảo, hai tay đặt hai bên người cậu, đem người hoàn toàn bao phủ dưới thân mình, dưới khí tức của mình, cúi đầu nhìn sâu vào mắt cậu.

“Không thể tiếp tục dùng phương pháp ức chế đối với cơ thể của em, hơn nữa chúng ta đã là...tình nhân a.”

Hệ thảo cảm nhận được tình yêu cùng ham muốn đang dấy lên của anh.

“...Anh muốn...làm?”

“Anh yêu em, anh muốn hoàn toàn có được em, cũng muốn em hoàn toàn có được anh.”

Giáo thảo vuốt ve khuôn mặt của người trong lòng như bị nghiện, đầu cúi thấp, hơi thở của Alpha và Omega hòa vào nhau, khiến dục vọng càng tăng cao.

Hai người đều khẽ run, hô hấp dồn dập, hệ thảo nhắm mắt yên lặng, mà giáo thảo đã sớm đầu óc mê mị tầm mắt mờ mịt, thân mật cọ xát chớp mũi của người bên dưới, nghĩ muốn hôn môi.

Hệ thảo đột nhiên xoay đầu, thân thể cũng hơi hơi co rụt lại.

Hành động kháng cự rõ ràng này như một chậu nước lạnh tạt vào giáo thảo, anh khiếp sợ ngẩng đầu, hệ thảo có vẻ thống khổ vì cổ đè nén ***, trong mắt lại mang theo áy náy cùng sợ hãi.

Tim anh như bị một bàn tay vô hình siết chặt, khó chịu muốn chết, ách giọng hỏi: “Em...em không muốn?”

“Không, không phải... Nhưng em...trước mắt có thể dừng...làm hay không?”

Hệ thảo cực độ khao khát vòng tay của giáo thảo, làn da lạnh lẽo, chỉ chờ đợi được nhiệt độ cơ thể của giáo thảo sưởi ấm. Thân thể rít gào, cảm giác hư không khó có thể chịu được, nơi phía sau đã tự động co rút, thậm chí còn chảy xuống chất lỏng không rõ; hành thể phía trước dựng thẳng, ngay cả lỗ nhỏ phía trước cũng kích động căng ra, bức thiết cần bàn tay to ấm áp — nhưng tất cả những cảm giác này đều giống hệt buổi tối kia, hệ thảo trong khoảnh khắc tỉnh táo hiếm hoi cảm thấy vô cùng sợ hãi bản năng Omega. Cảm giác thần trí bị tước đoạt cùng thân thể không chịu khống chế đều để lại cho cậu bóng ma sâu sắc, cậu cũng không dám lại để dã thú xổng ra.

Cậu không thể vượt qua cửa ải này.

Về mặt của giáo thảo khiến cậu càng thống hận chính mình, cậu không tự chủ được muốn đưa tay chạm vào mặt giáo thảo rồi lại không dám, vì tâm lý yếu ớt lúc này mà khỏe mắt nhiễm đỏ: “Thật xin lỗi... Là em không tốt, em...em sợ.”

Cậu gian nan nói từng chữ: “Em sợ... bản năng. Cho nên, làm ơn...”

Giáo thảo hôn nhẹ lên môi cậu, ngăn lại những lời chưa kịp thốt ra.

Trên mặt anh có thất vọng, nhưng hơn hết là ôn nhu, dùng ngón cái lau khóe mắt cho hệ thảo.

“Anh vĩnh viễn sẽ không bắt em làm chuyện em không thích.” Anh hít sâu một hơi, cố gắng kéo mình khỏi hệ thảo, không khác nào muốn đem hai cực nam châm hút nhau tách ra.

Hệ thảo dùng hết ý chí bình sinh khắc chế dục vọng của cậu, e rằng giáo thảo cũng như thế, anh tựa lưng lên tường, trán nổi gân xanh, nhưng lại làm ra vẻ thoải mái cười.

Hệ thảo không thể khống chế tầm mắt mình hướng về nửa người dưới hình dáng rõ ràng của anh, chính chủ lại dường như không thèm để ý nói: “Nhưng anh có thể xin vì bản thân tranh thủ một chút không? Thuốc mê ở trên bàn trà trong phòng khách, anh đến phòng khách... Chẳng qua nếu như em muốn khiến mình hôn mê thì nhớ rõ gọi anh một tiếng, anh cũng không muốn em nằm trên đất rồi lại cảm lạnh.”

Hệ thảo run rẩy, giáo thảo tham lam lại nhìn cậu vài lần, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cửa phịch một tiếng đóng lại.

[1]

[1] Ma huyết: điểm trên khuỷu tay mà khi bắn vào sẽ làm toàn bộ cánh tay có cảm giác tê

[2]

[2] Cái ID này quả thật không biết nên dịch thế nào nữa. FFF nói chung chung là chỉ F.A thôi, những kẻ F.A thấy người có đôi có cặp thì ganh tị

6. Chương 6

Tựa hồ biết con mồi đã bay mất, dã thú trong thân thể hệ thảo bắt đầu nôn nóng đập phá ***g sắt.

Nhưng nỗi khổ trong tâm hệ thảo áp chế thân thể tạo phản. Cậu phát hiện mình vạn lần không muốn chứng kiến giáo thảo lộ ra bất cứ biểu hiện tiêu cực nào, càng đừng nói biểu hiện đó là do chính cậu gây ra. Cậu vô thức cắn chặt môi dưới, đến khi nếm được mùi máu tươi mới giết mình.

...Anh ấy mà thấy thể nào cũng lại nhử mày. Hệ thảo mơ hồ cười cười, nhớ đến anh từng nói: “Cậu đối với bản thân thật ác độc.”

Anh còn nói gì nữa?

... “Cậu vẫn luôn tự do, là cậu tự trói buộc mình.”

Đồng tử hệ thảo co rút, như bị sét đánh ngang tai.

Kỳ thật hiện tại cậu vẫn như cũ trói buộc chính mình, lần này là trói buộc tình cảm.

Lại hành động ngu ngốc.

Giáo thảo yêu cậu, cậu cũng yêu anh.

Mình là Omega, người đàn ông của mình là Alpha.

Còn gì để do dự?

Hệ thảo vén chăn lên xuống giường, thiếu chút nữa chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

“Hừ, cố lên a.”

Cậu thấp giọng cười nói, chống tú đầu giường đứng lên. Khăn rơi xuống, cậu cũng không màng, dù sao sớm hay muộn cũng cởi bỏ.

Bước về phía cửa, cậu nói với dã thú trong lòng: an phận một chút, đợi lát nữa cho mi ăn no.

Lần đầu tiên cậu và bản năng có cùng mong muốn.

Thân thể đang xôn xao quỹ dị bỗng bình phục một chút, hệ thảo coi như thuận lợi đi đến cửa phòng khách.

Cửa phòng nửa mở, bên trong truyền đến tiếng thở dốc ồ ồ khác thường, chất dẫn dụ của Alpha nồng đậm trong không khí.

Hệ thảo nhẹ nhàng đẩy cửa ra, tầm mắt hoàn toàn bị cố định.

Giáo thảo đang tự giải tỏa.

Từng đường gân xanh nổi rõ trên phân thân tím hồng trắng kiện, nhìn qua có chút dữ tợn, thông qua khóa kéo được mở rộng ngắc đầu, bị nắm trong tay cao thấp chà xát. Giáo thảo rử mắt không ngừng thở gấp, tuy sắc mặt đỏ bừng nhưng lại không có biểu cảm gì.

Mồ hôi từng giọt từng giọt chảy dọc theo gương mặt, động tác trên tay anh cũng càng lúc càng nhanh, tựa hồ sắp lên đến đỉnh. Cuối cùng ngón tay chà qua đầu đỉnh, bàn tay bao lấy phân thân, trên mặt hiện lên nụ cười yếu ớt, kêu khê một tiếng, bạch trọc từ khe hở phun mạnh ra.

Hệ thảo nghe được rõ ràng, giáo thảo gọi tên cậu.

Trong đầu cậu ùng một tiếng ——

Giáo thảo ngồi yên một hồi mới thở dài một hơi, muốn dùng khăn lau sạch. Ngắc đầu đã thấy hệ thảo toàn thân trần trụi đứng ở cửa, nhìn chăm chăm mình.

“...!”

Giáo thảo cả người cứng ngắc, hệ thảo từ từ lại gần anh.

Giáo thảo theo bản năng muốn nâng tay đụng chạm, nhìn thấy tay mình đầy chất lỏng màu trắng, nhất thời xấu hổ liền rút tay về, ai ngờ hệ thảo cúi người bắt được tay của anh, đưa đến bên miệng, cứ thế nhìn thẳng vào mắt giáo thảo, vươn đầu lưỡi – từng chút từng chút liếm đi bạch trọc.

Ngọn lửa thoáng chốc thiêu hủy toàn bộ khổng chế của giáo thảo.

Hệ thảo nheo mắt, dịch thể tanh nồng, hơi thở của giáo thảo tràn ngập, thân thể hư không thoáng được an ủi.

Nhưng cậu còn muốn nhiều hơn thế.

Giáo thảo mãnh mẽ kéo cậu vào lòng, cường ngạnh nâng cằm cậu lên: “Em biết mình đang làm gì không hả!”

...

Hệ thảo cười đến tùy ý, khoe mắt chân mày lại lộ ra vài phần tinh nghịch:

“Em biết. Em muốn anh...ôm em.”

Đây là lần đầu tiên hệ thảo chủ động hôn giáo thảo. Vứt bỏ thẹn thùng cùng mất tự nhiên, cậu núm lấy quần áo trên người anh, có chút trúc trắc tách ra hai cánh môi, thật cẩn thận đưa đầu lưỡi vào thăm dò – lập tức bị giáo thảo mất kiên nhẫn mạnh mẽ cuốn lấy, liên tục mút mát.

Dư vị của dịch thể chẳng khác nào xuân dược khiến hai người càng thêm hưng phấn, giáo thảo đẩy lưỡi hệ thảo trở về, chính mình cũng theo đó mà xâm nhập, chà xát toàn bộ khoang miệng lẫn cảm, khiến hệ thảo phải rùng mình. Cậu cũng không cam chịu Alpha công thành đoạt đất, học theo động tác của giáo thảo, cùng anh dây dưa, hầu kết trượt lên trượt xuống, không biết nuốt vào bao nhiêu nước bọt của cả hai, thế nhưng vẫn còn chỉ bạch không ngừng theo khoe miệng chảy ra.

Giáo thảo đem người yêu vẫn còn trần truồng ngồi trên người mình kéo vào lòng, một ngón tay qua lại ma sát sau gáy như vỗ về, một ngón tay khác lại vuốt ve xoa nắn bờ vai trần, bởi vì mồ hôi mà da thịt trắng mịn như có lực hút không tưởng, hút chặt lấy tay anh.

Hệ thảo chìm đắm trong hơi thở Alpha vô cùng cường đại, thoải mái đến từng đường tơ kẽ tóc. Nhưng cậu muốn giáo thảo chiếm đoạt càng nhiều, càng sâu, từ trong ra ngoài, hoàn toàn.

Dã thú trong lòng dịu ngoan phủ phục, như cún con vẫy đuôi mừng chủ; hệ thảo được hôn môi vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, cậu khát khao tiếp xúc thêm một bước. Cậu vùi mình vào lòng giáo thảo, khó chịu quần áo ngăn cách thân thể hai người. Làn da lẫn cảm trên ngực bị cọ xát đến đau đớn, hệ thảo bất mãn nhún mày: “Anh...Ha a! Cởi...quần áo...”

Giáo thảo dán lên môi của cậu cười khê: “Em giúp anh?”

Hai tay chạy dọc xuống theo sống lưng, dừng lại trên cánh mông vênh cao, dùng sức sờ!

“A!...A urgh...”

Hệ thảo cả kinh ngưỡng về phía sau, tiếng kêu giữa chừng lại thay đổi, bởi vì phân thân của cậu theo động tác mà di chuyển về phía trước, vừa vặn chạm mặt chào hỏi cậu em của giáo thảo, cảm giác lửa nóng kích thích đến mức chảy nước mắt.

Thật nóng...thật lớn...muốn...

Bộ phận nào đó cho đến giờ chưa từng bị đụng chạm nháy mắt say mê loại xúc cảm kỳ dị này, hệ thảo hai chân không tự chủ được mà vòng qua eo giáo thảo, chẳng quan tâm tư thế hiện tại của mình có bao nhiêu nhục nhã, vội vàng ưỡn lưng cọ xát.

Trán giáo thảo lấm tấm mồ hôi, thế nhưng ngoài miệng vẫn trêu đùa: “Vật nhỏ đứng yên thật lâu, thật đáng thương a...”

“Em...tự mình không được...giúp...giúp em...” Hệ thảo nức nở, cảm giác như là gãi ngứa, hai vật cọ xát thân thể tê tê đại đại, nhưng vẫn có cảm giác thiếu thốn.

Giáo thảo được mời đến vui vẻ, một tay nắm chặt phân thân của hệ thảo, ngón tay *** qua lại trên đỉnh.

“Ô a a...!”

Hệ thảo bất ngờ phản ứng kịch liệt, thắt lưng mềm nhũn ngồi phịch trên người giáo thảo, đầu lại ngưỡng về phía sau dâng chiếc cổ yếu ớt đến miệng giáo thảo.

Giáo thảo cười nhẹ hai tiếng, thanh âm trầm mà mị hoặc, há miệng cắn hầu kết, động tác trên tay không hề dừng lại. Anh phục vụ vợ còn tận tâm hơn phục vụ chính mình, ngón tay cong lại vây lấy vật thể hình trụ vuốt ve, lại nâng hai túi túi bên dưới lên vỗ về thưởng thức; ngón cái vạch bao bì để lộ ra đầu đỉnh, đầu ngón tay nhẹ nhàng đào móc lỗ nhỏ, thỉnh thoảng còn bắt chợt dùng phân thân của mình cọ xát.

“Cười, cười cái beep... A... A a...” Hệ thảo ôm cổ giáo thảo không dám nhìn, trong tiếng rên rỉ hoan hỉ còn kèm theo vài phần thẹn quá hóa giận, không cam lòng yếu thể vươn bàn tay như muốn nhũn ra bắt được dương căn đáng giận kia rồi lại bị thứ cực nóng to lớn không thể nào nắm trong một tay chấn động, rụt tay lại, gân xanh trên thái dương giáo thảo căng ra, cường ngạnh đem tay cậu đặt lên vật thể thô to của mình, thở gấp hỏi: “...Hài lòng chứ?”

“Tạm được...thôi...A! Buông ra...ô a...”

Giáo thảo ép tay vợ ở trên dương căn di chuyển vài cái, cảm nhận được gân xanh trên bề mặt, lòng bàn tay cùng mặt của hệ thảo đều đỏ bừng.

“Sẽ nóng hồng...không...”

“Sao em biết, em xem, của em cũng vậy...”

Sau đó giáo thảo lại nắm lấy cậu, đặt hai tính khí cùng một chỗ, dẫn dắt cậu cấp tốc di chuyển.

“A um...um...ha a...”

“Ồ..thân ái học thật vui về...”

Khoái cảm như thủy triều cuộn cuộn dâng lên, hệ thảo bắt chân thon dài run rẩy, phía trước thỏa mãn khiến một chỗ khác trong thân thể càng lúc càng hư không mãnh liệt. Tiểu huyết kia thêm muốn được an ủi thỏa mãn như hành thể, co rút như cái miệng nhỏ đang nuốt nước miếng, chất lỏng sền sệt trong suốt không ngừng chảy ra, ngứa ngáy khó nhịn.

Hệ thảo bị hai loại cảm giác trái ngược tra tấn, khoe mắt ướt át, kề bên tai giáo thảo hừ hừ: “Phía sau...” Đến lúc này cậu vẫn cảm thấy khó có thể mở miệng, “Ngứa...”

Giáo thảo đã sớm cảm nhận được khác thường, một tay thăm dò vào giữa đùi, *** vuốt ve đáy chậu, ngón giữa cùng ngón trỏ lướt qua vùng thịt non giữa túi túi và tiểu huyết, ngón áp út thì vòng quanh cửa huyết xoa nắn.

Thân thể hệ thảo bắn lên, đỉnh tính khí liên tiếp rỉ ra thanh dịch, nghe thấy giáo thảo thâm ý nói: “Thật ẩm ướt a...Hm?”

Cậu không tự chủ lắc lắc mông, đầu gất gao chui vào bên cổ giáo thảo, luồng cuồng đến muốn khóc: “Ồ...um a...Em...em không biết...”

Giáo thảo an ủi liếm hôn mặt cậu: “Là chất lỏng bôi trơn, Omega động dục tự động tiết ra, thân thể của em đã sẵn sàng...”

Anh buông tính khí của hai người, đem chất lỏng trên tay bôi lên bụng lên ngực hệ thảo, cuối cùng nâng mặt hệ thảo lên, thâm tình nhìn cậu: “Muốn anh?”

Hệ thảo nhìn thấy trong tròng mắt tối đen tràn ngập hình ảnh của chính mình.

Cậu kéo đầu giáo thảo xuống, bản thân ngẩng lên hôn trên mí mắt: “Muốn anh...em yêu anh.”

Giáo thảo động tay ôm chặt lấy cậu, hai ngón tay đột ngột đâm mạnh vào tiểu huyết—

“A a a ——!”

Khoái cảm từ hậu huyết như một luồng điện vọt thẳng vào não bộ, nổ tung thành khói hoa, trước mắt hệ thảo trống rỗng, dịch thể phun ra trên thân thể hai người, thậm chí còn có vài giọt dính lên cằm giáo thảo.

Hệ thảo ôm chặt giáo thảo, thân thể vẫn còn dư vị triều cường, run rẩy kịch liệt, một lúc lâu mới an tĩnh lại, mềm nhũn như một nắm bùn bị giáo thảo ôm lấy đặt lên giường.

Giáo thảo tự mình cởi ra quần áo vương bận, đặt mình vào giữa hai chân cậu, cúi người ôn nhu hôn lên đôi mắt ẩm ướt của hệ thảo, cự vật còn chưa được phát tiết như gần như xa chọc nhẹ tiểu huyết.

Hệ thảo còn chưa khôi phục thần trí, tiểu huyết đã quen mùi biết mùi gấp gáp khép mở, mông giãy dụa tự truy tìm vật cứng.

Chờ đôi mắt vô thần của hệ thảo lặng yên lại, giáo thảo mới trán chạm trán với cậu, giọng nói và ánh nhìn đậm dục vọng: “Thân ái, tới lượt anh.”

Hệ thảo thở khè, tách hai chân để giáo thảo có thể tiến vào càng sâu, một bàn tay nâng mặt anh, ngón cái lau đi dịch thể của chính mình: “Em...phải làm gì?”

Bàn tay to lớn của giáo thảo bao bọc lấy tay cậu, năm ngón tay xuyên qua khe hở, mười ngón đan xen ép lên giường.

Anh cười tà tứ: “Em chỉ cần kêu là được rồi.”

Khí thể ập đến, không còn chút ôn nhu hòa hoãn, bóp chặt đùi hệ thảo mở rộng tối đa, phân thân cương đến muốn nổ nhắm ngay tiểu huyết ướm đâm cắm xuống, toàn bộ đi vào.

“...!!!” Hệ thảo miệng mở rộng, kêu cũng kêu không được, cảm ngẩng cao, cảm giác mình như vừa chết đi.

Giáo thảo vui thích đến mức gương mặt có chút vặn vẹo, cửa huyết nhỏ hẹp bị cự vật vượt xa người thường giãn ra hết cỡ, ngay cả nếp gấp cũng bị kéo phẳng, nhưng nhờ có chất lỏng bôi trơn nên tiến vào cũng không quá khó khăn. Nhục huyết vừa nóng vừa mềm, đáng yêu dịu ngoan bó chặt lấy cự vật, còn không ngừng mấp máy hút vào.

Anh duy trì tư thế cầm dở dang, kiềm nén xúc động muốn xuất tinh, cánh tay kéo hệ thảo vẫn đang run rẩy vào lòng.

Thân thể chuyển động khiến phân thân thay đổi góc độ, tựa hồ chạm vào một điểm nào đó, thân thể hệ thảo bắn lên, giống như cá mắc cạn vặn vẹo trong tay giáo thảo.

“Um a a~ ô!”

Tiếng kêu cao vút bao hàm mỉa ý khiến hệ thảo lập tức xấu hổ câm nín, giáo thảo lại xấu xa ghé vào tai cậu thối khí: “Bảo bối, kêu a?”

Không đợi hệ thảo phản ứng, anh liền như mưa rền gió dữ mạnh mẽ trườn sát, mỗi một cái đều đâm vừa sâu vừa mạnh, hung hăng chạm vào điểm nào đó.

“Dừng...ừ...ừ a a...nhanh...nhanh quá...ô a...”

Hệ thảo cũng không thể suy nghĩ, thân thể tràn ngập khoái cảm, cảm giác thỏa mãn khi được Alpha chiếm đoạt khiến cậu hoàn toàn sa lầy, chỉ có thể tùy ý người bên trên chuyển động, không ngừng phun ra âm thanh rên rỉ mỉa hoặc, nhục hành không được âu yếm lại đứng lên.

Trong gian phòng, hương vị Omega ngọt ngào đan xen cùng hương vị ***, tiếng hít thở, rên rỉ, cùng tiếng thân thể va chạm vang vọng, khiến người khác huyết mạch sôi trào.

Hệ thảo hoàn toàn mở rộng thân thể mặc cho giáo thảo rong ruổi, hay tai ôm lấy tấm lưng của anh, vô ý vuốt ve cơ thể căng cứng. Giáo thảo như một động vật họ mèo cỡ lớn không ngừng liếm láp qua lại trên xương quai xanh của cậu, ách thanh nói: “Thân ái...Em tốt nhất đừng có lộn xộn.”

Hệ thảo nheo mắt, tiểu huyết cố ý co rút, giáo thảo hơi thở rối loạn, đè lấy cậu lại bắt đầu một đợt truy phong mới.

Giáo thảo xoa nắn hồng quả trước ngực hệ thảo, đầu lưỡi như lưỡi rắn ngoáy vào lỗ tai: “Em thích thể này sao...đã thương dịch thủ tám trăm, tự tổn thương một ngàn.”

Hệ thảo sắc mặt ửng đỏ hai mắt ngập nước, cọt cọt cổ giáo thảo như làm nũng, ngoài tầm mắt của anh nhếch miệng cười đắc ý.

Có thể chứng kiến giáo thảo vì cậu mà điên cuồng, dù có tự tổn thương đến một vạn thì thể nào.

Hệ thảo hai chân lộn xộn cọt xát người bên trên, tiểu huyết khi nặng khi nhẹ co rút lại, ngón tay không ngừng xoa nắn cơ ngực giáo thảo, phân thân đói khát va chạm với cơ bụng anh, đem toàn bộ khoái cảm giáo thảo cho cậu hoàn trả lại.

“Em...!”

Giáo thảo bị cậu khiêu khích, nhần nại hoàn toàn biến mất, cuồng loạn chặn lại cái miệng của cậu đoạt lấy chất lỏng ngọt ngào, đôi mắt đỏ ngầu, cắn răng tăng tốc trườn sát, ma sát đến bức vách huyết muốn phồng.

Liên tục trườn sát vài lần cuối cùng, anh ôm lấy cánh hông hệ thảo, vùi mình vào tiểu huyết, hận không thể đem cả tinh hoàn đưa vào.

Hệ thảo cảm thấy bên trong tiểu huyết bị kéo giãn có thứ gì đó đang nhanh chóng trương lớn, có chút kinh hoảng: “Cái...cái gì...”

Giáo thảo kéo cậu vào lòng, hôn hôn an ủi, một tay vuốt ve tính khí của cậu: “Là Alpha kết.”

Kết, đem phân thân khóa chặt trong cơ thể Omega, chừng nào xuất tinh còn chưa chấm dứt thì không thể rút ra.

Hệ thảo vừa nhớ tới, kết trong thân thể cũng ngừng trưởng lớn, tạm dừng một giây, dịch thể nóng bỏng dồn dập bắn ra, từng đợt từng đợt tung tóe lên nội bích—

“A a! Không...a...nhiều lắm...ư a...”

Dương cụ trong tay giáo thảo run rẩy, bắn ra bạch trọc. Hệ thảo bị khoái cảm liên tiếp tấn công, khóc òa.

“Ngừng, ngừng lại...đi ra đi...ô a...”

Giáo thảo liếm lên khóe mắt vì bị kích thích mà không ngừng trào nước mắt: “Không được nha, kết là lòng trung thành của anh dành cho e.”

Anh kéo tay hệ thảo đặt lên bụng cậu: “Tập trung cảm nhận, anh đang xuất tinh trong cơ thể em...”

“Chúng ta hoàn toàn thuộc về nhau.”

Đây là lần đầu tiên hệ thảo chủ động hôn môi giáo thảo. Vứt bỏ cảm giác thẹn thùng cùng mất tự nhiên, cậu nín lấy quần áo giáo thảo, có chút trúc trắc tách hai cánh môi, thật cẩn thận đưa đầu lưỡi vào – lập tức bị giáo thảo không thể giữ bình tĩnh được nữa mạnh mẽ cuốn lấy, liên tục mút mát.

Dư vị của dịch thể giống như xuân dược khiến hai người càng thêm hưng phấn, giáo thảo đẩy lưỡi hệ thảo trở về, chính mình cũng theo đó mà xâm nhập, chà xát khoang miệng lẫn cảm, khiến hệ thảo phải rùng mình. Cậu cũng không chịu để Alpha công thành đoạt đất, học giáo thảo cùng anh dây dưa, hầu kết trượt lên trượt xuống, không biết nuốt vào bao nhiêu nước bọt của hai người, nhưng vẫn còn chỉ bạc chảy ra bên khóe miệng.

Giáo thảo đem người yêu đang trần truồng ngồi trên người mình kéo vào lòng, một ngón tay vỗ về sau gáy, một tay khác dọc theo sống lưng vuốt ve, xoa nhẹ cánh mông vênh cao, dùng sức sờ nắn, tính đàn hồi thật tốt!

“A!...a ư...”

Hệ thảo cả kinh ngửa người về phía sau, tiếng kêu lại đột nhiên thay đổi, bởi vì phân thân của cậu theo động tác chếch về phía trước, vừa vặn cùng cậu em của giáo thảo chào hỏi, cảm xúc lửa nóng kích thích khiến cậu chảy cả nước mắt.

Giáo thảo đè lại lưng cùng mông cậu, khiến thân thể hai người càng dán chặt, cố ý dùng cực đại của mình cọ sát cậu. Hệ thảo bị cảm giác mất hồn kia khiến cho rên rỉ không ngớt, miễn cưỡng nói: “Anh...ư a! Anh cởi...quần áo...”

Làn da của cậu lúc này thật sự mẫn cảm, bị vãi vốc cọ xát tê tê đau đớn, không thoải mái lắm.

Giáo thảo cầm tay cậu đặt trên nút thắt, ngậm vành tai cậu hàm hàm hồ hồ nói: “Tự em.”

Hệ thảo thấy anh chẳng khác nào đại gia, oán hận trừng mắt liếc anh một cái, đành phải tự mình nỗ lực.

Hệ thảo không ý thức được hiện tại mình hai mắt ngập nước, khóe mắt ửng đỏ có bao nhiêu là quyến rũ, giáo thảo bị trừng đến phân thân hoàn toàn ngừng đầu rung động.

Anh thở hắt ra, một tay lén lút vươn về phía trước cảm phân thân của hệ thảo, ngón tay đầy *** cọ xát trên đỉnh.

“Ô a a...!”

Hệ thảo bất ngờ phản ứng kịch liệt, mềm nhũn thất lưng ngồi phịch trong lòng giáo thảo, đầu ngửa ra sau, đem chiếc cổ yếu ớt dâng đến bên miệng giáo thảo.

Giáo thảo đắc ý cười, hạ thấp giọng mỉa mai hoặc nói: “Thân ái, tập trung hưởng thụ đi.” Há miệng cắn lên hầu kết, động tác trên tay cũng nhanh hơn.

“Anh...ừ a!...ô...”

Giáo thảo phục vụ vợ còn chuyên tâm hơn phục vụ chính mình, ngón tay bao quanh phân thân, lại nâng lên hai túi túi bên dưới vuốt ve thưởng thức; ngón các vạch bao bì khiến toàn bộ đầu đỉnh lộ ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng trêu ghẹo lỗ nhỏ, thỉnh thoảng còn bắt chợt ma sát hai tính khí với nhau.

Hệ thảo bị đùa đến vô lực, chỉ có thể ôm lấy cổ giáo thảo, nằm trên vai anh lằm bằm, cố gắng ngăn lại lẳng kêu.

Thế nhưng người nọ lại không ngừng trêu đùa: “Vật nhỏ này bộ dạng xinh đẹp như vật, vừa trắng vừa mềm, anh không dám dùng sức...”

“Ừ...câm...ừ...câm miệng...a!”

Khoái cảm không ngừng tích lũy, lỗ nhỏ vui mừng chảy thành dịch, hệ thảo sắp đến giới hạn chịu đựng, vô thức nỉ non: “Sắp...sắp...”

Giáo thảo cười khê, hôn hôn lên gương mặt cậu, một bàn tay luôn đặt tại phía sau xẹt qua lưng, lén vào khe mông, sờ soạng, một tay chất lỏng.

“Bảo bối, đã nhiều nước như vậy rồi a...?”

Hệ thảo còn chưa kịp phản ứng, ngón giữa của giáo thảo đã đâm vào tiểu huyết!

“A a a ——!”

Khoái cảm như một luồng điện từ sau lưng vọt thẳng lên não bộ, nổ tung một màn khói hoa, hệ thảo trước mắt trống rỗng, phân thân phun trào trên ngực cùng bụng hai người, có vài giọt còn dính vào cảm giáo thảo.

Hệ thảo ôm chặt giáo thảo, thân thể vì dư vị triều cường mà run rẩy kịch liệt một lúc lâu mới an tĩnh trở lại, mềm như một bãi bùn bị giáo thảo ôm lấy đặt lên giường.

Giáo thảo cởi bỏ quần áo vướng bận, cúi người ôn nhu hôn lên nước mắt của hệ thảo, chờ hai mắt cậu khô phục lại thần thái, cái trán chạm cái trán, đằng sau ngữ khí bình thản là từng đợt song mãnh liệt: “Thân ái, đến lượt anh.”

Hệ thảo mỉm cười tách hai chân để giáo thảo có thể tiến vào sâu hơn, một tay chạm vào mặt anh, ngón cái lau đi dịch thể của chính mình: “Em...em phải làm gì?”

Giáo thảo dùng bàn tay to lớn bao trùm lên tay của cậu, nắm ngón cắm vào khe hở, mười ngón đan xen đặt lên giường.

Anh cười đến vô cùng gian xảo, thanh âm mang đậm sắc dục: “Em chỉ cần kêu là tốt rồi.”

Khí thể thay đổi, ôn nhu hòa hoãn không còn sót lại chút gì, anh đã nhìn lâu lắm, dục vọng tích tụ đến muốn nổ tung.

Giáo thảo vội vàng liếm hệ thảo, đầu lưỡi như một động vật họ mèo cỡ lớn, không ngừng liếm quanh xương quai xanh, in lại từng dấu hôn đỏ thắm trên cổ, lại tiếp tục cắn cắn liếm hôn xuống phía dưới.

Tay anh tùy ý âu yếm thắt lưng mềm dẻo của hệ thảo, lướt xuống rốn không khách khí trêu ghẹo.

“A a...ừ...đừng...đừng dùng lực...”

Giáo thảo theo lời thả nhẹ lực đạo, lại quan sát hai hồng quả đứng thẳng trên ngực hệ thảo.

Từ khi biến thành Omega, thân thể của hệ thảo thay đổi rất nhiều. Làn da trở nên trắng nõn mềm nhẵn, kết hợp với cơ thể màu mật ong của giáo thảo phá lệ *** mĩ. Đầu vú đỏ au, so với người bình thường lớn hơn một chút, bởi vì vừa rồi bị quần áo ma sát mà đứng lên, tựa hồ đang run nhè nhẹ trong không khí, chọc người yêu mến.

Giáo thảo không chút do dự ngậm bên trái vào miệng, đầu lưỡi liếm một cái, đồng thời hai ngón tay nắm bên kia nhéo nhẹ.

Khoái cảm bén nhọn khiến hệ thảo hoảng hốt kêu ra tiếng, phân thân lại ngẩng đầu, thân thể nảy lên bị giáo thảo gắt gao đè xuống, chỉ có thể không ngừng vận vẹo như cá mắc cạn.

“A! Không...không cần...ư ô...nơi đó không...”

“Anh muốn làm gì thì làm đại đi...đừng...chơi...này...!”

Hệ thảo càng kêu “không” giáo thảo càng tồ tẹt, cậu hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, dùng khuỷu tay chống người lên một chút, nắm lấy tóc giáo thảo muốn kéo anh ra, đúng lúc này giáo thảo lại ngậm lấy đầu nhũ, răng nanh cạ qua một cái – hệ thảo rơi trở lại nằm trên gối, khóe mắt ngập nước, chỉ có thể vô lực tùy ý giáo thảo lôi kéo liếm cắn, hai đầu nhũ bị chà đạp sưng đỏ gấp đôi, tiếp xúc với không khí vừa đau lại vừa thích.

Giáo thảo tiến đến bên tai hệ thảo cười khê: “Đầu nhũ của em thật xinh đẹp...”

Hệ thảo giọng nói run rẩy, dùng cánh tay che mắt: “...Anh hỗn đản!”

Giáo thảo mắt diếc tai ngơ: “Có một chỗ khác còn hấp dẫn hơn nhiều.”

Anh ngồi thẳng lên bóp chặt hai đùi hệ thảo, tách sang hai bên với góc độ lớn nhất, hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm cảnh sắc giữa hai chân, hơi thở lập tức trở nên càng gấp gáp.

Nơi riêng tư của hệ thảo lông mao thừa thốt mềm mại, căn bản không che đậy được gì, tính khí thẳng tắp phần nộn phun đầy nước mắt, bên dưới là hai túi túi đỏ bồng, xa hơn về phía sau là nhục huyết hồng hồng, cửa huyết không ngừng co rút, trong lúc khép mở thậm chí để lộ ra một khe nhỏ, từ đó có chất nhầy trong suốt không ngừng chảy ra, thấm ướt giữa đùi, thậm chí để lại từng mảng ẩm ướt trên khăn trải giường.

Bị ánh mắt nóng rực kia quan sát, hệ thảo cũng không quan tâm nhục nhã, cậu sắp bị cảm giác hưng không trong thân thể tra tấn điên rồi. Hậu huyết đối khát tự mình bôi trơn, nhưng chờ mãi vật nào đó vẫn không chịu tiến vào.

Cậu chủ động nâng mông lên dùng hậu huyết chạm vào phân thân của giáo thảo, vừa vận lúc nào giáo thảo đẩy người về phía trước, dương cụ cứ thế nhọt nhọt đâm vào cửa huyết.

“Ưm...!”

“Ồ!”

Hai người đều chấn động, giáo thảo cắn răng chịu đựng cảm giác tiêu hồn thực cốt khi lửa nóng mềm mại bao vây lấy đầu đỉnh, mồ hôi rơi như mưa, mà hệ thảo đã không thể chịu được nữa, giống như một con rắn uống éo muốn nuốt vật cứng vào càng sâu.

“Em...khoan hãy nhúc nhích!”

“Con mẹ nó anh rốt cuộc có làm không! Em muốn anh tiến vào ôm em!” Hệ thảo không thể nhịn được nữa đỏ mắt hô to.

Giáo thảo cười dữ tợn: “Chút nữa đừng có khóc lóc kêu ngừng.”

Anh cầm lấy cánh mông hệ thảo kéo về phía mình, phân thân hung hăng đâm về phía trước, toàn bộ đi vào.

Hệ thảo bị đỉnh đến không thể phát ra thanh âm, ngón tay cơ hồ cào nát khăn trải giường, trên bụng là một bãi hỗn độn, lại bị đâm bắn.

Người bên trên còn chưa cho cậu thời gian thích ứng, cúi người ôm chặt cậu vào lòng, tấn công như vũ bão.

Tiểu huynh đệ của giáo thảo vượt xa người thường, cửa huyết bị căng ra tối đa, nếp gấp cũng bị vuốt phẳng. Nhưng nhờ có chất lỏng Omega động dục tự phân bố nên anh ra vào cực kỳ thông thuận, nhục huyết nhiệt tình bao bọc lấy anh, tựa hồ có một lực hút hút anh càng sâu vào bên trong. Cùng người trong lòng kết hợp cả tinh thần lẫn thể xác, thoải mái không thể nào nói nên lời.

Hệ thảo bị cơn thịnh cảm sâu, khoái cảm khiến cậu vô cùng thỏa mãn, cảm giác bản thân như một con thuyền độc mộc giữa cơn bão, nhưng trong lòng lại tràn đầy cảm giác an toàn, không có gì phải lo lắng. Cậu hoàn toàn mở rộng thân thể mặc cho giáo thảo rong ruổi, ôm lấy bờ vai của anh.

Giáo thảo cúi đầu, đối diện hai mắt hệ thảo, cả hai đều thấy được thương yêu trong mắt đối phương. Hệ thảo đột nhiên đánh xuống: “Dùng sức chút, chưa ăn cơm sao?”

Giáo thảo chặn lấy miệng cậu.

Anh căn bản không nghĩ đến chuyện nường tay, nhiều lần hận không thể ngay cả tinh hoàn cũng đưa vào tiểu huyết. Trong lúc vô ý, anh lướt qua một điểm, tiểu huyết co mạnh, thân thể hệ thảo run rẩy, rên rỉ vút cao.

Giáo thảo dán môi cậu cười đầy thâm ý: “Nha? Nơi này?”

Hệ thảo hai tay che miệng nhưng cũng không thể chặn lại rên rỉ do điểm G không ngừng bị ma xát kích thích khoái cảm, chỉ có thể kéo cổ giáo thảo xuống hôn môi, hậu huyết đều đều hút lấy phân thân của giáo thảo, buộc anh nhanh chóng tiết ra.

“Em...” Giáo thảo bị hút đến gân xanh nẩy lên, khẩn thiết trừu sáp vài cái, đem chính mình ép chặt vào tiểu huyết của hệ thảo.

Hệ thảo cảm thấy bên trong tiểu huyết vốn bị căng ra có thứ gì đó đang nhanh chóng bành trướng, khủng hoảng nói: “Cái...gì...”

Giáo thảo an ủi hôn lên trán cậu: “Là Alpha kết”

7. Chương 7

Kết, đem phân thân khóa chết trong cơ thể Omega, xuất tinh còn chưa chấm dứt thì không thể rút ra.

Hệ thảo vừa nhớ đến, vật trong cơ thể cũng không còn bành trướng nữa, tạm dừng một giây, sau đó dịch thể nóng bỏng phun mạnh, từng đợt đánh vào nội bích—

“A a! Không...a...nhiều quá...um a...”

Giáo thảo kéo tay cậu đặt lên bụng: “Không sao...em xem...”

“Ngừng, ngừng lại...đi ra...ô a...”

Giáo thảo liếm đi nước mắt vì bị kích thích mà không ngừng tràn ra bên khóe mắt cậu: “Không được nha, kết là biểu thị lòng trung thành của anh đối với em.”

“Như vậy chúng ta hoàn toàn thuộc về đối phương.”

Không biết xuất tinh tiếp diễn bao lâu, hệ thảo thậm chí có cảm giác mình sắp bị rút đầy, nhưng bên dưới bàn tay, bụng vẫn bằng phẳng.

Ý thức của cậu vì khoái cảm cùng kích thích quá lớn mà trôi nổi khắp nơi, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ cảm nhận được ngoại giới, muốn mở mắt cũng không được.

Thứ trong tiểu huyết run lên bắn ra luồng dịch thể cuối cùng, kết chậm rãi biến mất, cự vật mềm xuống lui ra ngoài. Dù mới bị gây sức ép đến chết đi sống lại, hệ thảo vẫn theo phản xạ co rút hậu huyết, cố gắng giữ lấy nó.

Người bên trên hôn nhẹ lên trán cậu, ghé vào tai cậu nói nói mấy câu, hệ thảo không nghe rõ lắm. Lập tức không chỉ có tính khí lui ra ngoài, thân thể ấm áp đang vây lấy cậu cũng đứng dậy rời đi. Không có vật gì chặn lại, dịch thể phía sau theo tiểu huyết hơi hơi mở ra chảy xuống...

Nhận thấy hơi thở Alpha rời xa, hệ thảo cùng bản năng đều tức giận, cậu muốn đứng lên, nhưng khí lực bị khoá cảm mang đi còn chưa trở về thân thể.

Alpha chết tiệt cùng Omega nã pháo xong liền đem Omega không thể động đậy ném trên giường còn mình thì bỏ đi?

Bạt điều[1] vô tình công – một từ quý dị đột nhiên bật ra.

Ai nói ấy nhỉ....hình như là A Giáp xem cái gì đó....

Lúc này Omega không có Alpha bên cạnh, thể xác lẫn tinh thần đều bất an, hệ thảo gấp quá tỉnh táo hẳn. Cũng may giáo thảo không bao lâu liền quay lại, một lần nữa ôm cậu vào lòng, để cậu nằm sấp trên người mình, yêu thương nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu.

Một cái khăn lông ướt mềm nhẹ nhàng lau đi chất lỏng dính dính trên người, dần dần xuống phía dưới, hai ngón tay cẩn thận tách nhục huyết, hai ngón khác vùi vào đào móc, dẫn dịch thể bên trong ra.

“Um...” Hệ thảo bị cảm giác mất khống chế khiến cho vô cùng xấu hổ, lại phát giác mình kỳ thật càng muốn để dịch thể lại trong tiểu huyết, cảm thấy động tác của giáo thảo vô cùng ***, hai má không khỏi nóng lên, chôn mình càng sâu vào ngực giáo thảo.

Ai nói người đàn ông của mình là bạt điều vô tình công chứ...bệnh ngu ngốc của A Giáp hình như còn có thể lây lan, rất không tốt....

“Bảo bối, tỉnh?” Giáo thảo ngậm lấy vành tai mềm nóng của hệ thảo dùng đầu lưỡi trêu đùa, “Đang suy nghĩ gì?”

“...A Giáp...”

Dừng, đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười lạnh: “Ồ?”

Hệ thảo đột nhiên tỉnh ngộ, vội nói: “Không phải, em...ô a...! Um~”

Giáo thảo không hề lưu tình mà tách tiểu huyết sang hai bên, ngón tay rút ra, đột nhiên dương căn lập tức nhét vào.

Anh thoải mái thở ra một hơi, nâng lên gương mặt vẫn còn ửng đỏ của hệ thảo, diễn cảm nguy hiểm: “Bảo bối, ở trên giường với anh mà còn nghĩ đến người con trai khác? Hm?”

“Không phải...em không có nghĩ về cậu ta!” Hệ thảo cũng không biết giải thích thế nào, đành phải đem chuyện “bạt điều vô tình công” nói một lần.

Giáo thảo cười nắc nẻ, bờ ngực chấn động, kéo theo cơn thịt đang dần dần hồi sức trong người hệ thảo, khiến khóe mắt hệ thảo lặng lẽ nhiễm *** ướt át.

Cậu cấp rằng làm như bóp cổ giáo thảo: “Dừng cười! Anh vô duyên vô cớ bỏ đi em nên nghĩ gì bây giờ?”

Giáo thảo cười dè tay cậu xuống, tiến lại gần trao đổi một nụ hôn ướt át: “Anh đi lấy vài thứ, gọi điện thoại.”

“Động dục cần liên tục vài ngày, vừa rồi chính là...mở màn mà thôi.”

Hương vị ngọt ngào trong không khí vẫn chưa tan, hòa lẫn với dư vị sau khi tình cảm mãnh liệt, từng luồng từng luồng rót vào thân thể. Bản năng Omega ăn uống no nê không hề cuồng bạo, nhưng chưa quay lại, thôi phát ***.

Hai người nhìn nhau, hệ thảo hô hấp dồn dập, ánh mắt dần trở nên mê ly, nhục huyết không tự chủ được bỗng nhúc nhích. Giáo thảo mặc dù cũng ý loạn tình mê, nhưng vẫn không quên chính sự.

“Đợi chút,” anh vuốt sống lưng người trong lòng đỡ dành, đưa tay đến bên cạnh lần mò, cảm một viên thuốc đưa đến bên môi hệ thảo, “Bảo bối, uống cái này.”

“Thứ gì vậy?”

“Thuốc tránh thai.”

....

Hệ thảo biết biểu tình của mình chắc chắn rất ngốc.

“Bảo...?”

“Trong nhà sao lại có thứ này?! Anh con mẹ nó rút cuộc đã cho bao nhiêu người dùng rồi?!”

Không có áo cho nắm, cậu hung hăng đâm vào ngực giáo thảo một quyền, phần nộ rống to, bầu không khí lãng mạn không còn sót lại chút gì.

Omega đang trong thời gian động dục có dục vọng độc chiếm không thua gì Alpha.

Giáo thảo không nghĩ đến phản ứng đầu tiên của vợ là như thế này, vừa kinh ngạc vừa vì lời nói ghen tuông mà vui mừng, buồn cười: “Chua quá à.”

Không đợi hệ thảo xù lông, anh liền cầm lấy tay hệ thảo cúi đầu trình trọng hôn lên ngón vô danh[2]: “Trước kia anh từng có 419, nhưng từ trước đến giờ luôn luôn mang bảo hiểm, cũng không có người nào đến nhà anh. Thuốc này được mua sau khi chúng ta sống chung...Ồ!”

Dương cụ bị tiểu huyết nóng chặt xoắn một cái, thở hổn hển, hệ thảo phụng phịu nhìn anh, hơi thở vững vàng.

Giáo thảo nâng mặt cậu lên, dùng môi thay tay vuốt ve: “...Anh muốn em từ rất lâu, có thể là từ cái lần lưng em bị thương....Anh yêu em, Omega duy nhất của anh.”

Anh nhìn vào mắt hệ thảo: “Hãy để anh trở thành Alpha của em.”

Trời ạ, sao có thể buồn nôn như vậy chứ!

Làn da trắng nõn trên ngực hệ thảo đỏ ửng, bàn tay bị cầm kiềm lòng không được nắm trở lại, quay đầu nỉ non: “Sao em phải...uống thứ này...”

Giáo thảo bắt đắc dĩ: “Bách khoa Omega của em có phải không thấy chương về động dục kỳ không?”

“Mới đầu là không có thời gian xem, sau đó cảm thấy không phải đã có anh ở đây sao...”

Giọng hệ thảo càng ngày càng nhỏ, không biết là thẹn thùng hay chột dạ, giáo thảo nghe thấy tâm tình lại sáng khoái tột đỉnh. Anh đặt viên thuốc trên môi hệ thảo, thấy hệ thảo đưa đầu lưỡi cuốn vào, liền ngậm một ngụm nước lớn mồm cho cậu.

Môi lưỡi quần quýt hết sức *** mĩ, họ đã lãng phí rất nhiều thời gian, tình triều nhanh chóng cuốn tới.

Giáo thảo néo thắt lưng hệ thảo đem côn thịt đã hoàn toàn cương rút ra một nửa, hệ thảo khó nhịn vặn vẹo, nhục huyết luyến tiếc quần lấy, thậm chí tùy côn thịt nhảy ra cửa huyết.

“Đừng nóng vội...” Giáo thảo cười nhẹ, chậm rãi thẳng tiến, góc độ tựa hồ có thay đổi, nửa đường cắm vào một thông đạo mà hệ thảo cho đến giờ vẫn không hề chú ý, đội lên một tầng thịt dày.

“A! A...um a!”

Vị trí kia khi không chạm vào thì hoàn toàn không có cảm giác gì, thế nhưng mới bị phân thân nóng như lửa đâm một cái, nửa mình dưới của hệ thảo vừa xót vừa mềm, thắt lưng đẩy xuống, dường như có sức hút kéo phân thân vào càng sâu, thậm chí còn đem khe hở tại nơi đó đẩy ra một chút.

Cậu rút vai ở trong lòng giáo thảo rung mình, nhục hành run rẩy đứng lên, bên trên là nước mắt trong suốt.

Giáo thảo bị cắn đến da đầu run lên, cắn răng cố nén xúc động muốn lập tức tấn công vào mặt địa kia, khàn khàn nói: “Omega sản đạo...vào động dục kỳ mới mở ra. Tinh dịch tiến vào nơi này, con chúng ta từ nơi này đi ra...”

Người trong lòng bất an run lên một chút, anh ác ý chọc lên khe hở bức ra mấy tiếng rên rỉ uyển chuyển, mặc cho việc này cũng làm gân xanh trên trán anh nhảy mạnh.

“Đứa nhỏ có thể để sau này nói, nhưng hiện tại...”

Giáo thảo nắm cằm hệ thảo nâng lên:

“Anh muốn vào.”

Omega thuận theo Alpha đã là bản năng. Bình thường giữa hai người không tồn tại mệnh lệnh cùng phục tùng, nhưng vào thời gian động dục, hệ thảo đối với cường thể của giáo thảo không hề có lực chống đỡ, chỉ có thần phục.

Hệ thảo giống mê muội không thể dời tầm mắt, si ngốc nói: “Tiến...tiến vào...”

“Ngoan...” Giáo thảo cúi người hôn cậu, một bàn tay nắm lấy tính khí của cậu trượt vài cái. Hệ thảo đang được sờ thoải mái, đột nhiên cảm giác không đúng, trợn mắt nhìn, kinh hoàng phát hiện gốc tính khí bị cột lại, giáo thảo còn nhanh tay thắt một cái nơ xinh xắn.

“Anh...làm gì...!” Dục vọng bị bóp chặt chảy ngược trở về, cảm giác khó chịu cực kỳ, hệ thảo vội vương tay cởi, lại bị giáo thảo thoải mái ngăn lại.

“Anh không muốn em bị làm cho bẩn, lưu lại chút thể lực cho mấy ngày tới đi.”

“Hỗn, hỗn đản...A! Khó chịu...Ô...”

“Em sẽ nhanh chóng không còn tâm hơi đâu mà để ý đến chuyện này...” Giáo thảo liếm đi nước mắt cho cậu.

Tay anh luồn qua đầu gối của hệ thảo nâng đôi chân dài lên, hai tay quấn đến phía sau nâng lưng cậu dậy, đem người ôm chặt vào lòng, dùng sức nhấc lên, dương căn cơ hồ toàn bị rút ra, chỉ chừa đầu đỉnh trong tiểu huyết.

Giáo thảo hướng hệ thảo cười, ánh mắt ôn nhu, nhưng nụ cười thật dữ tợn.

“Ôm chặt.”

Sau đó buông tay, đồng thời ưỡn lưng, cơn thịt hung hăng tách ra khe hở, tiến thẳng vào mật huyết thai nghén sinh mệnh.

“A a ——! Ô... A um... Không... Quá sâu... Quá sâu....ô a...”

“Hô...thật là thoải mái...”

Từng tế bào giống như bị điện giật run lên, cả ngón chân cũng cuộn lại, kích thích cực lớn khiến hệ thảo đầu óc trống rỗng, bất lực nằm trên vai giáo thảo kêu gào. Nhục hành muốn bắn ra nhưng gốc bị trói buộc nên cái gì cũng bắn không được, chỉ có thể không ngừng chảy nước.

Ở nơi hai người không biết đến, bản năng Alpha – chiếm hữu cùng tạo dựng hậu đại – từ khoảng khắc giáo thảo tiến vào mật huyết mãnh liệt phát huy tác dụng.

Giáo thảo cơ hồ bị dục vọng hoàn toàn an bài, anh không hề có khống chế cắn mút làn da của hệ thảo, dấu vết xanh xanh hồng hồng để lại khắp nơi, không ngừng nâng lên thân thể mê người trong lòng, lại nặng nề hạ xuống, tiến thẳng vào nơi sâu nhất trong mật huyết. Nơi đó không chặt chẽ như trực tràng, lại càng mềm, càng nóng, cũng càng ướt át, mị thịt đầy đặn ngoan ngoãn để cơn thị xuyên qua, lại vây lên massage cơn thịt, đầu đỉnh tê dại giống như có một cái miệng nhỏ nhắn đang mút vào. Theo nhịp điệu trườn sấp không hề gián đoạn, trong huyết còn phân bố không ít chất lỏng, khiến cơn thịt có cảm giác như được ngâm mình trong nước ấm.

Anh đưa vào rút ra một hồi, giảm bớt chút dục hỏa, sau đó liền cầm phân thân của hệ thảo lên cọ xát một đợt.

“Ưm... ưm a a... Xót quá... ưm...”

Giáo thảo thô lỗ vuốt ve mông thịt vênh cao của hệ thảo như nhào bột mì, một bên khước miệng nhếch lên, thái dương giãn giãn: “Bên trong nhiều nước như vậy, muốn ngâm mềm anh luôn sao?”

Hệ thảo nửa thân dưới bị cầm đến yếu ớt, căng trương vô cùng, khiến cậu trải nghiệm khoái cảm không hề tầm thường. Không phải kịch liệt bén nhọn mà như thủy triều liên miên không dứt, dần dần tích lũy, chờ

thời khắc vỡ đê. Cậu hiện bị lấp càng đầy càng sâu, bị đâm càng mạnh, vuốt ve thô lỗ sinh ra đau đớn rất nhỏ càng khiến cho cậu thêm hưng phấn.

Da toàn thân nổi lên hồng sắc ***, mười ngón bám chặt vào bả vai giáo thảo cố định cơ thể, thỉnh thoảng điên cuồng để lại trên làn da màu mật từng vết đỏ thẫm.

“A... Còn... Còn chưa đủ... ô um...” Hệ thảo run rẩy bao phủ lấy bờ môi giáo thảo, hai mắt ướt át, chứa đầy khao khát, “Tiếp tục... sâu... um a... mạnh chút... Ha a!”

Giáo thảo bị hấp dẫn đến mức cơn thịnh nộ nhảy lên, anh hít sâu một hơi, ngược lại động tác càng chậm, cuốn lấy đầu lưỡi chủ động đưa lên hút mạnh một cái: “Vừa rồi là ai bảo quá sâu? Hiện tại thấy không đủ?”

Hệ thảo nức nở nắm nắm tay đâm lên lưng giáo thảo, dứt khoát tự mình cử động, nhưng không đủ lực, đứng dậy một nửa lại thoát lực ngã xuống, hai người cùng kêu lên một tiếng đau đớn.

Giáo thảo khó khăn thở gấp, một giọt mồ hôi chảy xuống cằm, hưng tợn nói: “Được, thỏa mãn em!”

Hệ thảo vừa có cảm giác xấu, thất lưng liền bị nắm kéo lên trên phân thân, hừ một tiếng thật dài ngọt ngào giọng mũi. Giáo thảo thô bạo đẩy cậu nằm sấp xuống, bả vai bị nhấn chặt xuống khăn trải giường, một tay nâng thất lưng để cánh hông nhếch cao.

Cảm nhận được cơn thịnh nộ rần rần lửa nóng dường như trừng phạt đập lên hông, tiến lui như có như không, hệ thảo hai mắt đều đỏ, đối với việc người này ở trên giường giả trò không thể nhận được nữa: “Anh yếu sinh lý a!”

Lời còn chưa dứt, giáo thảo liền tiến vào thật sâu.

“Um...”

Thân thể nặng trĩu như một tấm thảm da người chặt chẽ che ở trên lưng khiến hệ thảo có cảm giác vô cùng an toàn.

Giáo thảo để lại bên cổ cậu một dấu hôn: “Anh có rất nhiều thời gian để chứng minh cho em thấy anh có bị yếu sinh lý hay không.”

Không hề nhiều lời vô ích, giáo thảo không chút lưu tình mà đóng cửa eo tiến vào mật huyết, tấn công đến mức người bên dưới bị đẩy lên trên, lại lập tức bị trở về cắm vào càng sâu. Túm túm cực đại bành bạch đánh vào cánh hông, tầng lông dày cứng lúc tiến vào ma sát cửa huyết hòa hội âm[3] non mềm, thậm chí còn vào cả trong tiểu huyết, kích thích khiến hệ thảo không ngừng co rút mị thị.

Hệ thảo ở bên dưới giáo thảo vui mừng thở gấp cùng rên rỉ, khoái cảm cấp tốc chất chồng, giáo thảo dùng hai ngón tay thường thức, vặn vẹo, kẹp, lôi kéo hồng quả thẳng đứng trên ngực, móng tay chọc ngoáy lỗ nhỏ, khiến cậu vừa đau vừa thích, cảm giác tê dại truyền thẳng đến bụng dưới.

“Không cần... Làm... um a... Muốn, muốn bắn... um...”

Giáo thảo cười nhẹ, đụng đến nhục hành trưởng đỏ, chất lỏng dính đầy một tay, ngón cái không thể gọi là ôn nhu mà cọ xát lấy lỗ nhỏ.

“A a... Thật sự không... Không được... buông... Buông ra... xin, xin anh...”

“Đừng khóc...”

Giáo thảo thương tiếc cọ cọ mặt cậu, đem hai tay không nhận được muốn cởi bỏ trói buộc đặt lên đỉnh đầu, lập tức kéo chiếc nơ đang quấn quanh gốc nhục hành. Nhưng không đợi hệ thảo bắn ra, lại tàn nhẫn dùng ngón tay bóp chặt.

“...Anh... Hồn đản... Ô a...”

Hệ thảo khó chịu kịch liệt vặn vẹo, bị gắt gao ngăn lại.

“Bảo bối, chờ anh.”

Giáo thảo dùng toàn bộ sức lực tiến lên, đến chỗ sâu nhất trong mật huyết, côn thối nảy lên, kết bắt đầu trưởng lớn.

Anh hôn hệ thảo, bàn tay đang bóp chặt nhục hành thả lỏng, nuốt trọn toàn bộ tiếng kêu rên của hệ thảo.

Rốt cục có thể phóng thích khoái cảm kịch liệt khiến hệ thảo toàn thân run rẩy, mật huyết cùng trực tràng lập tức siết chặt, giáo thảo gầm nhẹ một tiếng, đem toàn bộ dịch thể nóng bỏng rót vào mật huyết.

Hai người lăn giường lăn trợn ba ngày, cả gian phòng đều tràn ngập dư vị tình cảm mãnh liệt. Hai chân hệ thảo không có cơ hội chạm đất, vô luận là uống nước, ăn cơm, hay là đi vệ sinh, tắm rửa...đều dính trên người một người khác, được người ôm đi – hơn nữa dù đã vào phòng tắm súc rửa rất nhiều chất lỏng, lúc đi ra trong tiểu huyết vẫn như cũ ngậm đầy dịch thể.

Mỗi người có bạn lữ Omega đến động dục kỳ đều giống như góp gió thành bão.

Ba ngày sau bản năng Omega rốt cuộc ăn uống no đủ, xỉa răng biến mất, hệ thảo toàn thân đều không giống của mình, một đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích, tiếng nói trong trẻo sớm vì kêu rên mà trở nên khàn khàn.

“....Lão tử không bao giờ....làm nữa!”

Giáo thảo cũng tiêu hao rất nhiều thể lực, lúc này hồng như nhũn ra, hai mắt thâm đen. Để thỏa mãn Omega động dục, đồng bào Alpha tuyệt đối là tưng dục quá độ, nếu không phải trạng thái thân thể lúc chịu kích thích có thay đổi phỏng chừng có thể vì làm việc quá độ mà chết trên người vợ.

Anh từ phía sau ôm lấy hệ thảo, buồn cười dỗ dành: “Tốt rồi, ngủ đi.”

Người trong lòng nói lầm bầm vài tiếng, rất nhanh mệt mỏi rơi vào mộng đẹp. Anh nắm chặt tay hệ thảo, cũng rơi vào giấc ngủ sâu.

Hai người lại ngủ cả một ngày.

Hệ thảo ngồi phịch trên ghế salon, cậu vẫn không thể ngồi bởi vì bộ phận phía sau bị sử dụng đến sưng đỏ không chịu nổi, chỉ là ma xát sinh ra khi đi lại cũng khiến cậu có cảm giác vừa tê vừa đau. Cho nên cậu nhìn giáo thảo chạy vào chạy ra dọn dẹp quét tước, hành động như thường, thì càng thêm tức giận bất bình nghiêng răng nghiêng lợi.

Đột nhiên mắt lướt qua chiếc điện thoại di động nằm yên trên bàn, cậu giật mình nhớ ra một chuyện, cả kinh bật dậy – nháy mắt lại phải chống thất lưng ngồi trở xuống, gương mặt vắn vẹo hung hang đấm sô pha.

Giáo thảo vội vàng chạy tới xoa bóp thất lưng cho cậu: “Sao vậy...”

Hệ thảo bất chấp gì khác, tóm lấy quần áo của anh: “Em mấy ngày này không xin phép cũng không có về ký túc xá, có khi nào bọn họ không tìm thấy em mà đến cục công an báo nguy hay không! Còn anh nữa!”

Giáo thảo nghe vậy liền bình tĩnh: “Không có gì, họ biết em ở chỗ anh.”

“Hả?”

“Sau khi chúng ta làm xong lần thứ nhất anh đã gọi điện cho chủ nhiệm, nói chúng ta trong vòng một tuần phải nghỉ phép. Ông ấy sẽ thông báo cho giáo viên và bạn bè của em.” Anh cười hôn nhẹ hệ thảo: “Lý do là đến động dục kỳ, tất cả mọi người đều biết.”

Hệ thảo nghiêm mặt: “...cho nên, bọn họ cũng biết chúng ta đã làm?”

“Ừm.”

Bạn cùng phòng đã biết, chính là A Giáp đã biết, A Giáp biết chẳng khác nào toàn bộ thế giới cũng biết.

Làm Omega có rất nhiều phiền phức, trong đó bao gồm cả việc người không thể biết trước người đến lúc nào thì muốn cùng người khác làm.

Còn bị làm đến mức không thể rời giường.

Quả thật rất phiền.

Giáo thảo nói trong nhà không có thức ăn, xung phong nhận việc đi mua sắm.

Hi vọng anh không xem hành như thức ăn mà mua mấy cân về...Hệ thảo cầm di động sạc điện, lát hết dừng khí khởi động máy, quả nhiên là một đồng tin nhắn với mục đích hóng hớt.

Còn một chuỗi cuộc gọi nhờ đều đặn đến từ chị gái.

Cậu sợ sệt run rẩy mở nhật ký cuộc gọi, di động đột nhiên vang lên, biểu hiện “Ngự tỷ”...

... Không biết có phải là ảo giác hay không, hệ thảo cảm giác tiếng chuông mang theo sát khí.

Cậu cầm di động mà có cảm giác như đang cầm một quả bom, dù vậy trước khi tiếng chuông dừng lại vẫn do dự nhấc máy.

“Um...chị.”

Đầu kia yên tĩnh một chút, tựa hồ không dự đoán sẽ có người nghe, sau đó là một tiếng cười khê đầy hàm xúc.

“Rốt cục làm xong?”

“...” Hệ thảo chột dạ muốn giả ngu, nhưng cảm giác chị của cậu cái gì cũng biết.

Chị quả nhiên cái gì cũng biết.

“Thầy chủ nhiệm của em báo với bọn chị, em hiện tại đang ở trong nhà Alpha đó à?”

“Dạ.”

“Nói địa chỉ cho chị, mọi người đến đó.”

Giọng chị nghe thật bình tĩnh, bất quá người nghe lại có cảm giác xây xẩm.

“Mọi người?!”

“Ba em, ba chị, với chị.” Lời nói tiếp theo mang theo nguy hiểm, “Mọi người hai ngày trước đã tới rồi. Em có chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ mọi người chỉ gọi cho qua chuyện?”

“Hic, không phải... Hay là, em ra ngoài tìm mọi người nha...”

Chị gái một phát nói trúng tim đen: “Em đứng lên được sao? Đi được sao?”

“Em...!”

“Đừng nói nhảm, mau báo địa chỉ, mọi người thứ nhất...không...bỗng dẫ uyên ương, thứ hai không ăn thịt bạn trai của em, sao em mới vừa lên giường với người ta một lần đã trở nên dong dài thế này.”

Hệ thảo đầu hàng, chị cậu có được địa chỉ rõ ràng thì cúp điện thoại. Cậu đại ra một hồi, nhánh chóng gọi điện báo cho giáo thảo biết người giám hộ giá lâm, giáo thảo ngay người lại vui mừng: “Vậy anh mua hay là gọi thêm thức ăn?”

“...Anh mua thức ăn nấu sẵn đi.”

Hệ thảo đứng ngồi không yên, thật ra cậu không có gì sợ hãi, nhưng không hiểu sao vẫn có chút xấu hổ cùng chột dạ.

Chẳng lẽ muốn báo cáo với người giám hộ cả hai đã làm như thế nào? Rất mất mặt a!

Bất kể thế nào, chuông cửa cũng phải vang.

Hệ thảo cả kinh, khắp khiêng nhấc bộ đàm, đầu kia vang lên thanh âm của cha cậu.

“Con a? Mở cửa.”

“Nha...”

Cậu mở cửa, thừa dịp người nhà còn chưa kịp lên lầu tranh thủ củng cố tinh thần.

Cha hệ thảo cầm theo túi đồ gì đó nhàn nhã đi tới, hệ thảo hoài nghi nhìn ông, lại rướn cổ nhìn phía sau ông: “Có mình cha thôi sao?”

“Chúng ta gặp đứa nhỏ kia dưới lầu, chị con nói muốn nói chuyện một mình với cậu ta, cha một mình lên đây trước, a, đây là thức ăn cậu ấy mua.”

Lần trước, khi chị bảo muốn cùng người “nói chuyện”, hạ gục cả một đám đầu đường xó chợ, còn được khen thưởng danh hiệu “Công dân thành phố gương mẫu, hang hái làm việc nghĩa.”

...

Tên Alpha thể hư thận mệt kia liệu còn đầy đủ trở về không!

Cha hệ thảo tay mát lạnh lẹ véo lấy lưng con mình, phản khách thành chủ kéo cậu vào nhà đóng cửa lại.

“Yên tâm đi, Trầm Nham cũng đi theo.” Cho nên sẽ không ra tay quá nặng.

Hệ thảo một tay chống sô pha, một tay chống thắt lưng ai oán nhìn ông.

Cha hệ thảo bị hơi thở đặc thù còn chưa tán đi trong phòng đập vào mặt, nhúu mày, lại nhìn làn da lộ ra bên ngoài của con trai dày đặc dấu hôn, tâm tình trở nên cực kỳ phức tạp.

“Các con...thật là kịch liệt a.”

Hệ thảo đỏ mặt, quay đầu nói to: “Không phải ai cũng vậy sao, cha hẳn là biết rõ hơn con chứ.”

Cha cậu thở dài: “Được rồi, mau ngồi xuống.”

Hai cha con nhìn nhau không nói gì.

“...Cậu ta là Alpha trước kia xông vào buồng của con trong phòng ý tế?”

“...Dạ.”

“Chẳng lẽ con vì thế mà...”

Hệ thảo cắt ngang cha cậu: “Logic của cha chết hết rồi sao? Cái kia là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cũng không phải anh hùng cứu mỹ nhân, hơn nữa chúng con lúc đó cũng chưa thật sự làm, sao con lại vì vậy mà yêu anh ấy!”

Cha hệ thảo ánh mắt kỳ quái: “Yêu? Con cùng cậu ta mới quen biết bao lâu? Con chắc chắn không phải là ảo giác?”

Hệ thảo thật sự không có thói quen nói ra tình cảm của mình, cậu cảm thấy thích và yêu hẳn là nên biểu hiện qua hành động.

Nhưng đối với ánh mắt kiên trì của cha, cậu chỉ phải chịu thua, mặt nóng lên, sau đó xoay xoay nhích nhích nói: “Cha, con biết cha đang lo lắng điều gì.”

“Chúng con quả thật chỉ mới chân chính quen nhau mấy tháng, hơn nữa có một thời gian còn đối chọi gay gắt.”

Cậu nhớ lại hay người lần đầu tiên gặp nhau đã đánh một trận, không khỏi cười: “Nếu không phải con biến thành Omega, có lẽ chúng con cũng sẽ không đến bước này. Nhưng từ khi mọi việc bại lộ, anh ấy cũng không đối xử với con như Omega, con cũng không xem anh ấy là Alpha luôn muốn chiếm hữu Omega.”

“Anh ấy không phải tên cặn bã kia, con cũng không phải là cha. Trên sinh lý con là O, nhưng tâm lý luôn luôn là Beta. Con xác định, bọn con bắt đầu không phải vì A O hấp dẫn, chúng con là động tâm với đối phương.”

Hệ thảo chăm chú nhìn vào cha cậu: “Cha, cha nói Alpha cùng Omega đều cực dễ dàng bị bản năng an bài. Con từng vì chống cự bản năng của mình mà bẻ gãy ngón tay, nhưng hiện tại con lựa chọn trải qua động dục kỳ với anh ấy. Mà anh ấy, vào thời gian con động dục, cũng vì con...kiệt lực chống cự bản năng Alpha.”

“Nếu đây còn không phải là tình yêu thì là gì?”

Cha hệ thảo gương mặt tràn đầy khiếp sợ.

Sau một lúc lâu, ông mới lẩm bầm nói: “Con trai, giờ cha mới biết cái miệng của con cũng không vừa a...:

Hệ thảo nhất thời có cảm giác như mình vừa đắm vào bông vải, không có chút lực.

“...Có điều cha phải nói, chỗ chú Trầm với chị con, con tự đi thu phục.”

“Nè nè!”

Cánh cửa chuyển động.

Hệ thảo quay đầu nhìn lại, giáo thảo cất bước tiến vào, vẻ ngoài không có gì khác thường, theo sau là Trầm Nham đang cười híp mắt cùng chị gái đang nghiêm mặt.

Anh nhìn vào mắt hệ thảo, cười âm áp:

“Vợ, anh đã về.”

[1] Bạt điều: bạt = rút ra, điều = kê kê, cái mà ai cũng biết là cái gì đấy

[2] Ngón vô danh: ngón áp úp, ngón đeo nhẫn

[3] Hội âm: vị trí giữa tính khí với tiểu huyết

8. Chương 8: Phiên Ngoại 1: 30 Vấn Đề Khi Sống Chung

Editor: Yan Qing

1. Ôm nhau đi vào giấc ngủ

Tâm nguyện của giáo thảo rốt cuộc cũng được thành toàn, đã chiếm được cơ hội cùng người trong lòng ngủ chung một giường. Cơ mà...

“...Vợ, em đang làm gì đó?”

“Ai là vợ anh.” Hệ thảo thuận miệng đáp, trải một cái chăn khác ra, “Mỗi người một cái chăn, như vậy lúc em ngủ sẽ không đè lên người anh.”

“...”

Sáng hôm sau mở mắt, hệ thảo phát hiện mình rúc vào lòng giáo thảo như cũ, còn cái chăn vốn phải đắp trên người thì bị đùn tới tận cuối giường.

” =_=”

“ xem ra vô dụng a”

“Là anh giới trò quỷ thì có.” Giọng hệ thảo bình tĩnh nhưng ẩn chứa nguy hiểm.

“...Ôm vợ mình ngủ là chuyện hiển nhiên thôi.” Ôm thật chặt hai tay cậu, lời nói lại mang theo chút tủi thân.

Hệ thảo lấy trán đánh vào ngực giáo thảo, thật bất đắc dĩ.

“Tay anh không tê sao?”

Giáo thảo cười rạng rỡ, vợ đau lòng cứ việc nói thẳng đi sao lại không được tự nhiên như vậy.

“Vậy em giúp anh xoa xoa được không?”

2. Cùng đi mua sắm.

Hệ thảo nhẹ nhàng đá giáo thảo đang ngồi đọc báo trên ghế salon: “Đứng lên, đi mua thức ăn với em.”

Giáo thảo tung tăng đi theo, nhưng đi một hồi liền cảm thấy có gì đó không đúng, tiến lên giữ chặt tay vợ: “Siêu thị đâu phải ở hướng này.”

“Đi siêu thị gì, trong tiểu khu có một chợ thịt to đùng.” Cậu quay đầu khinh bỉ giáo thảo một cái, “Anh ở đây hai năm mà không phát hiện?”

Giáo thảo vẽ mặt mờ mịt: “Chợ thịt?”

“...Anh cái vẽ mặt đó là sao, đừng nói từ trước đến giờ anh chưa bao giờ đi chợ nhà?”

Giáo thảo thật không biết chợ thịt trông ra sao. Trước đây ở quê hình như bà có dẫn đi chợ nhỏ trong thôn vài lần, nhưng đều không có ấn tượng gì; sau khi được cha mẹ đón vào thành phố thì luôn ở trong trường, cuối tuần về nhà căn bản đều có người giúp việc nấu cơm, sau đó trở thành một nhà tiểu tư sản chuyên ăn tiệm, thì thoảng vào bếp cũng chỉ để làm dáng thôi.

Trước câu hỏi khiêm nhường của anh, hệ thảo nhất thời không biết nói gì cho phải: “Chính là nơi bán rất nhiều rau với thịt... ack, đầy đủ nguyên liệu nấu ăn... thôi, đến đó rồi anh sẽ biết.”

Sau đó giáo thảo sững sờ tại cổng chợ.

Đó là một chợ thịt cỡ lớn, trên mặt đất lát gạch men sứ, cũng coi như sạch sẽ. Nhưng mùi vị phức tạp “riêng biệt” và những con người chi chít khắp nơi khiến giáo thảo phải chùn bước.

“Rất...ồn a.”

Hệ thảo phát tay: “Đây mới là hơi thở cuộc sống, đi thôi.”

Cuộc sống... giáo thảo giật mình, cứ thế bị kéo vào chợ.

Không lâu sau, hệ thảo đã cực kỳ hối hận vì đã dẫn theo người này vào chợ.

Bây giờ là mười giờ sáng, trước không nói đến việc hai nam sinh cao ngất ở giữa các bà các bác các cô nổi bật cỡ nào, đầu đầu hơn nữa là giáo thảo y hệt như nhà quê mới lên tỉnh, nhìn thấy cái gì cũng hiếu kỳ.

“Đây là cái gì?”

“Rau muống.”

“Đây là gì? Vịt?”

“Ngỗng.”

“Đây là gì?”

“Trứng muối.”

“Cái này mà là trứng?”

“...Bọc trong bùn.” (bùn này là thứ hỗn hợp sền sệt giữa vôi, kiềm, nước chè khô, tro bếp)

“Chắc chắc... ủa, đây là gì?”

Ông chú bán cá giọng vang như chuông: “Bong bóng cá hai mươi đồng một cân, chàng trai mua một ít chứ!”

“Cám ơn, không cần.” Hệ thảo xanh mặt kéo giáo thảo vẽ mặt kinh ngạc đi, đau khổ xoa huyệt Thái Dương.

“Anh có thể yêu quý hình tượng của mình một chút được không!”

Giáo thảo cười ***g mười ngón tay vào tay cậu: “Thứ kia có thể ăn sao. Hơn nữa...”

“Anh còn phải nghiêm túc học, không thể cả đời đều để em mua thức ăn.”

3. Nửa đêm cùng nhau xem phim kinh dị

Nữ quỷ đang không ngừng cười âm hiểm, diễn viên gân cổ hét chói tai, hệ thảo mặt không chút thay đổi cắn khoai tây chiên rôm rốp.

Giáo thảo liếc nhìn sườn mặt của cậu trong bóng đêm được ánh sáng từ TV hắt lên trông cứ ghê ghê, cau có đối tư thế.

Trên màn ảnh đột nhiên chiếu cận cảnh gương mặt nữ quý, chân mày giáo thảo giãn giãn, vẫn nhìn không được chọc người bên cạnh.

“... Anh bảo này, thức đêm hại người, hay là đi ngủ đi.”

Hệ thảo xoa tay: “Mai không có lớp, còn nửa tiếng nữa có sao không xem hết, hay anh ngủ trước đi.”

Cậu dường như nhận ra gì đó, quay đầu đánh giá giáo thảo một chút, khoe miệng khẽ nhếch một cái.

“Sắc mặt anh không tốt lắm... Không phải sợ đấy chứ?”

“Không có!”

Hệ thảo nghe ra giáo thảo đang nín thở, cố nén xúc động muốn cười thật to, trêu chọc anh: “Sợ thật à? Nếu sợ thật thì ***g ngực em lúc nào cũng sẵn sàng chào đón anh a~... A!”

Giáo thảo đề cậu xuống ghế sofa luôn, cách quần áo chuẩn xác ngậm một viên hồng quả trên ngực cậu, hàm hàm hồ hồ nói: “Vậy anh không khách sáo.”

“Đạch, lão tử không có ý đấy! Đây... A ô...”

4. Tính cách khó chịu lúc rời giường

Từ khi hệ thảo đánh thức giáo thảo bị anh lấy danh nghĩa tạo khí thế để ăn sạch ‘đậu hủ’, cậu liền để mười cái đồng hồ báo thức làm thay công việc này.

5. Nấu cơm

Không thể không thừa nhận ALPHA con cưng của trời cũng không phải vạn năng.

Không giống với thào hán cha chỉ lười biếng làm việc, giáo thảo thật sự không có chút thiên phú để nấu nướng đặc biệt là thức ăn Trung Quốc.

“Anh thật không rõ, chảo nóng phải nóng tới mức nào? Cần rót bao nhiêu dầu ăn? Khi nào thì có thể cho thức ăn vào? Khi nào thì chín? Cho bao nhiêu muối đường nước tương...”

Hệ thảo im lặng nhìn trời: “Anh học hóa chắc chắn giỏi lắm đúng không? Đợi anh suy nghĩ xong thì mấy món này cháy hết cả rồi, tránh ra tránh ra.”

Giáo thảo bực tức vòng ra sau lưng ôm lấy eo cậu, đặt cằm lên cổ cậu lầu bầu: “Dù sao bây giờ em cho anh ăn no, tối anh cho em ăn no...”

Hệ thảo không hề lưu tình cho anh một cái cùi chỏ.

6. Tổng vệ sinh

Từ khi hệ thảo và giáo thảo sống chung, giờ làm thêm từ ba ngày một lần biến thành một tháng mới tới một lần.

Cho nên thỉnh thoảng phải tự làm tổng vệ sinh.

Lúc này, địa vị của giáo thảo hoàn toàn như ba thành viên còn lại trong ký túc xá hệ thảo phụ trách chỉ huy, giáo thảo phụ trách cống hiến sức lao động.

7. Xem hình chụp thời thơ ấu của đối phương.

Hệ thảo vô tình cầm một quyển sách cũ ra khỏi ngăn bàn, bên trong hơn nửa là để trống, trong mười mấy tấm hình ít ỏi đều là hình chụp chung một lão bà hiền lành khóa mạnh cùng một anh bạn nhỏ.

Hệ thảo giống như đào được kho báu, hai mắt lờ lờ tỏa sáng nghiên cứu.

Trong một tấm hình, có một cậu bé tầm một tuổi, bĩu môi phồng má lão đảo cát bước, bà bé đưa tay ra hai bên trông chừng lúc bé ngã thì đỡ lấy bé.

Bé con đã có đường nét lờ mờ của giáo thảo lúc lớn, nhưng tay chân mập mạp như củ sen, toàn thân chỉ bọc cái yếm hồng, hai múi ‘bưởi’ để lộ, giống hệt tiểu kim đồng dán trước cửa vào ngày tết.

Năm tháng thật sự là một lưỡi dao vô tình... hệ thảo nghĩ đến giáo thảo mặt than hiện tại cao 1m88, cơ bụng sáu múi, đột nhiên như bị chọc trúng huyết cườì tựa vào bàn cười như điên.

Mấy ngày tiếp đó, giáo thảo nhìn vợ thỉnh thoảng hướng về mình lộ ra nụ cười quỷ dị mà dựng tóc gáy.

8. Lảm nhảm về thói quen sinh hoạt của đối phương.

“Em dám không ngủ nude hả!”

“Anh dám chắc anh không làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ!”

9. Cách nhau hai đầu điện thoại

“Nếu có thời gian thì mua một ít rượu gạo ở đó đi, ba em đề cử mạnh đó.”

“Đã mua, thử rồi thấy cũng không tệ.”

“Nhanh thật đấy, không có gì nữa, anh đi ngủ sớm đi.”

“Ack ... em cũng vậy.”

Giáo thảo cúp điện thoại có chút mất mát, hệ thảo không nhớ anh sao.

Tin nhắn sáng lên: “Về sớm chút, chúc ngủ ngon.”

Giáo thảo lập tức cười hể hể nhắn lại: “Chúc ngủ ngon, anh cũng nhớ em.”

10. Hôn chào buổi sáng

Hệ thảo tuyệt đối phản đối hành vi này, thứ nhất còn chưa đánh răng, thứ hai rất dễ dàng kích thích sưng lên nòng.

11. Chọn quần áo thay đổi phương

Giáo thảo nhìn một ngăn tủ toàn quần bò áo thun trong phòng khách, nói: “Cuối tuần chúng ta đi mua quần áo đi.”

Thấy hệ thảo không cho là đúng muốn nói gì đó, anh lại bồi thêm một câu: “Đúng lúc đổi mùa, quần áo đang giảm giá.”

...Hệ thảo đột nhiên nảy sinh cảm giác thành tựu và áy náy về việc mình đã dạy dỗ tiểu tư bản biết nói mua hàng giảm giá...

Hai tên con trai dạo cửa hàng quần áo tuy rằng khiến hệ thảo không được thoải mái, nhưng con mắt của cậu cũng không tệ, giáo thảo mặc quần áo cậu chọn ra khỏi phòng thử đồ thoáng cái đã khiến khách hàng và nhân viên xung quanh si mê nhìn chăm chú.

Hệ thảo đành mặt không nói được một lời, giáo thảo cười mà không nói, thay quần áo kéo cậu đi ra ngoài.

“Sao lại không mua, bộ kia cũng không tệ.”

“Quần áo của anh đủ mặc rồi, chủ yếu là mua cho em.”

Hệ thảo nhìn theo ánh mắt của anh về phía trước, là một cửa hàng bán nội y tình thú.

“...”

12. Thảo luận chủ đề về thú cưng.

“Anh không muốn để bất cứ thứ gì phân tán sự chú ý của em, em là của anh hết.”

13. Trong lúc cãi nhau, ngồi im là sáng suốt

Một cái bàn, hai người, ba món ăn.

Họ đều không có thói quen ăn mà không nói, thường thường lúc ăn cơm đều tranh cãi tâm sự một chút, chỉ là hôm nay không khí trên bàn cơm như bị đóng băng, chỉ có tiếng bát đĩa va chạm.

Theo lời của A Giáp, ăn cơm để no.

Hệ thảo ăn xong một chén cơm chuẩn bị đi lấy thêm, một bàn tay đưa đến trước mặt cậu.

Cậu tròng cái tay kia như muốn nó mọc ra hoa, sau một lúc lâu vẫn là buông bát xuống.

Dùng chút lực.

Giáo thảo đứng dậy, gương gao ném một câu: “Không được ở chung phòng với những người khác, những chuyện khác thì tùy ý em.”

Vốn cũng không cần anh đồng ý. Hệ thảo oán thăm, nhưng thật ra lúc bấy giờ mới cảm thấy yên tâm.

14. Một bên ôm đau liệt giường

Hệ thảo uống thuốc ngủ thật say, nhưng hơi thở vẫn chưa được đều đặn.

Giáo thảo ngồi bên mép giường chăm chú nhìn thật lâu, nhớ lại lần đầu tiên hệ thảo bước vào căn hộ này, anh cũng là chăm sóc cậu cả một đêm như thế.

Bộ dạng yếu ớt như vậy thật sự không thích hợp với cậu.

Giáo thảo vén mái tóc bị mồ hôi thấm ướt bết lại trên trán hệ thảo, nghiêng người vuốt ve đôi môi khô khốc kia.

“Nhanh chóng khỏe lại đi a...”

15. Giấc ngủ trưa

Hệ thảo đến thư viện có thói quen úp mặt lên bàn chớp mắt một chút vào buổi trưa.

Trước kia có Kỳ Ba ngủ cùng cậu, bây giờ có giáo thảo ngồi bên cạnh lắng lặng đọc sách.

16. Hong tóc giúp đối phương

Cảm nhận ngón tay của hệ thảo không nặng không nhẹ vuốt qua từng lọn tóc, tuy rằng động tác kia không thể xem là thuần thực, thật ra còn mang theo chút qua loa, giáo thảo vẫn thoải mái đến híp mắt, chỉ thiếu điều không phát ra tiếng meo meo mà thôi.

Hệ thảo tắt máy sấy, không khách khí vỗ đầu anh: “Xong rồi, cảm thấy chưa đủ khô thì mẹ nó tự đứng dưới máy điều hòa hong đi.”

Giáo thảo cười híp mắt định nói gì đó liền nhìn thấy hình ảnh của mình trong gương cứ như là đang đội một cái tổ chim: “Thân ái...kiểu tóc của anh đâu?”

“Kiểu tóc? Chẳng phải chỉnh nó đó sao?” Hệ thảo lơ đãng cầm máy sấy nhét vào ngăn kéo, “Đã lười còn hạch sách, cắt hết đi.”

Cậu lại kéo kéo tóc trên trán mình: “Kể ra thì tóc em cũng dài rồi, hôm nào cạo đầu đinh đi, anh có muốn đi cùng không?”

...Đầu đinh sẽ hủy hình tượng của vợ a!

Giáo thảo đỡ khóc đỡ cười, vội ôm eo kéo cậu vào lòng dụ dỗ: “Anh nói này, sau khi biến thành Omega toàn thân em đều nhả nhụy, sao bây giờ lại nỡ bỏ chút lông còn lại chứ?”

“...”

Hệ thảo cảm thấy cũng có lý, lại cảm thấy như câu nói đó có chút vấn đề...

17. Tim đập thình thịch sau khi tắm

Hệ thảo ngồi trên sofa xem TV, lơ đãng liếc nhìn giáo thảo vừa lau tóc vừa bước ra khỏi phòng tắm.

Sau đó toàn bộ chú ý của cậu không tự chủ được hướng về một chỗ khác.

Trời nóng nực, giáo thảo chỉ mặc độc cái quần ngủ rộng thùng thình, quần sịp nằm đúng phần háng. Thân trên trần trụi, cơ thể cũng không phải quá vượt trội nhưng vì tập võ từ nhỏ và kiên trì rèn luyện nên còn sẵn chắc hơn so với những người đi phòng tập thể thao, từng đường nét trơn trượt mơ hồ mang theo sự sắc bén.

Hệ thảo lơ đãng, tầm mắt nhìn theo giọt nước chảy dọc theo bờ ngực rắn chắc của anh, cơ bụng hoàn mỹ, thẳng đến khi thấm vào lưng quần... Nhìn một chốc thôi mà trong lòng và trên mặt dần dần tăng lên mức nhiệt bất thường.

Một tiếng cười khê vang lên bên tai, hệ thảo chợt bừng tỉnh, mới phát hiện giáo thảo đã đến trước mặt, diễn cảm vừa tự đắc vừa hài hước: “Nhìn đến ngây người rồi sao?”

Da thịt bị hun nóng còn kèm theo hương sữa tắm tươi mát, hệ thảo bị hun đỏ rần rần mặt, bối rối dời tầm mắt, tay phát phát như đuổi ruồi: “Vâng vâng vâng cơ thể ngài phát triển thật tốt, nhanh đi mặc quần áo đừng cản trở tôi xem TV.”

“TV đẹp được như anh sao?” Giáo thảo cúi người chống lên sô pha sau lưng hệ thảo, đem cả người cậu nhốt bên dưới, nắm tay cậu đặt lên ngực mình.

Hệ thảo đỏ mặt cắn răng muốn rút tay lại, nhưng năm ngón tay vô lực, xúc cảm cùng nhiệt độ từ da thịt dưới tay như có sức hút.

“Em còn thẹn thùng cái gì?”

Giáo thảo thân mật kề sát mặt cậu thì thầm:

“Hết thấy của anh đều thuộc về em.”

18. Đón đối phương về nhà

Một đôi tình lữ đang cãi nhau.

“Sao em luôn vô tâm vô phẩy như vậy a! Người ta hệ thảo khoa X thường xuyên chờ giáo thảo tan học, em có được nửa phần săn sóc như người ta thì tốt rồi!”

“Anh để em một đứa con gái chạy hơn nửa vòng trường học đến cái phòng học nơi xa xôi hẻo lánh của anh chờ anh tan học?! Cũng đâu có thấy anh đưa đón em đi làm thêm chứ! Anh đối xử với em dịu dàng được bằng một phần tư giáo thảo thì em sẽ săn sóc cho anh xem.”

A Giáp đứng xem kịch vui: Ái chà chà, gây nghiệp chương nhé.

19. Rời nhà bỏ đi

Song thảo đương nhiên cũng có lúc cãi nhau.

Lần căng thẳng nhất hai người chỉ thiếu điều không lật bàn, trừng mắt nhìn nhau, tay chân nắm chặt hận không thể nhào qua đánh cho đối phương một trận.

Nhưng... hệ thảo dùng sức quay đầu đi, đè nén tức giận ra khỏi nhà tĩnh tâm một chút, nhưng vừa mới cất bước, một người khác liền dùng tốc độ như một cơn gió tranh ra ngoài trước, còn mạnh tay đóng cửa một cái vang dội.

“... Đệt mợ!” Đây là nhà anh anh chạy cái gì mà chạy!!!

Hệ thảo ghen lời, trong đầu lại xuất hiện gương mặt nghiêm túc của giáo thảo.

Không phải nhà “anh”, là nhà “chúng ta”

... Có thể có tiền đồ một chút hay không! Không cần phải lập tức nhớ đến anh ta như vậy!

Hệ thảo hung hăng đánh mình một cái.

Trời đột nhiên sấm tối, sau một trận gió, mưa tí tách rơi xuống.

Lúc hệ thảo phát hiện mình đã vô thức nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ được hơn 5 phút, rốt cuộc cũng chấp nhận số phận cầm điện thoại lên gọi.

Tiếng chuông truyền ra từ phòng ngủ.

Ví của giáo thảo vô tội nằm trên kệ TV.

...

“Đồ ngốc này!” Hệ thảo nghiêng răng nghiêng lợi cầm ô lao ra cửa.

Ra đến bên ngoài mới phát hiện mưa như trút, ô chỉ dùng để làm cảnh thôi.

Gần nửa đoạn ống quần của hệ thảo lập tức bị ướt, cậu cũng mặc kệ, nhìn chung quanh, đang do dự thì thấy một bóng người hiện lên trong màn mưa dần dần đến gần.

Hệ thảo liếc mắt một cái liền nhận ra, sắp tức điên lên, vừa nhanh chân bước đến vừa âm thầm mắng to.

Giáo thảo nghe thấy tiếng đập nước ngẩng đầu lên, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, không biết có phải do mưa hay không, hai mắt vốn tràn ngập lửa giận giờ đây yên tĩnh kỳ lạ, lại còn ướt ướt...

Thật giống một chú cún bị bỏ rơi.

Hệ thảo hoảng hốt một trận, lời mắng sắp thốt ra lập tức bị nghẹn lại.

Cậu đến trước mặt giáo thảo, nâng cao ô nghiêng về phía trước.

“...Đi thôi, về nhà.”

20. Kinh ngạc vui sướng

“Giúp anh.”

Giáo thảo nhìn chăm chăm vào mắt hệ thảo, lôi kéo tay cậu chạm vào phần thân đang trào lửa nóng của mình, giọng nói khàn khàn lộ ra nồng đậm ***.

Hệ thảo cảm giác mình giống như bị mãnh thú đi săn dồn vào đường cùng, thân thể không tự chủ được run nhẹ, vừa khấn trương vừa sợ hãi, nhưng hơn hết là hưng phấn. Cậu gian nan chuyển mắt nhìn về phía cự vật trong tay, vật kia thật quá thô, một bàn tay không thể nắm hết, lúc này đã căng đến tím hồng, bên trên gân xanh ngoằn ngoèo, thô kệch tuyệt đối không giống chủ nhân của nó.

Như cảm nhận được ánh mắt của cậu, cự vật nẩy lên, đầu đỉnh chảy ra dịch trong. Tay cậu run rẩy, miễn cưỡng nắm nhục bông chậm rãi trượt trượt vài cái, nhiệt độ đốt người từ trong tay nhanh chóng lan đến hai má cùng khóe mắt.

Chính là đồ chơi đáng giận này mỗi lần đều gây sức ép mình đến chết đi sống lại...

Nhiệt độ cơ hồ đốt đến não bộ, dần dần hòa tan năng lực tư duy của hệ thảo, cậu nhìn chăm chăm phần thân dữ tợn kia, thở gấp hơn, đáy lòng nén giận – lại vạn phần khát vọng.

Một ý niệm điên cuồng xẹt qua trong trí.

“Nhanh lên... thân ái...” Giáo thảo buồn khổ thở dài, bàn tay to đặt sau lưng hệ thảo hơi tăng lực độ như thúc dục. Dục vọng của anh cần nhanh chóng phát tiết, vợ lại chỉ nhìn mà không chịu hành động, anh sắp nhịn không được nữa.

Hệ thảo đột nhiên ngẩng đầu liếc nhìn anh, giáo thảo chưa kịp hoàn hồn khỏi ánh mắt hàm chương ngượng ngùng cùng nhiệt tình kia thì đã vì động tác tiếp theo của vợ mà cả kinh, đồng tử co rút, cả người run rẩy kịch liệt.

Hệ thảo chống lên đùi anh, cúi xuống, ở trên đỉnh tính khí hôn nhẹ, lại liếm một cái.

Trên đầu lưỡi là hương vị tanh mặn thế nhưng kỳ quái thôi thúc cơn sóng ***. Hệ thảo nửa khép mắt, cảm nhục bông nóng bỏng không muốn xa rời dùng sườn mặt cùng chóp mũi lạnh lạnh luân phiên cọ xát, đầu lưỡi lại từng chút từng chút dọc theo gân mạch trên nhục bông lướt từ gốc đến đỉnh.

Dưới tay cậu, cơ đùi giáo thảo căng cứng như một khối nham thạch, mà trên đỉnh đầu là tiếng thở gấp ồ ồ không thể ức chế, hệ thảo đáy lòng vô cùng thỏa mãn, còn có một chút đắc ý.

Còn có thể... càng điên cuồng hơn nữa.

Hệ thảo lại nặng nề liếm qua hành thân, sau đó ngậm cả đầu đỉnh vào cổ họng. Nhục bồng quá lớn, chỉ là đầu đỉnh liền chiếm hết nửa khoang miệng, cậu gắng sức hoạt động đầu lưỡi trong khoảng trống còn lại.

Người được phục vụ phát ra tiếng rên rỉ vui mừng khe khẽ, dùng hết sức mới có thể ngăn lại xúc động muốn đem toàn bộ nhục bồng đâm vào. Anh thả lỏng thân thể, hưởng thụ khoang miệng mềm mại ấm áp không ngừng mát mát đỉnh mẫn cảm, đầu lưỡi mềm mại vụng về như lột vỏ, đầu lưỡi cậu dẫn lỗ nhỏ tràn ra tuyến dịch, còn thử thăm dò đâm vào trong, sung sướng đến da đầu rung lên.

Anh thở mạnh một hơi, bàn tay đặt sau ót hệ thảo ấn xuống: “Thật thoải mái... tiếp tục... sâu một chút...”

Hệ thảo bị âm thanh khàn khàn đầy *** kia kích thích đến tim đập loạn nhịp, không kiềm được nghĩ đến những lần thân mật trước, hạ thể kìm không được ngẩng cao, hậu huyết bắt đầu cảm thấy trống rỗng.

Phun vật trong miệng ra, cậu oán giận trừng mắt liếc giáo thảo, một tay lại nắm lấy nhục bồng một lần nữa đưa vào miệng, thử đưa vào sâu hơn nữa, vừa cố nuốt phần vật thể không được nuốt vào; tay kia thì nhẹ nhàng xoa nắn hai túi túi cực đại bên dưới, ngẫu nhiên còn cố ý lôi kéo tăng lông rậm.

“Ô... ngoan, thả lỏng yết hầu...”

Giáo thảo chìm ngập trong tầng tầng lớp lớp khoái cảm, hai mắt đỏ ửng, cơ thể căng cứng, thỉnh thoảng bị động tác trong miệng của người bên dưới kích thích đến run rẩy. Kỳ thật kỹ thuật của hệ thảo rất gượng gạo, đầu lưỡi cứng nhắc, răng nanh thỉnh thoảng va chạm vào hành thân, nhưng ý nghĩ “vợ đang khẩu giao cho mình” mang đến cảm giác khuây khỏa lấn áp tất cả khó chịu.

Mà hệ thảo cũng không thoải mái cau mày. Tuyến dịch không ngừng chảy ra, trong miệng đều là hương vị say mê của người yêu, ra sức nuốt vào nhiều hơn nữa. Nhưng đưa vào quá sâu cũng không dễ dàng, nhục bồng trong miệng vừa to vừa dài, chưa chạm đến yết hầu đã gây nên cảm giác khó chịu muốn nôn nên vẫn còn một phần lớn chưa được nuốt hết. Hệ thảo chỉ có thể rời ra một chút, đầu lưỡi án ủi mát liếm quanh trụ thân, tiếp tục nghe lời mà thả lỏng yết hầu, tiếp tục thử.

Như thế vài lần, hệ thảo còn thật nghiêm túc, nhưng có người nhịn không được.

Thanh âm giáo thảo ẩn chứa dục vọng mãnh liệt: “Thân ái, nhịn một chút.”

“A...? Ô a!”

Bàn tay đặt sau ót mạnh mẽ nhấn xuống, đồng thời thất lực dùng sức chuyển động về phía trước, tính khí hung hăng đỉnh vào chỗ sâu nhất trong yếu hầu!

“A!...Ô a...a...”

“Ô... ha a...”

Hệ thảo đập vào đùi giáo thảo, bị trườ sấp thô bạo đẩy lên từng đợt cảm giác buồn nôn mãnh liệt, ánh mắt ướt át, nứt nở liều mạng muốn đẩy hung khí đang làm loạn ra. Chỉ là phản ứng của cậu lại mang đến càng nhiều khoái cảm cho giáo thảo, yết hầu bị cơ nhục đè ép ma sát, khoang miệng bị bắt phải mở lớn bó chặt trụ thể, tê dại vô thức ma sát, khoái cảm mất hồn như một luồng điện chạy khắp toàn thân khiến giáo thảo đánh mất lý trí.

Nước bọt không thể nuốt xuống xen lẫn tuyến dịch không ngừng theo khóe miệng hệ thảo trào ra, thấm vào rừng rậm quanh nhục bồng của giáo thảo. Hệ thảo vô thức tựa trên đùi giáo thảo, mặc anh đầu đá lung tung trong miệng mình, chớp mũi tràn đầy hơn thở nồng đậm của anh, cảm giác ngạt thở khiến suy nghĩ trở nên trống rỗng. Trườ sấp không bao lâu, giáo thảo đột nhiên dừng lại, nhục bồng thành thạch nẩy lên. Hệ thảo mơ mơ hồ hồ biết anh muốn bắn, hung khí trong miệng lui ra ngoài nhưng cậu lại không tự chủ được dùng đầu lưỡi khé hút đầu đỉnh....

“Em...um!”

Giáo thảo bất ngờ không kịp chuẩn bị, bạch trọc đặc sền sệt phun vào miệng hệ thảo, một ít văng lên mặt.

Hệ thảo bị sắc liên tục ho khan, còn bất giác nuốt xuống một phần. Cậu lau mặt, khóe mắt ửng đỏ, phần nộ trùng giáo thảo: “Cầm...!”

Giáo thảo một tay kéo cậu vào lòng, cuồng loạn hôn, hương vị dịch thể loang quanh giữa môi lưỡi cả hai, thôi thúc vòng kích tình tiếp theo.

21. Ngắm sao trên nóc nhà

Giáo thảo nằm bên cổ vợ nỉ non: “Sinh một đứa cho anh đi...?”

Hậu huyết ngứa ngáy bị phân thân đùa giỡn khiến hệ thảo rên rỉ không dứt, nghe vậy lập tức tỉnh táo, trên mặt lộ ra dấu tranh cùng do dự: “Em... Không... Ô a...”

Nhận được đáp án không như ý, giáo thảo bĩu môi, phân thân mạnh mẽ đỉnh đầu, lại rút ra hơn phân nửa, chậm rãi ma sát tại một điểm: “Nói em đồng ý...”

Hệ thảo khó nhịn vắn vẹo hạ thân, bị giáo thảo gắt gao đè lại.

“Để sau... để sau hẵng nói không được sao... ô... anh mau động...!”

“Không được, anh muốn đứa nhỏ.... đứa nhỏ của hai người chúng ta....”

Giáo thảo thao thao bất tuyệt, động tác vẫn không nhanh không chậm. Anh mút lấy thịt non sau tai hệ thảo, ngón tay treêu đùa lỗ rốn hẹp dài, kiệt lực đùa giỡn người bên dưới.

Hệ thảo bị treo lơ lửng khó chịu muốn chết, cố nén một chút, cuối cùng hai chân thon dài trường lên thất lưng giáo thảo, ôm cổ anh oán giận noi: “Được... Em đồng ý! Nhưng phải xem biểu hiện của anh thế nào đã... Anh bây giờ con mẹ nó không kịp.... a... um a...”

Giáo thảo hai mắt sáng lên: “Anh sẽ cố gắng!”

23. Uống rượu

Người nào đó xấu xa muốn chúc hệ thảo say khướt không còn biết gì nữa, nhưng không ngờ hệ thảo tửu lượng không tốt khả năng phẩm rượu cũng không tốt, chỉ có thể khổ bức dỗ dành con ma men đã say khướt suốt một đêm.

Cha hệ thảo: ha ha

~Chị hai: ha ha.

A Giáp: ha ha...

24. Cãi vã nhỏ nhặt không ảnh hưởng gì lớn

Sau khi thể chất hoàn toàn biến trở lại là Omega, thể chất của hệ thảo có chút suy giảm. Cậu tương đối không quen, bèn lập ra một kế hoạch luyện tập cho chính mình.

Giáo thảo là bạn tập chung.

Một ngày nọ, hệ thảo như thường lệ tung chiêu về phía giáo thảo, nhưng giáo thảo vừa quệt chân một cái đã đè thẳng hệ thảo ngã xuống đất, một tay tóm lấy cổ tay, một tay khóa yết hầu, gương mặt kẻ sát.

Hệ thảo bỗng ngẩn người, tư thế như vậy tựa như ngày đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Nhìn thần sắc của giáo thảo, hiển nhiên cũng cùng nghĩ đến một chuyện, anh lại hạ thấp xuống một chút, cười nói: “Việc đời không ai biết trước được nhỉ?”

Chân mày giãn ra, hệ thảo ngẩng cằm, hôn lên môi giáo thảo.

25. Mặc nhầm quần áo

Hệ thảo lần đầu mặc nhầm áo sơ mi của giáo thảo cả người không được tự nhiên, rõ kênh kiệu.

Giáo thảo mặc nhầm áo thun của hệ thảo thấy có chút nhỏ, nhưng được mùi hương Omega của mình bao lấy, Alpha vẫn thỏa mãn theo bản năng.

26. Chúc mừng ngày kỷ niệm

Đàn em nước mắt giàn giụa: “Giáo thảo! Quỳ gối xin giúp đỡ!”

Giáo thảo nhận lấy bản kế hoạch hoạt động nhìn lướt qua, cười như không cười: “Lẽ tình nhân? Tôi ra khỏi đoàn.”

Ngụ ý là ngày đó chắc chắn đã có kế hoạch, mấy người tự lo liệu đi.

Đàn em hóa đá: “Anh cùng vị kia của anh ngày nào chả như lẽ tình nhân! Thiếu một ngày thì có làm sao!”

“...”

27. Bị nhốt trong nhà vì thời tiết xấu

Hệ thảo im lặng nhìn bầu trời tối đen như mực, mưa như trút và sấm chớp liên hồi.

Di động vang một tiếng, tin nhắn thông báo mưa to gió lớn tăng lên mức báo động vàng. Cậu tiện thể xem giờ, tám giờ bốn mươi phút.

Xem tình hình này chắc chắn không thể đi học.

Giáo thảo từ phía sau ôm lấy cậu, cầm đặt lên vai, giọng nói nhẹ nhàng: “Mưa to thật.”

Hệ thảo liếc anh một cái: “Sớm biết vậy tối hôm qua em đã về ký túc xá, sáng nay có một lớp lần nào cũng điểm danh.”

Giáo thảo dường như đột nhiên nhớ ra gì đó: “Đúng rồi, tiết đầu sáng nay bị hủy, tiết ba bốn thì đợi xem tình hình rồi mới thông báo.”

“...Sao anh biết?”

“Bạn cùng phòng của em nhắn tin cho anh.”

“...Sao nhắn tin cho anh mà không nhắn cho em?!”

“A, đúng vậy a, tại sao vậy chứ?”

28. Tai họa bất ngờ

Trận mưa này bất ngờ gây ảnh hưởng nghiêm trọng, nửa thành phố đều bị ngập.

Địa thế bãi đỗ xe trong tiểu khu khá thấp, chính là xe của giáo thảo giữa một đồng xe lại không có cùng mức độ hao tổn.

Nhìn sàn xe bị nước tràn vào chà đạp thê thê thảm thảm, giáo thảo có cảm nghĩ đây chính là sự khác biệt rõ ràng giữa nhà giàu và thanh niên bình thường.

Giáo thảo: có nên mua một cỗ xe việt dã không đây?

Hệ thảo: vẫn là xe đạp tốt, lúc mưa to có thể khiêng lên lầu.

Xe: khoan khoan, ta cảm thấy ta vẫn còn có thể cứu được mà...

29. Đối phương bị thương nhẹ

Hệ thảo thật không tiền đồ vì hình ảnh giáo thảo hàm mút ngón trỏ bị thương mà mặt đỏ tim đập.

Cảm giác đau đớn mỏng manh hoàn toàn biến mất, thay vào đó chính là cảm giác ngứa ngứa, ngứa ngứa đến tận đáy lòng.

30. Bất ngờ cầu hôn

“Thân ái, gả cho anh đi!”

“...Trước mắt không nói đến vấn đề cưới gả, anh đến tuổi kết hôn hợp pháp chưa?”

“...”

“Em còn chưa tới ^_”

9. Chương 9: Phiên Ngoại 2: Mang Thai

Trong phòng chỉ có ánh đèn giường hôn ám, hệ thảo ôm mền nằm một bên, dường như đã ngủ say.

Giáo thảo nhẹ chân nhẹ tay bò lên giường, điều chỉnh đèn sáng lên một chút, tựa vào đầu giường đọc tài liệu cho ngày mai.

Cảm giác vợ im lặng nằm bên cạnh thật an bình và ấm áp, anh lật lật một lúc, liền không nhìn được mà quay đầu nhìn gương mặt say ngủ của hệ thảo

Nhưng mà anh phát hiện chân mày hệ thảo luôn hơi nhíu lại, tựa hồ ngủ không được ngon.

Anh nâng tay sờ mặt hệ thảo, ngón cái vuốt nhẹ ấn đường.

“...Làm gì.”

Hệ thảo đột nhiên thấp giọng nói, mắt cũng không mở, tay đặt lên mu bàn tay giáo thảo.

“Đánh thức em sao?”

Giọng hệ thảo nghe ử rữ: “Vốn cũng không có ngủ.”

Giáo thảo không khỏi có chút lo lắng: “Không thoải mái sao?”

Anh cảm thấy nhiệt độ dưới tay không đúng lắm, dứt khoát vén tóc trên trán hệ thảo cuối người áp trán mình lên kiểm tra nhiệt độ.

“...Dường như hơi sốt.”

“Không phải chứ?”

Trán bị người đè lên, hệ thảo chỉ có thể tự dò xét thân mình, “Có thể là do đắp chăn.”

Giáo thảo không để ý đến cậu, thuận thế hôn lên môi cậu, không cho phép nghi ngờ nói: “Anh đi lấy nhiệt kế.”

“37.7 độ. Trong nhà có thuốc không?”

Hệ thảo an ủi vỗ vỗ đùi giáo thảo: “Sốt nhẹ mà thôi, uống thuốc làm gì, ngủ một giấc là khỏe ngay.”

Thấy giáo thảo vẫn lo lắng, lại bổ sung: “Trước kia cũng từng bị, không sao thật mà.”

Giáo thảo không lay chuyên được cậu, ngồi bên giường xoa tóc cậu: “Sao lại đột nhiên phát sốt? Lại nói mấy hôm nay tinh thần của em cũng không tốt lắm, ăn cũng ít.”

Hệ thảo gõ cằm nhìn trần nhà: “Có thể là vừa hoàn thành công trình kia quá gấp, hơi mệt.”

“... Thật muốn cùng ông chủ của em bàn về vấn đề nhân sinh.”

“... Đừng ồn.” Hệ thảo ân cần nói, “Em không muốn bàn ‘vấn đề nhân sinh’ với anh.”

“Vậy cũng đừng để anh phải lo lắng.”

Giáo thảo xoay người tắt đèn, ôm hệ thảo vào lòng.

“A? Anh không xem nữa sao? Anh xem của anh, em ngủ của em, không sao a.”

“Đừng có tự an ủi mình nữa được không...”

Tuy nói thế, vòng tay ôm ấp của giáo thảo đối với hệ thảo mà nói đặc bình yên bình, cậu quả thật không bao lâu sau liền ngủ mất. Chính là bản năng cùng tình yêu cũng không phải vạn năng, ví như đối với một số việc cũng có những thay đổi không lường trước.

Rạng sáng giáo thảo bừng tỉnh, trong lòng trống trơn, anh nhảy xuống giường vọt đến nhà vệ sinh trong phòng ngủ.

Hệ thảo sắc mặt trắng bệ chống bồn rửa mặt nghe tiếng ngạc nhiên xoay đầu.

“Sao lại thế này? Em nôn?”

Giáo thảo vừa mở miệng liền hỏi, máy nhú chặt đến mức có thể ép chết một con ruồi.

Hệ thảo cười khổ một tiếng: “Um, bụng cũng có chút khó chịu.” Cậu lại quay sang súc miệng, “Có thể là bao tử có vấn đề... viêm bao tử cấp tính linh tinh.”

Giáo thảo không nói hai lời, nửa ôm cậu ra ngoài: “Mặc quần áo, đi khám bệnh.”

“Từ từ, từ từ!” Hệ thảo thấy giáo thảo hoàn toàn không nghe, vội vàng sửa miệng: “Chóng mặt, chóng mặt!”

Giáo thảo lập tức dừng lại, để cậu dựa vào người mình, cẩn thận vuốt lưng: “Cảm giác thế nào? Đi được không?”

Hệ thảo trở tay giữ chặt lấy cánh tay giáo thảo: “Không cần khám bệnh.”

Giáo thảo vừa vội vừa tức: “Em nhìn sắc mặt của mình mà xem! Có phải muốn anh ép em đi bệnh viện không?”

Trên mặt anh tràn đầy khẩn trương cùng đau lòng, hệ thảo mặc dù cảm thấy anh phản ứng quá mức nhưng vẫn không khỏi đau lòng, mềm giọng nói: “Nôn xong liền tốt hơn nhiều, chỉ có bụng vẫn chưa thoải mái, hình như cũng hạ sốt rồi, không tin anh thử xem.”

Giáo thảo xụ mặt sờ trán cậu, nhiệt độ quả thật là có giảm. Nhưng hệ thảo khác thường như vậy người sáng suốt liền nhìn ra được là cậu bị bệnh, nhất định là phải đi khám.

Người trong lòng dường như cũng nhìn ra anh đang nghĩ gì, cộng nhẹ vào đầu anh: “Em chỉ cảm thấy khám bệnh rất phiền toái cũng không phải cần thiết, chờ trời sáng rồi đi đăng ký được chưa?”

Cậu ngáp một cái: “Lại nói em bây giờ buồn ngủ muốn chết, để em ngủ thêm mấy tiếng nữa đi.”

Giáo thảo mím môi nhìn cậu một hồi, thở dài, một tay ôm cậu trở lại giường.

“Này...” Em từ lúc nào thì mảnh mai đến mức bước vài bước cũng không nổi, hệ thảo đỡ khóc đỡ cười.

“Không nói nữa, sáng sớm anh chở em đi bệnh viện.” Giáo thảo tức giận nói, một bàn tay luồn vào dưới áo cậu, chậm rãi nhẹ nhàng vuốt ve vùng bụng.

“Buổi sáng anh không có hợp hành gì sao? Em cũng không phải bệnh nặng, đi một mình là được rồi, có gì đâu.”

Bàn tay giáo thảo ấm áp mà ôn nhu, hệ thảo thấy cảm giác không khỏe trong bụng giảm đi rất nhiều, thoải mái từ từ nhắm mắt lại gõ gõ lên tay anh: “Tiếp tục, đừng ngừng.”

Giáo thảo nghe tiếng hô hấp đều đặn, cúi xuống hôn lên tóc cậu: “Ủ lại vào anh nhiều một chút a...”

Buổi sáng, hệ thảo đỡ trán đối mặt bữa sáng trên mặt, vẻ mặt khổ đại thù thâm.

Cậu quyết định đi tìm giấy tờ: “Ăn không vô, anh tiện đường đưa em đến bệnh viện đi.”

Lúc rời giường cậu lại nôn một hồi, trong bụng hoàn toàn trống rỗng, thế nhưng một chút cảm giác thèm ăn cũng không có.

Giáo thảo thoát nhìn có vẻ muốn trực tiếp nhét hết bữa sáng vào bụng cậu, hệ thảo quan sát sắc mặt, cảnh giác nhìn anh: “Em thật sự ăn không vô, cho dù ăn phồng chừng lên xe cũng lại nôn, hơn nữa đi bệnh viện kiểm tra không chừng phải lấy máu, bụng rỗng vừa tốt.”

“Kháo, em lúc nào cũng có lý do.” Giáo thảo bực mình vò đầu bứt tai, “Nếu khám bệnh xong mà em còn không chịu ăn thì một tuần sau đừng nghĩ đến chuyện xuống giường.”

Kỳ thật hệ thảo có thiên phú tiên đoán.

“Thì ra cảm giác say xe là thế này... thật mất hồn a.”

Hệ thảo vô lực tựa vào ghế, lẩm bẩm nói.

Giáo thảo cố gắng lái xe thật êm, thỉnh thoảng lại lo lắng quan sát cậu.

“Em trước kia chưa bao giờ say xe, hay là mở cửa sổ nhé?”

“Để hít bụi à?”

“...”

Giờ cao điểm đã bắt đầu, ngoài cửa sổ ngựa xe như nước, mặt đường đầy khói bụi.

“Phải rồi, túi hương trong xe đổi rồi sao?”

“Không, vẫn là cái cũ, sao vậy?”

“Ngửi cứ có cảm giác buồn nôn...”

Một điều gì đó lướt qua đầu giáo thảo, còn chưa kịp bắt lấy, bệnh viện đã xuất hiện trong tầm mắt.

Anh dừng xe, nắm chặt tay hệ thảo: “Kiểm tra xong nhắn tin cho anh, tìm chỗ nào gần đây ăn chút gì đó, giữa trưa anh đến đón em.”

Em có thể tự về... Hệ thảo mở miệng, trông thấy ánh mắt kiên trì của giáo thảo, đây chính là điểm yếu của cậu, không thể không đồng ý với anh, mở cửa xuống xe.

Đăng ký khám bệnh.

Hệ thảo nhìn vẻ mặt bí hiểm của bác sĩ sau khi hỏi bệnh có chút hết hồn.

“Chứng kháng cự bệnh viện” của cậu theo thời gian đã gần như biến mất, nhưng lại có “chứng kháng cự bác sĩ”. Từ bước ngoặt cuộc đời lần trước, cậu nảy sinh một loại cảm giác khó hiểu đối với kiểu bác sĩ đã khiến cuộc sống của cậu đi theo một ngã rẽ khác.

Nhất là bác sĩ trước mặt này cũng đeo kính giống bác sĩ trước kia.

Bác sĩ không phụ sự kỳ vọng của cậu.

Bảo cậu đưa cổ tay cho hắn bắt mạch, vừa lắng nghe vừa nói: “Cậu có bầu bạn sao?”

“Có.”

“Là Alpha?”

“Đúng vậy.”

“Lần động dục gần đây nhất là lúc nào?”

“...Gần một tháng trước.” Hệ thảo nhin không được, “Có vấn đề gì sao?”

Bác sĩ buông tay cậu ra, mở bệnh án viết viết gì đó: “Thân thể cậu rất khỏe mạnh, không phải đau bao tử.”

“A? Vậy...”

Bác sĩ ngẩng đầu cười híp mắt nói:

“Chúc mừng cậu, cậu mang thai.”

Biểu cảm của hệ thảo cứng ngắc, đầu óc trống rỗng. Sau một lúc lâu cậu mới tìm lại được khả năng nói chuyện của mình, thanh âm đặc biệt run rẩy: “Tôi...mang thai? Không, không thể nào...”

Bác sĩ cũng không quá cứng nhắc, chậm rãi đẩy đẩy kính mắt: “Um, dựa vào chẩn mạch cũng không thể khẳng định trăm phần trăm, hiện tại cậu cần lên khoa sản trên lầu làm kiểm tra.”

Hệ thảo bắt cứng lấy vai bác sĩ, hai mắt rực lửa: “Lúc động dục tôi rõ ràng có uống thuốc tránh thai a!”

“Thuốc tránh thai không đảm bảo hiệu quả một trăm phần trăm. Nói thế nào đi nữa, có con nhỏ không phải là một việc đáng hạnh phúc sao?”

Hệ thảo bị lời nói xúc động, biểu tình chần chờ chậm rãi buông tay.

Bác sĩ đặt bệnh án vào tay cậu, nhẹ nhàng đẩy một phen: “Mau đi đi, khoa sản ở tầng trên.”

Kiểm tra mất hơn nửa buổi sáng, hệ thảo phải làm xét nghiệm máu, bị nữ bác sĩ tận trách tận chức chất vấn vì sao bầu bạn không đi cùng lại bị giáo dục vì cái tội ngây thơ của mình, đến khi ra khỏi cổng bệnh viện cậu vẫn có cảm giác như đang mơ.

Nhưng bản báo cáo kiểm tra nằm trên tay nói cho cậu biết, cậu đã mang thai được ba tuần.

Ngón tay chạm vào bụng như sợ bị bỏng, như cũ vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nơi này có một sinh linh nhỏ bé đang lớn dần.

Đứa nhỏ của cậu.

Đứa nhỏ của hai người.

Cậu và giáo thảo... có con.

Giác quan trì đọng lúc này mới toàn bộ thức tỉnh. Trái tim ngừng một nhịp, sau đó trở nên dồn dập, cảm giác mừng rỡ xen lẫn sợ hãi lan tỏa khắp nơi, hệ thảo không thể khống chế toàn thân run rẩy, dẫn đến ánh mắt cổ quái của người qua đường.

Cậu hoàn toàn không hề quan tâm đến ngoại giới, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, vừa cười vừa rơi lệ, luống cuống không biết làm sao mới tốt.

Như có cảm ứng tâm linh, điện thoại của cậu vang lên, là giáo thảo gọi tới.

Hệ thảo giật mình, tay cầm điện thoại run rẩy suýt chút làm rơi điện thoại.

“Thân ái, còn chưa kiểm tra xong sao? Anh vừa làm xong rồi, không sao chứ?”

“Em... em, um...”

Nghe ra thanh âm của hệ thảo không ổn, giáo thảo lập tức nghiêm túc khẩn trương hơn: “Em bình tĩnh, rốt cuộc là làm sao?”

Chúng ta có con.

Hệ thảo giờ đây có chút hỗn loạn, nói năng lộn xộn: “Trong bụng em có, có cái gì...”

“Cái gì?! Có ý gì? Viêm...”

“Không phải!” Hệ thảo lời vừa ra khỏi miệng suýt chút nữa cắn lưỡi, hít sâu một hơi kiệt lực trấn tĩnh lại.

Giáo thảo tựa hồ cũng cảm nhận được điều gì đó, hơi thở không tự giác phóng nhẹ.

“...Em... Mang thai, chúng ta có con.”

Thanh âm hệ thảo rất nhẹ, dường như sợ kinh động đến vật gì đó, nhưng trong lòng giáo thảo tiếng pháo hoa ngày tết đã nổ vang.

Bên kia điện thoại yên lặng một lúc, ngay cả tiếng hít thở cũng không thể nghe thấy, lập tức một tiếng “phanh” thật vang, hệ thảo giật mình nhận không được đẩy điện thoại ra xa một chút.

Đến phiên giáo thảo nói năng lộn xộn: “Em nói... Mang thai...chúng ta có con?! Ha ha ha ha ha! Chúng ta có con, em đừng cử động ngàn vạn lần đừng nhúc nhích cẩn thận đứa nhỏ! Anh lập tức tới đón em! Anh yêu em!”

Nếu có người so với người càng kinh hoảng luống cuống, người sẽ tỉnh táo lại một cách thần kỳ.

Da đầu run lên, hệ thảo có thể nghe thấy âm thanh phong phú bên kia đầu dây “Đệt, bồng chết ta!” “Cái bàn bị hỏng cần đèn tiền a a a!” “Người này điên rồi mau gọi cấp cứu!” “Có cần ngăn hãm lại hay không!”, lý trí nhanh chóng trở lại, nói vào điện thoại: “Anh đừng lái xe! Gọi xe đi!”

“Em bình tĩnh một chút tìm chỗ nào đó ngồi anh tới ngay...!”

“Con mẹ nó anh mới cần bình tĩnh! Anh như bây giờ...lái xe là tự sát hay là tự sát hay là tự sát a! Em không muốn con chúng ta vừa chào đời đã không có cha!”

“... ”

Một câu cuối cùng rõ ràng đã thành công, giáo thảo nghe lời ngoan ngoãn bắt xe, hệ thảo thở phào một cái cúp điện thoại.

Hỗn loạn tạm thời được áp chế tâm tư đảo mắt lại xông tới, hệ thảo cơ hồ không biết để tay chân ở chỗ nào, không tự chủ được chà đạp mấy viên gạch lát trước cổng bệnh viện.

Một chiếc taxi lấy tư thế của một con ngựa hoang thoát cương kết một tiếng phanh lại cách đó không xa, giáo thảo nhảy xuống xe, không chút chần chừ vọt về phía này.

Khoảnh khắc nhìn thấy anh, tâm lý của hệ thảo thần kỳ lắng lại.

Giáo thảo xông lại, dang hai tay muốn ôm lấy cậu, nhưng khi ánh mắt tiếp xúc đến phần bụng lại cứng bức mình phải dừng lại, động tác dừng lại giữa chừng khỏi nói cũng biết buồn cười đến mức nào.

Hệ thảo bật cười, chủ động tiến lên ôm lấy anh.

“Con của anh bây giờ còn chưa lớn bằng đầu ngón tay, anh sợ cái gì.”

Giáo thảo lập tức vòng chặt hai tay, hận không thể khảm hai người vào nhau

Anh quay mặt áp vào má hệ thảo cọ cọ, thân thể run rẩy, giọng nói cũng run lên: “Nó sẽ lớn lên rất nhanh.”

“Ừm.” Hệ thảo nhắm mắt, mỉm cười, “Chúc mừng anh, sắp được làm cha rồi.”

Giáo thảo rúc đầu vào cổ hệ thảo.

“Cám ơn em... anh yêu em.”

“Em cũng vậy.”

—

Q: So sánh giáo thảo trước và sau khi trở thành một ba ba chuẩn mực.

A: [Hình ảnh chó sói Bắc Cực] -> [hình ảnh Husky]

Cái anh đẹp trai tỏa sáng còn thường cười ngây ngô này là ai a chúng ta không biết! Thật đáng sợ! (kinh khủng) anh đẹp trai tỏa sáng còn thường cười ngây ngô này là ai a chúng ta không biết! Thật đáng sợ! (cực kỳ hoảng sợ) không dám tà mị khí phách bụng đen đầu! (Khóc lớn) Cứu với!

“... ”

Hệ thảo không nói gì nhét điện thoại vào tay giáo thảo: “Đồng nghiệp của anh nhẩn.”

Giáo thảo không thèm để ý, thuận tay ném điện thoại ra xa: “Em bây giờ đang mang đứa nhỏ, không nên mang đi động bên người, có bức xạ.”

Sau đó tiếp tục hai mắt tỏa sáng sờ bụng hệ thảo.

“Bức xạ cái đầu anh.”

Hệ thảo khóa miệng cơ giật quơ lấy một quyển sách dán vào mặt anh, đẩy anh ra xa một chút: “Đừng có sờ, đứa nhỏ hiện tại mới có mấy li, anh sờ nữa cũng chỉ có thể chạm vào cơ bụng.”

“Vậy thì sờ cơ bụng, dù sao một thời gian dài sau này cũng không có để mà sờ.”

Giáo thảo cười híp mắt kéo hệ thảo vào lòng, tràn đầy hi vọng. Hệ thảo hừ lạnh một tiếng, muốn vươn tay lấy di động của mình nhưng không được vì cổ tay đã bị nắm chặt.

Giáo thảo hôn lên đỉnh đầu cậu, nói: “Anh nói thật, đừng nhìn di động, máy tính cũng ít dùng đi, trên sách nói bức xạ không tốt cho em và đứa nhỏ.”

“Vô nghĩa, công việc của em chính cần thường xuyên sử dụng máy tính, nếu làm theo lời anh thì em từ chức được rồi.”

Giáo thảo nhìn cậu, sắc mặt khó xử, muốn nói lại thôi.

Hệ thảo giật mình, khó tin mở to mắt: “...Anh lại có thể có suy nghĩ như vậy!”

Giáo thảo mắt mang chờ đợi.

Hệ thảo như đinh đóng cột: “Mơ cũng đừng mơ!”

Thấy giáo thảo không cam lòng muốn nói gì nữa, cậu nâng tay ý bảo “đừng”, vừa bực mình vừa buồn cười: “Vì chuyện này mà từ chức anh không thấy là làm lớn chuyện sao? Mấy tháng sau cùng em sẽ xin nghỉ phép, hiện tại thì em sẽ cố gắng giảm bớt thời gian sử dụng máy tính được chưa.”

Giáo thảo vẫn không từ bỏ: “Không những thế, ba tháng đầu mang thai sẽ có rất nhiều phản ứng, em sẽ rất vất vả, ở nhà ít ra có thể nghỉ ngơi thoải mái.”

“Lại là ‘sách nói’?” Hệ thảo liếc mắt, vỗ ngực, “Em bây giờ mới có một tháng, cùng lắm là dễ mệt một chút, còn lại cảm giác gì cũng không có.”

Giáo thảo cau mày nghĩ nghĩ, căng thẳng ôm lấy hai cánh tay của cậu: “Không được, anh vẫn không yên tâm, lỡ như lúc làm việc có va chạm...”

Hệ thảo thật bất đắc dĩ, kể từ lúc biết trong bụng cậu có đứa nhỏ, giáo thảo liền xem cậu như chậu hủ non khê đựng liền vỡ, hận không thể cắt vào kết sắt, các loại phản ứng cẩn thận quá độ, nói thế nào cũng không nghe. Cậu mắng anh trong một đêm đêm hình tượng của cậu hủy hết, trong lòng lại tràn đầy tình yêu cùng vui sướng, vừa ngọt vừa chua.

Người nọ vẫn còn thao thao, giống như những người trẻ tuổi lần đầu làm cha, đều suy nghĩ quá nhiều. Khóe miệng hệ thảo không khỏi mỉm cười, cầm tay và hôn anh.

Nụ hôn dịu dàng xoa dịu cảm xúc xao động luống cuống trong lòng giáo thảo.

Hệ thảo áp lên trán anh, chăm chú nhìn anh: “Yên tâm, em có thể bảo vệ đứa nhỏ.”

Cuối cùng đương nhiên là giáo thảo không tình nguyện thỏa hiệp, nhưng mãnh liệt yêu cầu đưa đón hệ thảo đi làm. Hệ thảo yên lặng nhìn cái nhãn mới được dán lên người mình, “một đóa kiêu hoa”, tùy anh ấy vậy.

Hệ thảo làm nhân viên văn phòng sáng đi chiều về, còn giáo thảo từ thời đại học đã cùng đàn anh gây dựng sự nghiệp, giờ làm việc tương đối thoải mái – bất quá đôi khi cũng có lúc thân bất do kỷ.

Vài ngày sau, “lái xe” buổi tối có xã giao không thể trốn, hệ thảo một mình tan tầm về nhà. Lúc gần vào đến tiểu khu, phía sau vang lên một tiếng thét chói tai: “Cướp! Bắt lấy hắn!”

Hệ thảo nghe tiếng chạy bộ đến gần, theo bản năng trở người muốn ngăn cản, lại không nghĩ đến kẻ cướp nâng tay thô bạo đẩy người, thất lưng vừa lúc bị khuỷu tay mạnh mẽ quẹt qua.

Đau đớn truyền đến, hệ thảo trong lòng hoảng hốt, theo bản năng lui từng bước bảo vệ bụng.

Không động tĩnh gì.

Cậu nhẹ nhàng thở ra, lửa giận bùng lên, bước vài bước tóm cổ tên cướp, một cái quét chân hung hăng hạ gục đối phương.

“Bịch!”

“Oa...”

Bảo vệ tiểu khu chạy đến đều kinh ngạc nhìn một cái răng máu me bị đánh bay ra khỏi miệng tên cướp.

Hệ thảo giao người cho bảo vệ xử lý, đối với mấy lời cảm ơn cùng ngưỡng mộ thao thao bất tuyệt của người bị cười phát phẩy tay, vội vàng rời đi.

Nơi bị va chạm xanh tím một mảng, nếu là trước kia thì cậu đã không thèm nhìn đến, nhưng bây giờ lại khác, tuy rằng bề ngoài không có việc gì, nhưng không biết có ảnh hưởng đến đứa nhỏ hay không.

Sơ suất quá.

Hệ thảo mang tâm tình phiền muộn thấp thỏm đến một bệnh viện gần đó khám gấp, bác sĩ buồn cười nói không có việc gì, không cần khẩn trương như thế, bất quá tiếp theo thai nhi sẽ nhanh chóng lớn dần, ra ngoài phải chú ý an toàn, vận động kịch liệt cũng nên tránh.

Trái tim căng thẳng của hệ thảo cuối cùng cũng bình tĩnh lại, chính là đảo mắt lại bắt đầu chột dạ, mấy hôm trước còn hứa hẹn nói mình có thể bảo vệ đứa nhỏ, hôm nay lại làm lưng bị bầm, đây chẳng khác nào tạt một chậu nước lạnh vào mặt...

Hơn nữa cậu có thể tưởng tượng chút thương tổn ấy trong mắt giáo thảo sẽ lớn hơn gấp bao nhiêu lần, hệ thảo sẽ mang bộ mặt lạnh băng thuyết giáo cho mà nghe.

Cho nên hệ thảo chột dạ lại có điểm áy náy lấp liếm chuyện này, dù sao tự máu một hai ngày liền tiêu.

May là hôm nay anh ấy về muộn, trời cũng giúp ta.

Nhưng hệ thảo tuy đoán được mở đầu lại không đoán trúng kết thúc.

Giáo thảo đúng là về muộn, thế nên chờ anh tắm rửa xong chân tay nhẹ nhàng bò lên giường hệ thảo đã mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ. Nhưng khi anh theo thói quen ôm lấy thắt lưng hệ thảo vừa vặn chạm vào chỗ tự máu, thân thể hệ thảo run lên, theo bản năng hừ hừ mấy tiếng, nhưng bị phần ý thức thanh tỉnh ép quay về cổ họng.

Giáo thảo tuy trong trạng thái thần hồn nát thần tính nhưng vẫn rất nhạy bén: “Sao vậy?”

“Không...”

Người khác là chuyên nghiệp bán đội, còn mình là chuyên nghiệp bán bản thân.

Bàn tay trên người giống như lơ đãng chạy xuống phía dưới, hệ thảo trở tay không kịp, có thể khống chế âm thanh nhưng không thể khống chế phản ứng thân thể.

Giáo thảo linh hoạt bật đèn kéo áo lên, nhìn chằm chằm chỗ tự máu kia vài giây, ngẩng đầu, diễn cảm và ánh mắt mang theo hai biểu hiện trái ngược.

Hệ thảo nhụt chí, tự giác thấp giọng kể lại mọi việc.

“... Chính là như vậy, là em không cẩn thận, thật xin lỗi.”

“Anh không ở bên cạnh là em có thể để mình bị thương sao?” Giáo thảo vừa đau lòng vừa tức giận, thấy hệ thảo mở miệng muốn nói chuyện, ngữ khí cổ quái cướp lời: “Muốn nói đây chỉ là vết thương nhỏ?”

“Không phải.” Hệ thảo thở dài, thẳng thắn thành khẩn nhận sai, “Là lỗi của em, vì còn chưa có cảm giác gì nên tiềm thức đã quên trong bụng mình có đứa nhỏ. Em cam đoan không có lần sau.”

Dù dưới ánh đèn mờ nhạt tự máu trên làn da trắng trẻo cũng vô cùng chói mắt. Giáo thảo khó có thể chịu được trên người Omega của mình, bạn lữ của mình có dấu vết của bất kỳ một ai hay một thứ gì khác, nhất là vết thương.

Huống chi em ấy còn mang con của mình.

Cảm giác nóng rực rít gào trong cơ thể, anh cúi đầu, nhìn vào hai mắt hệ thảo, ánh mắt lảng động vào tận đáy lòng hệ thảo: “Nhớ kỹ lời em nói, anh không cho phép bất cứ ai dùng bất cứ hình thức nào tổn thương bầu bạn cùng đứa nhỏ của anh.”

“Cho dù là chính em.”

Chính là như thế, giáo thảo đồng dạng đã biết mở đầu, lại không đoán được kết thúc.

Trên thực tế, vào tháng thứ hai, hệ thảo liền bị phản ứng mang thai “tổn thương” đến chết dở sống dở.

Hệ thảo vẫn cho rằng so với Omega thân thể mình rất tốt, phản ứng mang thai đáng lẽ ra cũng không quá nghiêm trọng.

Nhưng cậu đã quên ở tuần thứ ba cậu đã có phản ứng nôn mửa nhẹ, chứng minh phản ứng và tổ chức thân thể quan hệ... không bao nhiêu.

Trên sách liệt kê phản ứng mang thai gồm chóng mặt, nôn mửa, kén ăn, mệt mỏi quả thật đã biến hệ thảo thành một BOSS mà đánh, có khi đánh một mình, có khi tổ chức thành đội ngũ, cứ thế luân phiên, nghiêm trọng đến mức hệ thảo không thể không xin nghỉ phép.

Ngược lại giáo thảo lúc này rất nguyện ý để hệ thảo ở nhà, nhưng anh thì sút đầu mẻ trán.

Trước mắt hệ thảo rất khó lòng vào bếp, vì để chăm sóc bầu bạn đột nhiên tăng khẩu vị hơn nữa còn thường xuyên không ăn không vui, sau quyển sách kiến thức về Omega đang mang thai, giáo thảo đã mua quyển sách thứ hai – sách dạy nấu ăn trong thời gian mang thai, cứ như một kỳ tích, chỉ sau một khoảng thời gian ngắn tự học anh đã thành tài, nấu cũng ra hình ra dạng lắm.

“Cũng may em không ăn được thịt, làm rau dưa thì đơn giản hơn.”

Hệ thảo ngậm quả mơ cảm thán.

“Được rồi, thưa lúc đang thèm ăn mau ăn cơm đi.” Giáo thảo nhìn hai má gầy đi của cậu mà đau lòng, vội vàng dắt người đến bàn ăn.

Tháng thứ ba phản ứng của hệ thảo khá hơn một chút, nhưng thân thể bắt đầu vì mang thai mà thay đổi, rõ ràng nhất chính là một ngày kia cậu đột nhiên cơ bụng của mình dần thành một khối, sờ lên mềm mềm.

“...”

Sinh lý và tâm lý bị hormone ảnh hưởng khiến tính tình hệ thảo trở nên quái dị, lâu lâu lại cãi nhau với giáo thảo – đơn phương. Cậu cố gắng khống chế, nhưng chỉ làm cho tâm tình của mình càng ngày càng tệ.

Giáo thảo sao có thể nhìn cậu gây sức ép với chính mình: “Anh không để ý em để ý làm gì, em thích cái gì thì cứ làm cái đó.”

Hệ thảo tình tự sa sút: “Thật có lỗi, em cũng cảm giác được mình rất vô lý...”

Giáo thảo nhíu mày: “Bản thân anh lại cảm thấy em xù lông như vậy lại có chút thú vị.”

“Cái gì mà gọi là xù lông!”

Giáo thảo chỉ cười, hệ thảo biết anh muốn cậu thoải mái, không khỏi càng áy náy.

Cậu thả lỏng thân thể tựa vào lòng giáo thảo: “... Lúc em cãi nhau với anh anh không tức giận sao?”

“Tức a,” Giáo thảo xoa xoa tóc cậu, xấu xa nhếch môi, “Đều ghi vào sổ nợ, cãi bao nhiêu lần thì sau này sẽ làm bấy nhiêu lần.”

Hệ thảo trừng anh, ánh mắt như muốn nói “Bụng anh có thể đen hơn được nữa không gian thương.”

“Nói đùa thôi, anh không giận.”

Thanh âm của giáo thảo nhẹ nhàng từ tốn, diễn cảm thật ôn nhu, thâm tình trong mắt cơ hồ nhấn chìm cậu:

“Dù có giận thì cũng đâu có cách nào phát với em đúng không? Như vậy cũng chỉ có thể không giận thôi.”

—

Mang thai hơn 4 tháng, hệ thảo đứng thẳng cúi đầu đã không thể nhìn thấy đầu ngón chân nữa, thịt trên mặt mất đi do bị phản ứng mang thai hành hạ cũng đã được bồi bổ đầy đủ trở lại, toàn cơ thể... có thịt không có cơ.

Giáo thảo: kế hoạch nuôi dưỡng đã thu được thành quả.

Hệ thảo: ... cảm giác hình như mập ra.

Đường nhiên, cái đó và mập ra khác nhau một trời một vực. Thất lưng càng ngày càng nặng, hệ thảo cũng ngày càng cảm nhận rõ ràng hơn sinh mệnh bé nhỏ đang dần khỏe mạnh lớn lên trong người mình. Nặng trĩu, cảm giác đè ép là thật, nhưng cũng có đôi khi hoang mang. Hệ thảo dần dần hình thành thói quen vuốt ve bụng mình như đang xác nhận: con a, con thật sự ở trong đây sao?

Rất nhanh, cậu nhận được câu trả lời của thai nhi trong bụng.

Lúc đầu chỉ là một dao động nho nhỏ dưới rốn, hệ thảo tưởng là ruột dao động nên cũng không quá để ý, tiếp tục dứt khoát vào miệng; nhưng sau đó lại cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng, cẩn thận hồi tưởng, kia đúng là một loại cảm giác thật kỳ diệu.

Động tác của cậu chậm rãi ngừng lại, chần chờ cúi đầu nhìn cái bụng căng tròn, bàn tay sờ sờ dò xét.

Giống như trả lời nghi vấn của cậu, trong bụng lại hơi động một chút, nhưng có một viên bi nhẹ nhàng lăn một vòng.

“... Bây giờ...”

“Hm?”

Thanh âm hệ thảo run run, giáo thảo ngồi cách xa cậu dùng má tính lo lắng ngẩng đầu, chứng kiến vợ mình vẻ mặt quỷ dị nhìn chăm chăm xuống bụng, nhất thời khẩn trương bước nhanh đến bên cạnh.

“Làm sao vậy?”

“Con... hình như đang cử động...”

“Con?” “Cử động?”

Những lời này ở trong đầu giáo thảo dạo qua một vòng.

Sau đó chân anh khẽ cong, phịch một cái quỳ xuống trước người hệ thảo, vội vàng đưa tay sờ bụng.

Hệ thảo bị động tác khoa trương của anh dọa sợ: “Cử động một... hai cái, không biết có phải không.”

“Nhất định là phải, không phải nói sau tháng thứ tư có thể cảm thấy máy thai sao?” Giáo thảo sờ qua sờ lại lại không thấy động tĩnh, dứt khoát dán cả mặt lên.

Tuy rằng tóc và hơi thở khiến bụng rất ngứa, hệ thảo vẫn dung túng anh, đồng dạng chờ mong bình tĩnh hít thở, chú ý chuyển động trong bụng.

Trong sự mong đợi của cha mẹ, đứa nhỏ thật nể tình... vẫn không nhúc nhích.

Giáo thảo giương mắt, diễn cảm có phần tội nghiệp: “Vì sao con còn không động?”

Hệ thảo đỏ khốc đỏ cười: “Hay là con ghét anh?”

Giáo thảo không phục, đúng lúc này hệ thảo lại cảm nhận được “viên bi”: “Con động!”

“A? Sao anh không có cảm giác!” Da thịt bên dưới tay và mặt không hề có động tĩnh gì, giáo thảo không cam lòng cọt cọt lui trên bụng cậu.

“Bây giờ! Ngứa chết!” Hệ thảo đè đầu anh lại, “Có thể mới đầu không rõ ràng, sau này hẳn là có thể sờ được.”

Giáo thảo không chiếm được lần tiếp xúc đầu tiên với đứa nhỏ cảm thấy thật mất mát, bất quá trong chớp mắt lại đắc ý: “Em xem, con đâu có ghét anh!”

Hệ thảo mặc kệ anh.

Máy thai chứng minh mang thai đã bắt đầu bước vào giai đoạn tương đối ổn định, phản ứng mang thai gần như không còn, còn thai nhi chưa lớn đến mức mang lại gánh nặng quá lớn cho cơ thể mẹ. Hệ thảo ngày qua ngày sống rất dễ chịu, chỉ là mỗi sáng đã không còn một chuyện chiếm cứ đại bộ phận tinh lực, hậu quả liền đến đây.

Tỷ như mang thai nên chất dẫn dụ tăng trưởng sinh ra ảnh hưởng.

Nói một câu khái quát chính là: Omega trong lúc mang thai sẽ không động dục, nhưng mỗi ngày đều trong trạng thái chuẩn bị động dục.

Một buổi tối nào đó, hệ thảo từ trong mộng xuân bừng tỉnh.

Cảm giác nóng bỏng mất hồn còn lưu lại trong đầu khiến thân thể cũng xôn xao không thôi. Hệ thảo cố gắng bình phục hơi thở, rõ ràng cảm giác hạ thể ngẩng lên một chút, hậu huyết tựa hồ đã ươn ướt, ngay cả đầu nhũ gần đây mơ hồ trường đau cũng cứng lên.

“Đệt...” Cậu siết chặt nắm tay, thầm nguyện rửa.

Trong lúc mang thai lại có thể nằm mộng xuân, chuyện mấy trăm năm rồi cũng chưa xảy ra, chẳng lẽ dục cầu bất mãn đến mức đó sao!

Người bên cạnh bỗng nhiên chuyển động, hướng cậu dựa vào. Giáo thảo thanh âm thật thấp: “Sao lại dậy? Ác mộng sao?”

Hệ thảo then quá hóa giận, cao giọng nói: “Không có!”

Giáo thảo lơ đãng, hơi cong người kéo cậu vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cậu: “Vội ngủ tiếp đi.”

Nhục thể nóng hừng hực cùng hương vị cơ thể quen thuộc bao lấy, ngày xưa chỉ cảm thấy an tâm, tối nay lại hơn mấy phần hấp dẫn, cứ như có một lực từ hấp dẫn hệ thảo dính sát vào. Bản năng Omega miễn cưỡng bắt được hơi thở Alpha trong không khí, sau đó đem cảm giác phóng đại mấy lần, kích động thân thể, khiêu khích ***.

Hai chân cậu không kìm được kẹp chặt.

“... Em ngủ không được.”

“Hay anh tâm sự với em một chút?”

Mặt hai người rất gần nhau, hơi thở nhẹ nhàng phun trên mặt, khiến hai má lấm cả người hệ thảo nóng lên.

Hiện tại thứ cậu cần cũng không phải là đắp chăn tinh khiết tán gẫu.

“Không cần.”

Bắt lấy bả vai giáo thảo nhấn về phía sau một cái, hệ thảo một tay đỡ bụng xoay người mở chân ngồi trên thắt lưng của anh.

Giáo thảo trở tay không kịp, theo bản năng đỡ lấy thân thể người yêu, mới giật mình hỏi: “Em...”

Lời nói còn lại đều bị ngăn lại nơi yết hầu, hệ thảo cúi người trên ngực anh, nương theo ánh sáng mỏng manh chiếu qua cửa sổ cũng đủ để giáo thảo thấy rõ vẻ mặt của cậu.

“... Em không muốn tán gẫu.” em muốn anh. Về mặt cậu nói như vậy.

Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng nuốt xuống của giáo thảo phá lệ vang dội.

Hai tay anh đặt trên người hệ thảo căng thẳng, lại như bị phồng mà vung ra, chỉ dám nhẹ nhàng đỡ, khô khan nói: “Thân ái, em đang mang đứa nhỏ không thể làm a, anh dùng tay hoặc miệng giúp em nhé.”

Hệ thảo không được tự nhiên níu chặt quần áo của anh: “Đã năm tháng rồi, cẩn thận một chút...không sao.”

Vật thể phần chân dán sau mông, hậu huyết bị cảm giác cứng rắn nóng bỏng kích động mở ra, cậu khó chịu đưa mông về sau cọ xát.

Giáo thảo thở hổn hển, thanh âm thấp xuống vài bậc, nguy hiểm khàn khàn: “Đừng chọc anh, anh luôn nhẫn nại thật vất vả... Ngoan, anh giúp em làm ra rồi đi ngủ đi.”

Đây là lần đầu tiên hệ thảo chủ động cầu hoan, giả vờ trấn định vốn cũng chỉ do bản tính cố chấp, nhưng lúc này đây thật sự nổi giận, găm nhẹ: “Nếu chỉ là bên dưới ngẩng đầu thì ai cần anh giúp! Bộ em không biết tự mình làm sao?!” Cậu dứt khoát đã bắn lao thì phải theo lao, cầm tay giáo thảo đến sau lưng, “...chỗ này!”

A O trong lúc yêu nhau, hấp dẫn chưa bao giờ là đơn phương. Giáo thảo thở ồ ồ, dưới tay là bờ mông trắng mịn, ngón tay của anh không không chế được trượt đến huyết khẩu quen thuộc kia thăm dò một chút, một ngón tay thật thông thuận được hậu huyết mềm nóng nuốt vào.

“A...” Vòng eo hệ thảo như nhũn ra, nhục huyết lập tức đối khát siết chặt.

“Bên trong ướt.” Giáo thảo nửa nằm nửa ngồi, ghé vào lỗ tai cậu nữ non. Tuy rằng không ngập lụt như lúc động dục nhưng cũng đã ướt át đến mức không cần bôi trơn.

Hệ thảo nâng mặt người yêu hôn lên: “Cho nên...nhanh lên.”

Hương vị quanh chóp mũi khiến giáo thảo say mê, hương vị của Omega nhà anh vốn là hương cỏ nhẹ nhàng lại khiến người khác cảm thấy ấm áp, nhưng từ lúc mang thai lại như một quả trái cây chính mùi, ngọt ngào mọng nước, dụ người ngất lầy.

Anh thật sự đã nhìn lâu rồi.

“Ồ...Um a...”

Độ sáng đèn giường chính đến thấp nhất, áo ngủ một bên bị kéo xuống, nhục bông thô to dữ tợn áp lên một cái khác cọ xát, khung ngừng phun tuyết dịch.

Hệ thảo toàn thân xích lửa trắng trơn tựa vào một bên đùi giáo thảo, ôm lấy đầu anh chôn trước ngực mình nhẹ nhàng rên rỉ, mười ngón tay luồn vào mái tóc thấm đẫm mồ hôi không tự giác xoa nắn.

Hồng quả bên phải bị cắn đến sưng đỏ, giáo thảo lại đem bên trái cùng cả nhũ vụng ngậm vào miệng dùng sức hút như hút sữa, thỉnh thoảng đầu lưỡi lướt qua, chẳng những thế đầu lưỡi còn cố gắng chui vào lỗ nhỏ trên đầu nhũ.

Một chút đau đớn lại mang đến khoái cảm càng lớn, muốn bị đùa giỡn càng thô lỗ. Hệ thảo chỉ cảm thấy trước ngực ê ẩm phát trướng, dần dần có cảm giác như sẽ bị hút ra gì đó.

Trong lòng cậu hốt hoảng, nắm tóc giáo thảo muốn kéo ra: “Đừng làm... Anh hút sữa sao... Um! A...”

Ba ngón tay giáo thảo đang tàn sát bờ bãi trong hậu huyết đột nhiên căng huyết khẩu ra, chất lỏng phân bổ từ trong huyết chảy xuống bị bàn tay bên dưới đón được, lại ác ý bôi lên hạ thể lấy lợi.

“Không hút sữa sao? Chỗ này của em... không lâu sau sẽ ra sữa.”

Anh lưu luyến hút đầu nhũ một cái, liếm liếm môi.

Hệ thảo lỗ tai nóng rần rần: “... Cho dù có cũng không liên quan đến anh!”

Giáo thảo cất tiếng cười mơ hồ, rút ngón tay ra.

Anh hôn lên đôi mắt đang bắt mắt mình, một tay mềm nhẹ vuốt ve bụng vợ: “Em tự chủ đi, anh sợ không không chế nổi mình.”

“...Anh...”

Hệ thảo khó có thể tin đối diện với anh, phát hiện anh đang nghiêm túc. Sâu trong thân thể hư không kêu gào, cậu chỉ có thể cắn răng quỳ gối cảm nhục bông đang điều võ dương oai kia, như trút giận mà niết một cái.

“Ồ! Đây...”

“Hừ.”

Giáo thảo ngồi thẳng lên, để cự vật tràn đầy sinh lực nhắm ngay huyết khẩu, hành vi chủ động này khiến hệ thảo thẹn đến đỏ mặt, mí mắt buông lỏng không ngừng run rẩy.

Dịch ướt từ hậu huyết theo động tác co rút của huyết khẩu không ngừng nhỏ lên đầu đỉnh, tạo thành một sợi chỉ bạc vô cùng tình sắc. Giáo thảo nhìn chăm chăm nơi đó, thất lưng khê nhúc nhích.

Hệ thảo trong lòng đem người lẫn qua lộn lại đầm đã, chống lên cơ bụng của anh, mím chặt môi run rẩy chậm rãi ngồi xuống.

Quy đầu cực đại cũng không phải thứ ngón tay có thể so sánh, lập tức kéo dẫn huyết khẩu đến mức lớn nhất, ngay cả nếp gấp cũng bị kéo phẳng, sau đó là phần cán chẳng chịt gân xanh... hệ thảo biểu cảm giống như vui mừng lại giống như thống khổ, hừ ra âm mũi không rõ, khoái cảm mãnh liệt từ nội bích lan ra toàn thân, nếu không phải thất lưng được một bàn tay to giữ chặt đã sớm vô lực ngã xuống.

Giáo thảo mắt cũng không chớp, dừng lại chờ hậu huyết chấm rãi mấp máy nuốt hết cự vật của mình, đồng thời cảm nhận nhục huyết ẩm áp mềm mại ẩm ướt nhiệt tình bao quanh, nhất thời, quên cả hô hấp.

Tầm mắt kia khiến hệ thảo toàn thân nóng lên, vô cùng mẫn cảm, chính câu cũng không dám tưởng tượng mình mang thai nâng bụng chủ động để một người đàn ông thượng là cảnh tượng nhục nhã như thế nào, nhin không được che mắt anh lại: “Đừng nhìn...”

“Nhìn đẹp lắm.” Vô luận là gương mặt động tình, hạ thể nhột nhột, hay là phần bụng đang mang thai đều là cảnh sắc đẹp nhất trong mắt anh.

Giáo thảo bắt lấy tay cậu hôn lên mu bàn tay, phần hông đỉnh một cái, đem phần cán cuối cùng nhét vào hậu huyết.

Hai người đồng thời phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Phần mông tiếp xúc với đùi giáo thảo, thân thể căng thẳng của hệ thảo cuối cùng cũng trầm tĩnh lại, hậu huyết hàm chứa nhục bồng đưa vào chỗ sâu nhất, không lưu lại một khe hở.

“Um...”

“Có phải sâu quá không? Đứa nhỏ có động tĩnh gì sao?” Giáo thảo ôn nhu liếm mồ hôi trên trán cậu.

“Thoải mái... không có việc gì... um a...”

“Anh cũng vậy... đáng tiếc không thể chào hỏi cự cứng.”

“Con không... không thích một ba ba hạ lưu như vậy.”

Cảm giác cự vật xấu xa đối góc độ mài mài, hệ thảo làm như cảnh cáo hậu huyết siết lại, nghe được giáo thảo kêu rên mới bắt đầu cố sức lên xuống.

Không có thỏa thích trều sáp, nhục bồng rút ra một chút lại lập tức đưa vào, trụ thân khoan khoái căng mỗi một nếp uốn trong nội bích, đầu đỉnh đè ép điểm ngứa ngáy âm ý sâu bên trong. Hệ thảo nheo mắt rên rỉ, nắm nhục bồng trong tay ma xát để khoái cảm hết đợt này tiếp đợt khác kéo dài không ngừng.

Giáo thảo tựa hồ hoàn toàn không để ý trở thành mát xa bồng cho cậu, tay cùng môi ở trên thân thể người yêu lưu luyến không rời. Hệ thảo từ khi mang thai làn da trở nên trơn bóng trắng ngần, cơ thể vốn rắn chắc giờ đã trở nên mềm mại, lúc này bởi vì động tình mà cả người phấn hồng, mồ hôi dày đặc ở dưới ánh đèn trái lại lóng lánh mê người.

Mùi mồ hôi hòa lẫn với hơi thở của hệ thảo như một liều thuốc thúc tình, anh mê muội để lại rải những nụ hôn khắp người cậu, tay nắm chặt hệ thảo tính khí âu yếm.

“Ồ um...um...”

Hệ thảo hai chân mềm nhũn, thân thể rơi xuống, bị nhục bồng thống đế chỗ sâu nhất rước lấy một trận khoái cảm cùng một chút khó chịu, cơ thể bị kích thích đến run rẩy.

Cậu trừng mắt liếc giáo thảo một cái, lại không biết mình hai mắt đầy nước, khóe mắt ửng đỏ, bộ dạng đầy xuân tình đối với một người đàn ông mà nói là hấp dẫn lớn nhất.

“Chắc...”

Giáo thảo bị trêu chọc đến dục hỏa bốc lên đầu, nhục bồng liên tục chuyển động, nhin không được đỉnh lên trên, tay không ngừng xoa nắn vuốt ve, đầu ngón tay cọ xát lấy đỉnh, phía sau nhục bồng cùng chung tiết tấu biên độ nhỏ trều sáp ra vào tiểu huyết.

Động tác bất ngờ khiến hệ thảo sợ hãi kêu thành tiếng, trước sau hai luồng khoái cảm khiến cậu chỉ còn khí lực thở gấp rên rĩ. Khoái cảm nhanh chóng tích lũy đến cực hạn, cậu dùng chút lý trí còn lại ngửa người ra sau để tránh ép đến bụng, tính khí run lên, bắn ra trong tay giáo thảo.

“A...!”

Giáo thảo cũng bị hậu huyết trong lúc cao triều co rút kẹp chặt đến sáng khoái, anh thở gấp kéo người đã mềm nhũn hư thoát vào lòng, say mê sờ sờ mặt cậu: “Em thoát mái rồi a, anh còn chưa đây này?”

Tư thế biến hóa khiến nhục bồng ma sát nội bích vừa qua cao triều vô cùng miễn cảm, hệ thảo còn chưa kịp hồi phục sau khoái cảm ngập đầu liền ngăn không được run rẩy.

Cậu tức giận khàn giọng nói: “Em không có sức, anh tự lo liệu đi.”

“A...”

Giáo thảo buồn cười, để cậu nằm nghiêng trên giường, từ phía sau ôm lấy nâng một chân lên lần nữa tiến vào, chậm rãi trườn sát. Tư thế này giúp hệ thảo ít tổn sức hơn, cậu lấy lại nhịp thở, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Anh làm gì thế không nói sớm sẽ như thế này...!”

Giáo thảo cười khê, nhục bồng triển miên ở trong tiểu huyết ma sát phân tán lực chú ý của hệ thảo, bàn tay ấm áp vòng quanh cái bụng to tròn vuốt ve.

Rõ ràng hạ thân chuyển động tình ý mười phần, động tác trên tay lại thành kính như vậy... Hệ thảo trong lòng nóng lên, cảm giác có chút phức tạp, ngọt ngào xen lẫn chua xót.

Đột nhiên thân thể hệ thảo cứng đờ, nắm chặt tay giáo thảo kinh hô: “Đợi một chút... Đứa nhỏ cử động!”

Người phía sau dừng một chút, ngược lại đỉnh càng sâu, chỉ là lực đạo phóng nhẹ.

“Um a...anh...um...”

“Cực cương đang chào hỏi anh, anh đương nhiên phải đáp lại...” Giáo thảo mút mút vàng tai của hệ thảo, thanh âm hỗn chứa dục vọng của một người đàn ông cùng tình yêu của một người cha.

Hệ thảo quả thật phải lần nữa kinh ngạc trước da mặt siêu dày của anh: “Cái gì...đợi...um a...um...lại động...ngừng...a!”

Lần này ngay cả giáo thảo cũng cảm thấy “viên bi” trong bụng, không biết cái gì chọt trúng chỗ nào mà con lại hưng phấn như thế, nhục bồng ý vị đẩy vào trong.

“Cực cương, con cũng biết ba ba đang ở rất gần con đúng không?”

“Kháo! Câm miệng...a...”

Hệ thảo có cảm giác bị đứa nhỏ bắt gian tại trận, thế nhưng lại không ngăn được tên cầm thú phía sau, nhục nhả hận không thể cuốn thành một đoàn, hậu huyết không tự chủ được xoắn chặt.

“Ồ...”

Giáo thảo bị cuốn lấy khoái cảm như một dòng điện chạy đến từng đường tơ kẽ tóc, chẳng quan tâm đùa giỡn lưu manh, nâng đùi hệ thảo lên trườn sát vừa sâu vừa mạnh, cuối cùng trước sự thúc giục của nhục huyết tước vũ khí đầu hàng.

....

Thật lâu sau, tiếng thở dốc trong phòng dần bình ổn.

“...Anh viết hai chữ liên sĩ một ngàn lần cho em, sau đó cút đi đọc sách dưỡng thai.”

“Tuân lệnh, bà xã.”

Giáo thảo thỏa mãn ôm chặt lão bà cùng đứa nhỏ của anh.

HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/he-thao-vs-giao-thao>